

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OT Çizgi
Roman

OT

Kitap Hediye
Özel Sayı

Öykülerle

Tanrım,

bana kitap dolu bir evle
çiçek dolu bir bahçe ver.

Mehmet Ali & Akşamı

- Konfüçyüs -

ÇIKTI

tüm kitapçılarda

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ben alışkanlıkları ekseninde yaşayan biri olmadığım için Lev ile yaptığımız o sabah yürüyüşleri hayatımdaki tek ritüeldi neredeyse; benimle aynı ölçüde uyumlu bir evrende keyifli bir uyanış...

SABAH YÜRÜYÜŞLERİ

Oğlumuz Lev, okul değiştirip değiştirmeme konusunda kararsız kalınca artılar ve eksilerden oluşan bir liste yaptık. Artıların sütunu Lev'in tatlı ve okunaksız el yazısıyla yazılmış kargacak burgacak cümlelerle dolarken eksilerin sütununda kocaman harflerle yazılmış tek bir sözcük vardı: UZAK!

Mesafe, okul seçerken kesinlikle önemli bir etken, özellikle ebeveynin arabası yoksa. Fakat sağ sütundaki kargacak burgacak cümleler daha ağır bastı ve Lev yeni okula yazıldı. Oraya varmanın üç yolu vardı: taksiye binmek, bisikletle gitmek ya da yürümek. Taksi ya da bisikletle gitmek onu okula daha çabuk ulaştırırdı, fakat ben, sabahları dengeyi yürüme lehine çevirmek için elimden geleni yaptım. Tel Aviv'in büyüleyici bir hali var sabahın yedisinde. Mahmur sokaklar gayretkeş kuşlarla, uyukuk kedilerle dolu, neredeyse hiç insan yok.

Okula giderken önceleri "Herkes Nerede" adını verdiğimiz bir oyun oynuyorduk. Sirayla, daha sonra sokakları dolduracak insanların nerede olduklarına dair açıklamalar buluyorduk: Uzakları tarafından kaçırılmışlar; büyüü bir ülkeye taşınmışlar; Afrika savanasında İbranice konuşulan yeni bir ülke kuruyorlar. Her nerede olurlarsa olsunlar, yoklukları bize kentin işlek saatlerinde fark edemeyeceğimiz ses ve ayrıntıları fark etme, günün başka saatlerinde her nedense konuşmaya zaman bulamadığımız şeyleri konuşma olanağı tanıyordu. Şunlar gibi:

Hangi süper kahraman daha gelişmiş bir mizah anlayışına sahiptir, Örümcek Adam mı yoksa Şahingöz mü? (Örümcek Adam, açık arayla.) Hangi süper güce sahip olmak isterdin? (Lev manyetik alanları kontrol etmeyi seçerken ben "sihirli kaka" gücünü seçtim, sahip olanların kıçlarını silmek zorunda bile kalmayacakları kadar kuru kaka yapabildiği bir süper güç.)

Başbakan bize kabinde bir görev verecek olsa hangi bakanlığı seçeceğimizi bile konuşurduk. (Ben eğitim bakanı olmak istiyordum, Lev ise tatillerden sorumlu bakan gibi çok spesifik bir bakanlık seçiyordu kendine.)

Okula yaptığımız uzun yürüyüşlerde belli yerlerde mola veriyorduk; gevrek kraker satın alıp spora dair sohbet ettiğimiz kel bakkalda; muzlu frapé içtiğimiz ve gözlerinden uyku akan büfесinin gece geceleri uyumadığını söylediği, yeni doğmuş kızının son marifetlerini anlattığı doğal meyve suyu büfesinde ve küstah güvercinlerin bütün bankaları işgal etmekte ısrar ettiği ve yanlarına oturacak olan kuğularak yakındıkları meydana.

Ben alışkanlıkları ekseninde yaşayan biri olmadığım için Lev ile yaptığımız o sabah yürüyüşleri hayatımdaki tek ritüeldi neredeyse; benimle aynı ölçüde

uyumlu bir evrende keyifli bir uyanış, ta ki Lev, Shira ile benim biraz keyifimizi kaçırın bir konuşma yapınca, sınıftaki bütün çocukların okula tek başlarına yürüyecek kadar büyük olduklarını ve kendisinin de onlarla aynı yaşta olduğunu söyleyinceye kadar. Diğer çocuklardan çok daha uzaktaki oturma odamıza dair bir şeyler geveledim, fakat Shira uzun bir yürüyüş olmasına rağmen o saatte neredeyse hiç trafik olmadığna dikkat çekerek bana ihanet edince, kalbim biraz kırılrsa da, Lev'in ertesi sabah okula tek başına yürüyebileceğini kabul etmek zorunda kaldım.

Veda zor oldu. Her zamankinden daha heyecanlı ve kararlı görünen Lev'e değil, paylaştığımız ve çok alıştığım yürüyüşlerimize... O akşam Lev bize hızlı yürüdüğünü ve okula her zamankinden on dakika önce vardığını söyledi. Ertesi gün rekorunu iki dakika geliştirdi. Sonraki sabah elimde çöp torbası ve yalın ayak onunla birlikte basamakları inerken ona okula tek başına yürüme sorumluluğunu aldığını için onunla gurur duyduğumu fakat bir yol arkadaşına ihtiyaç duyacak olursa seve onunla yürüyeceğimi söyledim.

Denetlemek için değil, diye vurguladım, sabah yürüyüşünü paylaşmak için sadece. Cevap vermedi, başını sallamla yetindi ve çöpi bidona attıktan sonra eve girmek üzere döndüğünde arkamdan, "Geliyor musun?" diye seslendi.

Bu konuşma altı ay önceydi; o günden beri her sabah okula birlikte yürürüz. İsrail sporunun, bakkalımıza kalırsa gelişmeye ihtiyacı var; meydanadaki küstah güvercinler her gün biraz daha semihörler sanki ve meyve suyu büfесinin sahibinin kızı artık geceleri uyuyabiliyor, hatta 'Anne' demeye başlamış.

1 Temmuz sabahı, dinmek nedir bilmeyen çuvaltıların arasında, yaz tatilinin ilk gününe uyanıktı. Dişlerimizi fırçalayıp giyindikten sonra Lev kapağı açtı ve bana başıyagelmemi işaret etti. Aşağı indik ve sessizce okula yürümeye başladık.

"Yaz tatilinin başlamış olması çok güzel, değil mi?" dedim, yeni koşulların farkında olduğundan emin olmak için.

"Kesinlikle," dedi, başını sallayıp bir kediymiş okşamak için eğilerek. "Okul çantamı taşımak zorunda değilim

Bir yol arkadaşına ihtiyaç duyacak olursa seve onunla yürüyeceğimi söyledim.

Mehmet Ali & Akşemsafası

İllustrasyon: Göke Ervend

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranteyp.org>

beni, ama çok sağıl." deyip gitti. Nasıl da mahsun bir hâli vardı. Parktaki diğer kapıcı-karıların neşesinden eser yoktu onda. Yarı da biraz köksüz galiba. Otuz beşinde var yoktu herhâl.

Sonra sonra kapı önlerinde, bahçede, sokakta, pazarda markette gördün onu. Kâh elinden ağır pazar torbasını kapıp taşdın, kâh kocan hâlâ eziyet ediyor mu sana dedin. O tatlı tatlı gülümsedi. Bir ara, onun merdiven silmeye gittiği apartmanların etrafında dolanırken buldun kendini. Tesadüfen oradan geçiyormuş görüştü yaratmaya çalıştın.

"Ümit duyarsa çok lene olur amca!" dedi bir gün.

"Duyarsa duyarsın" diyeydiniz sen birden. Ağzından çıkana kendin de şaşırı ama demiş bulundun. "İki dairen, emekli maasım var, gözüm sende, yaşatırım" dedin.

Şaşırdı. Bir şeyler gevelidi, ama net bir hayır da çıkmadı ağzından. O gece istihla abandan karına. Yorgun olduğunu söyleyince "Temizlik sen yorulma benden sonra, kapıcının karısını çağır temizlesin!" dedi.

Sonracığına temizlik günleri şenlik günleri olup çıktı. Karın seni evden postalamaya çalışıyordu ama kilni kıpırdatmıyordu. Onu takipteydi. Banyoyu mu temizliyir, bir iş yapıyor konuşuyordun yanına. O camları silerken, yerleri paspaslarken. Gözünü atmıyordu.

Çöp atmayı çoktık bir akşam geldi senin üzerine bir cesaret. Karanlıkta yanıp tuttun kolundan yunuşmakla, parka çekip sürükledin. Tekilini yeneleyp ciddi olduğunu söyledin. Kendine hüküm almanayla saçıp öpmeye bile kalktı. "Ayiik oldun ben sana" dedi. "Ağlad." "Kötü kadın mu belledin sen beni amca!" dedi. "Yaptığından utanırsın. Şu hayvatta kim ki mesleği atmışdır, köylük yerde babasının kedisini bir mal gibi sattığını, daha çocuk yaşta kocasını tecavüzüne maruz kaldığını, çok çile çektiğini anlatırsın. Acıdır, kızgıdır. Onun gibi bir terütazenin çekeceği dertler değildi bunlar."

Eve nereye saklayacağını bilemediğin için altın bir bileklik hediye ederek yüzünü bir parça olsun güldürmek istedin. Kabul etmek istemedi önce tabii, ama sonra sevinçini boyuna bir çocuk gibi sarılarak gösterdi. Hatta yanğından öpüverdi. "Sen çok iyisin amca!" dedi hatta. Heyecandan kalbin duracak oldu senin.

Sonra sonra oğluna kızına oyuncak, ona cep telefonu, hatta partim bile aldı sen. Akşamın çöp atmayı çektiğine peşine düşmek için fırsat kolladın. Bazen bir hediye verecekmis, bazen de çok önemi bir şey konusackmis gibi parkın karanlığına çektin onu. Bir taze vardı. Önce nazlanıp tiraz ediyor, sonra orasını burasını azar azar elemene musade ediyordu. Biraz fırlayıp kaçacak oluyor, sıkıca bir tutuyordun.

kikirdiyor, böylelikle sana on beşlik delikanlı tadı yaşıtıyordu. Sen arzudan çıldırarak kerteğe varınca kendini çekiyor ya da seni iteliyordu. Akşırı yitirecek oluyordun sen böyle zamanlarda. Papağan gibi tekrarlıyordun, "İki dairen, maasım var, hepsi senin olsun, benim ol yaşıtayım kız sen!"

Küçük kızının hastalandığını söyleyerek iki gözü, iki çeme ağladı bir akşam. Kocasının zırmk para vermediğini, eğer ki kızına bir şey olacak olursa canına koyacağını ekledi. Köşpü barkedan acil kredi çektin sen. Getirip avucuna saydın. Ertesi gün alacak ortadan kayboldular. Apartman yöneticisinden öğrendin bir hafta izin alıp memlekette geçtiklerini. Hayret çektin. Burnunda tuttu. Parktaki lezzet hatırları yaşıdın günlerce.

Sonra çıpı geldi. "Evin eşyalarını kamyonla vermek için geldim, memlekette kocamın, çocuklarını yanına döneceğim" dedi. İçin çalkalandı senin, olmaz dedin. Gözyaşların boğuldun, onuz sayıyamayacağın söyledin.

Şayrtıcı bir şey oldu ve o da ağlayarak akşırı tiraz etti sana. "Yalan yok, benim de gönlün sana aklı ama, fakat ne gelir elden, çocuklarını bırakmam!" dedi. Bu tirafattan sonra coştun sen. "Dairenin birini üzerine yapıyorum, çocuklarını oturup gül gibi yaşa!" dedin.

İnanmadı. Sevinç gözyaşları doktu.

Yüzünü gözüne sildin, sapıç okadın, yüzünü avuçlayıp baktın, goriye devirdin ve bir daire tapusu meşer nelerle kadimış görüp arındın. Bir kadını bir ev tapusu için yapabaleceklerini sınırı aşmışlık ve zevkle idrak ettin. Ertesi sabah o dercede doyyun uyandırdı ki yatğındın, cebinden düğün vıyırı görten karına sarıca "rahat içmek için aldım, idrar söktürücüymüş der" yalvarını kırdın.

Sonra sonra korkuları sarı sende. Evi onun üstüne geçirdin an çocuklarının seni timartaneye kapatacaklarını düşündün. Ele güne rezil olacağın. Kırk yıllık saygın memuruyet hayatının yerle yeksan olacağını. Savsakıldın. "Sen beni sevmiyorsun!" dedi o. Ev vaağyle kandırdı arzına geçtiğini bile söyledin. Sonra da kusup selamı sabahı kesti.

Başladın aç acısı çekmeye sen. Halları dalgalınlıkla ters taraftan süpürdün. Bardağı sırahıy elinden düşürüp kırdın. Çocukları şiddetli kavgalara tutuştun. Karınla boğuştun. Kanan büyük bir açk vermiş gibi hayattan, hayatından nefret ettin. Onu öledün. Onu arzıldın. Onun yanında kendini nasıl se yarar, nasıl genç ve dinç hissettiğini hatırladın. Sonra bir emekliydin.

Arzınla korkuları sarı sende. Evi onun üstüne geçirdin an çocuklarının seni timartaneye kapatacaklarını düşündün. Ele güne rezil olacağın. Kırk yıllık saygın memuruyet hayatının yerle yeksan olacağını. Savsakıldın. "Sen beni sevmiyorsun!" dedi o. Ev vaağyle kandırdı arzına geçtiğini bile söyledin. Sonra da kusup selamı sabahı kesti.

yanında aldın. "Haftaya tapu dairedesindiz, söz!" Nasil sevind. Bundan sonra kendini güvende hissettiğini, ne istersen yapacağını, kocasını da çocuklarını da bırakıp sana kaçacağını söyledi. Dünyalar senin oldu.

O öğleden sonra karın istediği pastanmaz çok düğ başlığını alını eve donuyordun. Sıcak oyleşine bastırma ki terle kaç alını pamuklu mendilini silerek gördün apartmandan içeri. Tam üstü çıkacakken aşağıdan gelen fısıltıları duydun.

"Az kaldı. Daireyi üstüne yapacak sen görünme ortaldar!"
"Yoksa veriyor musun kız?"
"Yok, koklatıyorum sadece!"

Trabzanın kenarından eğlip baktın. Bunları gerçekten konuşuyorlar mıydı? Yanındaki herif kocası mıydı? Yoksa parkta yanına yaraşan kadınlardan bir o mıydı? Başın döndü, tansiyonun fırladı, sekerin yükseldi, kolesterol kapladı tüm damarlarını, bir çanta dolusu paraş kapkacaklara kapırmış gibi oldun. Ne diyecaktın müdürüne! Nasil ağlayacaktın mületçilere! Suç üstüne kalacaktı, mitala! Sırtından ter boşandı. Gersin geri donup usulca eve çıktın. Karın yine mutlaktaıydı, deli gibi yemek yapıyordu. Teneçeri tavşay, gotine sokakın deli sıvrında Ne yaşıyadığını zerrece haberi yoktu. Salona geçip başladın düşünmeye. Başına açtığın belayı Geldiğin oyanu. Kırk yıllık memuriyet hayatını, Saygınlığını, güvenirliliğini. Hepsinin bir kalemdde yitireceğini.

Temizlik günüydü. Sen faturaları kadeve sırasına koymakla meşgul gibi bir mızansen verdin kendine yemeç masasına kurulup da. Toz alıyordu, cam siliyor, halıdan patpasa pırpırları, aralardaki tatlı tatlı gıllımsıyordu. Daireyi üzerine yapacağını düşündüğün için çok mutlu görünüyordun. Karın mutfakta durmadın et doğruyordun. Bir dünya kurmuştu kendine kendine, eğleniyor gibiydi.

Doluğ oldu taşacak oldun sen. Patlayacak, infalık edecek oldun sen. Gömleğin yakasını açtın nefes alabilmek için. Barmıydı o. Fırlayıp kalktın yerinden. Gittin yanına. Seni görünce kıkırdıydı "Kann gerekcek, çit yuradın!" dedi cıvıleye. "Yaktın" "Seni adı kâhpe, sen dolandırıcı sen!" dedin. Afalladı, tiraz edecek oldu, seni suçladı, onu kandırdığını, arzına geçtiğini söyleyip sacmasapan konuşmaya başladı. Karın duymasını diye eline ağızını kapadı. Çöküş atmayla çalıştı lıyca kapattı ağzını burnunu. Nefessiz kaldı. Meneviş göden portledi. Nerdesen seni duydu du o ara. "İsmet! İsmet! Nerdesen sen!" Tokadı bastın kalpete. Düşüştü yere saçınca bakarken bağırdı. "Genç karı skimenin bir bedel var, tabii psi moruk!" Lavabının yanında duruyordu paketinden çıkardığın pastanmaz çok düğ başlığı. Kaptın, çaptın suratının orta yerine, kestün sesini.

Bu müddet istediğin. Hayır. Sevmek sevmek istemişsin sadece. Biri seni sevsin, biri sana değer versin istemişsin.

"Ne yaptın sen İsmet!"

Arkanı döndüğünde karını gördün. Önünde mutlak onluğu, elinde et bıçağı, dikilmiş saçları vardı. "Ne oldu İsmet? Acı acı baktın sen de, beni dondurdun. Ne olur yardım et!"

HAYALET

Televizyonun üstünde, iki saatir kırımdan dan duran şu sinek ne hissediyorsa, aynı şeyi hissediyordum. Ki o ay oldu evden dışarı çıkmadım. Yemeklerini internet üzerinden sipariş ediyordum. Televizyon izlemeyordum. Kitap okumuyordum. Çalışmıyordum. Bütün insanı yetlerini kaybettim. Anılarımı hatırlamıyordum. Kaybetmekten korkmuyordum. Kazanmayı düşünmüyordum. Hayatım geri kalanını, televizyona yapışmış ve birazdan ölecek bu sinek gibi geçiribilirim. Çoktan böyle bile olabiliirim hatta. Olabiliriz. Kimsenin kimseyi görmediği bir ev oldu artık burası. Bu mahalle. Bu sokak. Bu şehir. Bu memleket. Hayaletler gibi korkutuyoruz birbirimizi. Boşluklara hayaletler savuruyoruz. Bakışlarımız karşdakinin kafasının içinden geçip gidiyor, karşı duvarda dağılıyor. Soylediklerimiz de. Doğru olanın önemi yok. Doğru olanı hatırlamıyoruz. Kör değiliz. Sağır da değiliz. Ama bi şey var, başka bi şey. Belli ki hepimiz hayalet olmuşuz, çoktan. Nefret ettiklerimizin hayaleti. Sevdiklerimizin, unuttuklarımızın, yoksaydıklarımızın. Gazetelerde gördüğümüzün hayaletleri dolaşiyor odalarda. İnternet sitelerinde, televizyonlarda, avuçlarımızda ölümlerini izlediğimiz çocukların hayaletleri. Kafası kesilen çocukları, o kafaları kesen diğer çocukları. Dağa çikarılan, dağdakileri öldürenleri, dağdakileri öldürdüklerini, sokağa çikarılan, sokaktakileri öldürenleri, evinden çikmayanları, evine gidemeyenleri... Kim varsa, herkesten bahsediyoruz. Herkes. Bu evde yaşayan ve ölen herkes. Hepsinin ağrısı var üstümüzde, ölen herkesin ruhlarını, buralarımızda saklıyoruz onları. Biratirdiğimiz o ruhlarla, patlayacak kadar şişmiş hayaletlere dönüşüyoruz. Hiszizliğimiz bu yüzden. Yalnızlığımız bu yüzden. İnanmaktan korktığımız herkesin hayaleti var evlerimizde. Biririmizi bu yüzden dıymıyoruz. Çikıklarımız, ağgılarımız, yakarışlarımız, gülüşlerimiz... Hep bu yüzden. Hayaletleri kimse dıymaz. Hayaletler görünmez. Ve hayaletler hiszslığa uğrayanlardan yaratılmıştır çünkü.

Kimsenin kimseyi görmediği bir ev oldu artık burası. Bu mahalle. Bu sokak. Bu şehir. Bu memleket. Hayaletler gibi korkutuyoruz birbirimizi. Boşluklara tehditler savuruyoruz.

Dışarı çıkmam lazım biraz. Saat gecenin ikisi. Kafam pilates topu gibi. Eilmde olsa evde bırakacağım kafamı. Gayrettepe'nin Barbaros Bulvarı'na çikan caddelerinde yürümeye başlıyorum. Trafik lambalarının sesi varmış, bu gece fark ediyordum bunu. İnceden, bir daha yapmış gibi iniliyor sanki. Bir yere gitmem lazım, ama nereye? Bi taksici binsem acelen varmış gibi. Uzun zaman sonra ilk defa biryle konuşsam. Anlatısam mesela. Ne anlatacağım?... Önüne bir taksici yansıyor. Selektör yakıyor. Eilmde devam et işareti yapıyor. Yürümeye kapıyıyorum kendimi. Sonra bir taksici daha, sonra bitane daha, derken en son gelene atlıyorum. Nereye gideceğim peki?

"Abi nereye?" diye soruyor taksici. Direkt "Ortaköy" diyorum. Portakal'dan aşağı doğru ilerlemeye başlıyoruz. Taksici bir sigara yakıyor. "Bana sigara mı?" diyor. "Hayır" diyorum. "Kullandığını mı?" diyor. "Gözümü yolumdan ayırıyorum. Konuşmuyordum da.

Taksicinin sigarayı her çekistesurati aydınlanıyor. Tanıdık bir siması var. Bir dahakiçekistesurata daha dikkatli bakıyorum. Gördüğüm şey inanamıyorum. "Usta!" diyorum, "içerinin ışıklarını yakar mısın?". "Tabi abi" diyor, yakıyor ışıkları. Adama bakıyorum. Adam bana bakıyor. Aynı anda tepki veriyorum. "Hassakir!!!!". Arabayı sağa çekiyor herif. "Bi dakka!" diyor, "Nasıla yaa!!". Salak gibi bakmaya başlıyorum taksiciyle duran arabanın içinde, gecenin üç buçukunda. Adam bana fena halde benziyor çünkü. Ya da ben adama benziyorum. Böyle bir benzerlik olamaz. Saççeklimiz, gözlerimiz, ağzıyapımız... "Kaç yaşındasın?" diye soruyorum adama. "35" diyor. "Neysel En azından fark var aramızda" diyorum. Ben 42 yaşındayım çünkü. Adamın hayreti azalıyor gittikçe ve vitesi 'D' ye takıp yoluna devam ediyor. Ama ben hayretimi körüklemeye devam ediyorum. Adam bunun ne acayip bi durum olduğunu anlatıyorum coşkuyla. Muhabbetimiz iyice kuyulaşmaya başlıyor. Konuşurkenki halleri bile bana benzeyor adamin. Ellerini kullanması, suratının aldığı haller. İnanılır gibi değil. Kendimi izler gibiyadım izliyorum. O da zaten kendisinden bahsediyor. Ailesinden, çocuğundan. Nasıl bezdigiinden bahsediyor hayattan. Kansıdan nefret ettiğinden, çocuğu olmasa bir dakika durmayacağından. Zaten gövüdü üsüyle evlendiğinden ve onun yüzünden sevdiği kadından ayrıldığından bahsediyor külfederek. "Zor!" diyorum. "Çok zor abi" diyor. "Çok zor". Derin bi iç çekiyor. Sonra bi sigara daha yakıyor, bana da ikram ediyor, yine. Bu sefer geri çevirmiyorum. Alıyorum sigarayı. Karşılıklı çekiyoruz sigaralarımızı, karanlıktaki parlıyor yüzümüz ve her nefeste birbirimize daha da benzliyoruz. Sabaha kaddardolaylıyoruz taksiciyle. Konuşulabilecek her şeyikonuşuyoruz. Biralıyoruz. Kenara çekip içmeye başlıyoruz. Kafalar iyice beyrut oluncu "Hadii!" diyorum "dönelim".

"Nereye abi?".
"Eve".
"Tamamdır abi..."

Eve giliyoruz. Adama çikarıp parasını vereceğim. Alıyordum gösterip "Burda mı oturuyorsun abi?" diye boş bi soru soruyor bana. "Evet" diyorum. Adama bana bakıyorum, adama bakıyorum. Duruyorum. Tekrar bakmaya başlıyorum adama. Eve dönmemisteyordum. Osişik hayatına geri dönmek istemiyordum. Eilmle arabanın ön camına yaslanıp düşünüyordum biraz, sonradan aniden "İster mışm?" diye soruyorum. "Neyi abi?" diyor. "Burada oturmayı" diyorum. Boş gözlerle bana bakarken, hayatının ve doğla olarak benim hayatımın garip teklifini yapıyorum adama.

"Al hayatımsenin olsun, seninkini de bana ver!".

Bilimum işletmelerde on beş yıldan fazla müdürlik yaptıktaansın, bu gece yarısı geçiyorımtaksicin başına, yeni hayatıma doğru sallıyorumdireksiyonu. Evet, adam kabul etti teklifimi. Fakat kükürdağmalar eşliğinde aktardı bana küçükçük dünyasını. Nufus 3000'den fazla olan bir köyden, 1000 kişiye düşen bir geçimşisi ve paramı ve anılarımı hiç tanımadığım bir

adamin hayatına yatırdım. Yatırım diye buna derim. Köklüyordum gazı. Ottuñıyordum lastikleri. Adım Salih, 35 yaşındayım, ortaköl mezunuyum, Küstepe'de yaşıyorum, karımdan nefret ediyorum.

Eve girdim. Karanlık. Heyecandan öleceğim. Salonda bir çekyat var. Işıkları açmadan iliştim çekyata, Karanlıkta biraz durdum, sonra da uyudum.

Sabah olmuş. Çay karıştırmaya sesleriyle uyandım. Aramı otlar gibi banyoyu arandım. Eilimi yüzümü yakdım. Kendimi biraz toplayıp, kahvaltı masasına geçtim. Epey kırınbir kadını, habasenezeyen on yaşlarında çoklu yüzü bir çocuk oturmuş kahvaltı ediyorlar. "Çay koyer mi sana da?" dedi kadın. Kafamı salladım. Konuşmamaya çalışıyordum. Taksicinin sesi derinden geliyordu. Sigardan kısılmış gibiydi. Demek ki konuşurken sesimi kısıyacaktım. Çocuk suratıma bakarak. "Baba nedenuyandın bu saatte? Sen de mi gelcen?" dedi. Yeni uyandığım için sesim zaten kısık ve çaba sarf etmeden sesimin bütün doğallığıyla, "Nereye?" diye sordum. "Hastaneye" dedi. Durdum. "Gelsen ey olur" dedi içerdeneleinde çayla gelen kadın. "Doktorla bi de sen konuş". Ne doktoru? Han gi hastane? Adam bana bunlardan hiç bahsetmedi, derken yola koyuldu. Çocukböbrek hastası. Haftada üç kere diyalize girmesi gerekıyor. Yolda giderken kadın bana, doktorun artık kendisine bir şey demediğini bula muayeneye bile gelmediğini anlatıp durdu. Bezmiş bi hali vardı. Çocuk arka koltuktan dışarı bakıyordu. Eilini camın aralığında çikarışmı avuçlarını aıp kapayarak yağmuru yakalamaya çalışıyordu. Ben yola bakıyordum ve bir taksici olarak şişlinin bu taraflarını hiç bilmiyordum.

Hastaneye gittik. Çocuğu makinaya soktuk. Kadın bana doktoru bulmamı ve konuşmamı soyledi. Soyledim, emretti. Danışmaya gittim. Doktor sorudu. Hastanın adı sordular. Çocuğun adı neydi?... Eyaahl!!.. Soyledi adam, ama hatırlamıyordum. "Babamın adı koydum" dediğihatırladım. "Babamın adı neydi" diye sordular. Bana daha baktım. Adı neydi... Bana dedi adam da Mehmet. Unutmuşum. Bütün günhanısa koşturmacası, kuyruklar, laf

anlatmalar. Kendi adımı unuttum. "Hayat telaşesi" demişti taksici "Hiç bi şeye benzemez". Buymuş demek "Adını unutturmuş adama". Doğruymuş. Doktora ulaştım. Oturttu beni karşısına. Anlatı durumu. "Bö brek bulunmaz lazım. Çocuk artık diyalizi kaldırmıyor. Sonu kötü!" dedi. "Nasıl bulunacak?" dedim. "Para" dedi. "Para".

Yolda siğara üstüne siğara içerek eve döndük. Mehmet uyuyakalı yorgunluk. O kadar zayıf ki. Kucama gire eve tapdım. Elleriley göğüsüne sigırdı. Ellerini ayırmak istemedi. Uslula aldim ellerini göğsümden, kolunun içindekişilişini farkettim. Beni aparat başlaşlar kolunun damar yatağına, makinaya ordan bağliyorlar. Her defasında sıkıntıçkmasındıyde de, kolunda sabitlemişler aparatı. Şişkinliğin içinde bi titreyiş var. Sanki kal bi orda atıyor Mehmet'in. O mekanizma bile insanı hayattan soğuttuğuna yeter.

Koluna zarar vermemeye çalırsak yatağına yatrđm Mehmet'i. Üstünü örttüm. Bi anda elimi tuttu aparatı kolya. Kolunun içinden aniden yer gibi belirliride alet. Gözlerini açtı çocuk. Gözlerini baktı. "Ba' ba!" dedi. Bana. Oyle dedi ki bunu. Baska bi şey demesine gerek yok. Ba' ba. Derinden gelen bir sesle. "Şöyle oğlum" dedim. "Çok susadım" dedi. Su getirdim. İçimdeki yazık. Bi yudum alı bıraktı. "İpad alcan mı bana?" dedi, gülümsemeye çalırsak. "Napcan İpad?" dedim. "Feyse gircem" dedi. O anda ekvilde gibi şaşılasla dağıttım İpadlar geldi alkıma, evde hiç kullanmadığım İptoplar... "Alcam" dedim. Sonra nedense boğazıma bi ayır oturdur. Arap ayırır. 350 kilo. "Hadi uyu şimdi, çok yoruldu" dedim, öktimveden. İstan bul trafiğidesiğale sola saldırdı para kovalıyor. Yakin mesafe azıc mesafe demeden herkesi alıyor. Deli gi bi çalıyor. Gece eve gelince genellikle Mehmet uyumuş oluyor. Uykudaktere içinde kalıyor çocuk. Tineri aliyor. tıstörtünü değıştiriyor. Yanına kvrılıyor. Her gece yanında uyuyorum. Geldiğimi fark edince önden biraz irkiliyor, sonra kafasını boynuna sokuyor. Beraber terleyerek uykuya dalıyoruz. Böyle böyle, Mehmet'e alıyorum. Çok alıyorum. Onu kırtarmak istiyorum. Günlere geçiyor. Artık hiçbir şey umrumda değil. Gözlerimin içi Mehmet. Oyle bakıyor ki hem de, şefkat, sevgi ve

korku, aynı anda birçocuğun gözlerine nasıl yerleşmiş olabilir bu kadar, akıldançıkmıyor. Para kazanmam lazım. İpad almam lazım, bö brek bulmam lazım. Çıldınam. Çocuk oluyor.

Taksiciyi arıyorum. Salih'i yanı. Konuşacağım. Evi satıp, çocuğu ameliyat ettireceğimi söyleyeceğim. Açmıyor. Eve gidiyorum. Kendi evime. Kapıcı, ordantınsındığını söylüyor adamın. Tanıyıyor bile beni. Apartmanım canından kendime bakıyorum. Kapıcı haklı. Bambaşka biri olmuşum. Ne kadar zaman geçti ki? Saçların uzamış, sakallarım uzamış, gözlerim çökmüş, zayıflamışım. Epey zayıflamışım. Eve gidiyorum, bir zamanlar yasağındı eve, kapıcı çalıyorum. Bırakdın ağır kapıcı. Kısa bi konuşmadan sonra duruma iyicehakim oluyorum. Adam evi satmış. Gitmiş burıldan. Nerede olduğı belli değil. Tesekkür ediyorum kadına. Kapıcı katpatyor. İşıklan sönüyor apartmanın. Terk edilmiş kuçuk birköpek yavrusu gibi kendi evimkapısınınönünde duruyorum. Uzunca birsure. O an, yüzüme kapının kapandığı o an, apartman boşluğunda tek başıma dururken, gerçek yalnızlığın ne demek olduğunu

anlıyorum. Melankoliden bahsetmişiydim. Ya da seçilmiş, tercih edilmiş yalnızlık yalnızlıksından, ya da şiirlerde geçen romantik yalnızlıklardan. Caresizlikten bahsediyorum. Kimsenin olmayışından. Sesimin duyulmaysından. Parasızlıktan. Yok oluştan bahsediyorum. Oğlum oluyor! Ve ben bir apartmanın karanlığında, önünde durduğum kapının eşliğinden, eski hayatımdan sızan, soluk bir damla ışıka bakıyorum.

Takside uymaya başlıyorum artık. İnmeden çalıyorum arabadan. Tanidik yüzlerdençık gelme ümidiley eski çalıştığım yerlerin önünden geçip duruyorum. Kimseye denk gelmiyorum ama. Bütün arkadaşlarımdan koptuğum içn de, kimseyi arıyıp para isteymiyorum.

Eve dönüyorum. Kimse yok. Kadını arıyorum. "Hastaneye geldik" diyor. "Noldu?" diyorum. "Mehmet felanlaştı" diyor. "Neden beni aramadın?" diye bağıryorum, kadın birşeyler gevelerken telefonu kapatıp hastaneye koşuyorum. Mehmet'i yoğun bakıma almışlar. Son anları belki de. Çocuk gidiyor. Bu gece bile gidebilir. Allah'ım napmak gerek!!!! Herkesa bakıyorum. Gözlerinin içi. Yardım bekliyorum. Kadın köşede sessize ağlıarken, ben aşağı kalkıyorum. Sonra tekrar çöküyorum. Dışarı çıkıyorum. Hastanenin bahçesinde biraz ıleri geri yürüdükten sonra, başlıyorum yatağıma. "Bö brek lazım, böbrek!!". Olacak çocuk! Böbrek lazım böbrek!!". Kimse bakmıyor. Kimse. Duymuyorlar beni sanki. Ağlamak bile vakit kayı. Zaman yok. Bi aşığı bi yukan koşturup duruyorum. Mehmet'e bakıyorum yoğun bakım ünitesinin aralığında. İyice külmüşüm. Ben, kendim, yani Mehmet olarak bu çocuğubayata döndüre bilirdim belki. Enazından para bulabilirdim. Evimi satabilirdim. Bankadan kredi alabilirdim. Ama Salih olarak, ölümünü izlemekten başkabişerşey yapamıyorum. Ben, eğer o taksieyi binmiş olsaydım, burada su anda Salih mi duruyor olacaktı? Neden bıraktı peki bu çocuğu bi başına? Ölümünü mü görmek istemedi? Ondan mı ka bul etti

duymadım. Her işimi kendim hallettim. İnsan karar verir ve uygular diye düşündüm. Her zaman. Şimdi geçmişimle beraber, kazandığım bütün güvenin benden çok uzaklarda olduğunu görüyorum. Güvenecek birinehiyiyacım var. Güçlü birine. Allah'ım birini yolla bana!!!

Bacaklarını tıttıyor. Ayakta zordunuyorum. Hayatıma nereden girdiği belli olmayan bir çocuk, içindeki bütün organları tıttırıyor. Bütün organlarını. Akciğerlerim, dalajım, karaciğerlerim, midem, beyinim, kalbim, böbreklerim aynı şiddetle tıttıyor. Hissediyorum. Dışlarım bir birine uyuyor. Sonra bi anda duruyorum... Böbreklerim mi!!

Beklediğim yardım Mehmet'ten geliyor. İşletme masterni Londra'da yapmış Mehmet'ten. Parayı yöneten, ama parayla iş olmayan, kendisini nerdeyse unutmak üzere olduğum ve uzun zamandır ihtiyaç duyduğumyakin bir dost gi bi imdadıma yetişiyor Mehmet'e koşarak doktora gidiyorum. Böbreklerime acilenyugunluk testi yapmasını istiyorum. Ailesinden böbrek nakli yapılmıyacağına söylüyor doktor. "Gerçek babas değilm" diyorum. "Ain böbreklerini. Kaç tane lazımdı, alın" diyorum. Doktor bana bakıyor. Arkamdan yanıma yetişmiş kadına bakıyor. Kadın, "Şu an kendinde değil" gi bi bişey söylüyor. Durumu anlatıyorum. İşleriye kanşıyor. Kadın, hiç anlam veremiyorum duruma. Boş gözlerle bana bakıyor. Yanaklarından süzülen yaşlar, gösesinde birkiyor, oradan zemine düşüyor.

Doktor testi yapıyor. Kadın ağlıyor. Sonuçlar pozitif çıkıyor ve ben böbreğimi veriyorum. Mehmet kurtuluyor.

Kendime geliyorum. Uzun süredir ilk kez umutla uyanıyorum. Mehmet'i görmek istiyorum, hemen. Ta burcu olduğunu söylüyorlar.

"Efendim?!"

Kalkıp odasına gidiyorum. Yerde başkası yatıyor. Telefonu uşluyorum. Kadını arıyorum. Birkaç denemeden sonra açıyor telefonu. Yaptığım şey için teşekkür ediyor ama onları bidaha aramamam gerektiğini söylüyor. "Mehmet'i görsen bari bi kere!" diyorum. "Kafası karışır çocuğun" diyor. Çok tuhaf bir aldatılma yapıyor, ve anlam veremiyor doğla olarak. Ağlamaklı bir şekilde katpatıyor telefonu. Ben yatağıma geri dönüyorum. Oturuyorum yatağa. Okıdken ve sevinçten biraz alıyorum. Sonra gözlerimi siliyorum, doğruluyorum yataktan.

Eşyalarını toplayacağım ve böyle dünyanın amina koyacağım.

Taburcu olamam istiyorum. Tutmak istiyorlar bıkaç gün daha. İnat ediyorum. Sonra gıymmeye başlıyorum ve yastığının altından ucu görünen şey bi kaç fıkirt ağlıyorum. Alıyorum. Bir not. İkiye katlanmış. Açıyorum. Okumaya başlıyorum. Mehmet'in el yazısı.

"Ba' bam olamıdığım biliyodum. Senin Allah olduğunı sandım ben. Babamın sol bacağı yoktu."

Kağıt parçası elimden düşerken birdenhatırlıyorum taksinin (protezedanlığı) hafif akşayarak yürüdüğü. Sonra anıyorum, kadının beni ot. Hiç sorunuk görmediği işin durumu fark etmediğini, ve Mehmet'in bana neden öyle baktığını ve ara banı neden otomatik vitese olduğunu.

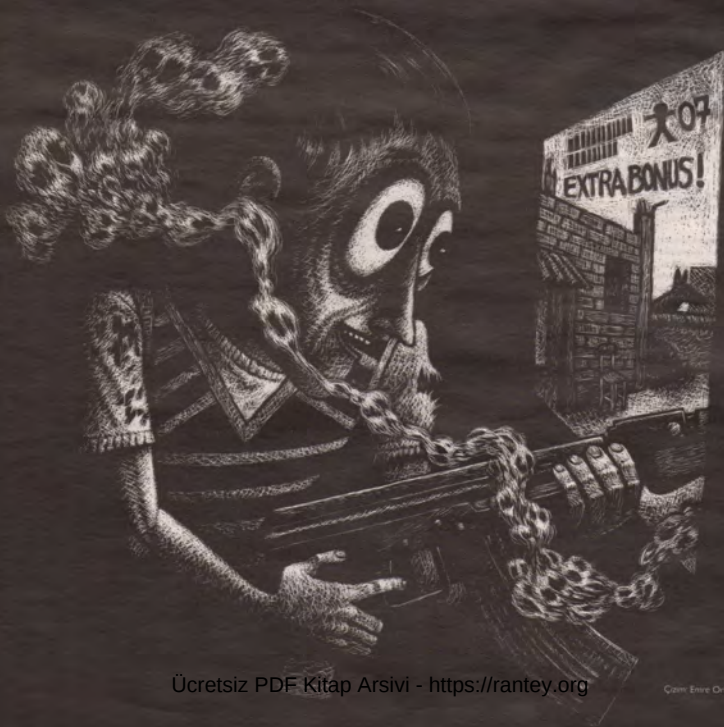
Çıkıyorum hastaneden. Ara baya atılıyor. Hiç müsteri almıyorum. Taksimetreye yaklaşıp ayağı zıttı taksimetre. Radyo, olum haberleri veriyor. Haberler geldikçe sokaklara hayaleter düşüyor. Kanal değıştiriyorum. Akşam oluyor. Ben bi sigara yakıyorum. Çeçlike yüzüm aydınlanıyor. Aynada Göremiyorum...

DEFA

İsa'nın adı İsa'ydı. Toplasan dokuz yıldır insandı. Doğduğu ahırda, yaşadığı ev arası kırk beş adımdan fazla değildi. Üstelik ayak numarası sadece 36'ydı. O adımların atıldığı köye Yukan denirdi. Sadece Yukan. Neyin yukarı olduğu da meçhul olduğundan, hiçbir yerine hiçbir zaman bir tabela dikilmemişti. Üç dağın üç bulutlu

paçasına yaslanmış, ortasından dalgali bir çamur geçen, sobadan bozma evleriyle, girşi çıkışına kanmış bir köy. Yirmi sekiz hane, bir muhtar gözlü imam, bir imam ağzılı muhtar ve 112 nüfus. Ne patikasında selam venilir, ne meydanında kahve içilirdi. Belki bir camisinde namaz kılınır, bir de patatesinden haşlama yapılır, İsa da

damağını yaka yaka yerd. Annesi yaşasa, bir acısına ufleyeniyen olurdu elbet ama onun da hayatı doğduğu evde başlayıp doğurduğu ahırda bitmişti. Ne zaman ki kocası, üstüne 15 yaşındaki bir kızı kaçırıp bindirmiş, kadının tayını de ahıra çıkmıştı. Sonra da kadınıktan emekli olup gitmiş, bir de adına Melek demişlerdi.

Bir yaşında yürümeyi, iki yaşında konuşmayı, üç yaşında yalan söylemeyi, dört yaşında dayak yemeyi, beş yaşında evden kaçmayı, altı yaşında kaçacak bir yer olmadığını, yedi yaşında dövmeyi, sekiz yaşında okumayı, dokuz yaşında da kasabadaki internet kafenin yerini öğrenmiş olan İsa'nın tek derdi babasıydı. Gündüzu kubar, geceyi kumarla yutan, her uykusundan önce tövbe edip daha ilk rüyasında günaha giren, kasabada seyyarlık yapan, Derman diye bir adam. Tabii Yukarı'daki hayatta da, dünyanın geri kalanında olduğu gibi, her şey karışıklıydı. Evler, camlar, kinler ve borçlar. Dolayısıyla Derman'ın da, tek olması bile, dertlerinin birinin adı. İsa'dı. Bir defa, doğmakla kalmamış, bir de utanmadan öldürmüştü anasını. Böylece evden iki kol ve bir am eksilmişti, bir de üstüne internet diye tutturmuştu. Derman'ın dili "Sikerim internetini!" demekten şımış, dudaklarıysa, köydeki araba sahiplerine, "Taksinin önüne bile atlasa, alıp götürmeyeceksin bu çocuğu ilçeyi" demekten-bukulumuştu. Derman'ın dört çocuğu daha vardı ama hiçbirinin böyle huyları yoktu. Belki de huy edinecek yaşta değiller daha, diye düşünürdü, Monte Carlo'nun kapısından girerken.

Yedi masalı Monte Carlo, el altı votkası, çuhadan perdesi ve sümen altı rüşvetiyle kasabanın varla yok arası kumarhanesiydi. Kumarhane demek için istenecek bin şahidin biri de yalancı çıkacağından, gediklileri, kahve der geçerdi. Zaten salondaki tek resmî evrak da "Sigara İçilmez" afişiydi. O da, eski bir kağıt çalma davasından kalma, önce bir kafatasını üç yerinden delmiş sonra da gidip arındıkları duvarı gommüş üç merminin izini kapatmak için asılmıştı. Derman, tam da afişin altına oturmuş ve bir sigara yakmıştı ki doküldü kağıtlar önüne. Cephede kazandığını masada kaybetmeye niyeti yoktu o gece. Her ne kadar bu işler niyetle dönmese de, sabaha iki o kala, değnek gibi bir sandalyede uyuyakalmış, Monte Carlo'nun tek garsonu, Derman'ın "Geçmiş olsun beyler!" diye başğırmasıyla sıçradı havaya. Masadakilerin nesi var nesi yok, hepsini toplamış olan Derman'ın ağzı kılaklarını geçmiş tokaklar gibiydi.

O sabah Derman, şehirde bir kulağı patladı,

bir de Kaleşnikof'la döndü köye. Silaha bakıp "Kime okutacağız lan bunu?" diye düşünsünken, ama bu defa tövbe etmeye fırsat bulamadan sızdı kaldı. Ertesi gün bayramdı.

Oğlene doğru uyanan Derman'ı uyandıran İsa oldu. Elinde, gövdesi kadar büyük, boş bir kolu, iki gözlu evin tek gözünden gizlice çıkmaya çalışırken kapaşı çarpmış, suçlu bir kedi gibi bakıyordu babasına. "Ne yapıyorsun lan?" dedi Derman, yattığı yerden. "Hiç," dedi İsa. "Bir odev var da, deney odevi, kutu lazım..." Güldü Derman, doğrulduğu yerden. Akline cebindeki para geldi. "Aferin," dedi. Kendine mi, İsa'ya mı dedi, bilinmez...

Akşama beş kala Yukarı'nın yaşlıları arife telaşında, çocukları da kurbanlık okşarken, Derman, İsa'yı izliyordu. Evin bahçesindeki tek ağacın altına oturmuş kahvesini içiyor, iki yudum arısında da soruyordu: "Ne ödeviymiş lan bu?" Elindeki bıçakla kolinin bir duvarında sinemaskop bir delik açmış olan İsa, ter basmış yüzünü kaldırıp, "Tarih derisi için, dedim ya," diye söylüyor ama Derman duymuyordu.

Geceyi on beş geçe, son abdestler alınmış ve yarına giden yataklara uzanılmışken Derman, Monte Carlo'nun yolunu çoktan tutmuştu. İsa ise bir terzi gibi kesip biçtiği kutusunun koşelerini, muhtarın kaçak inşaatından kovaladığı demir çukurlarla güçlendiriyor, işi bitince de, kasabadan bir çocuğa ısmarladığı kolu bandını, tekerleği bulmuş gibi halıda yuvarlıyordu. Geriye sadece kutunun içini siyaha boyamak kalmıştı. Onu da imamın kapısının önündeki ayakkabılığın alt rafından çalacağı ayakkabı boyasıyla halledecek, sonra da bir amin deyip yatacağı.

Güneş her zamanki gibi ölümden dönmüş ve Yukarı'ya doğarken, bayram namazına yetişemese de, bayramlaşmaya yetişmek için koşturan Derman, bir gece önce kazandığı parayı bir gece sonra aynı masada iade etmiş olmanın ofkesiyle, küfrede küfrede ilerliyordu. Koyun

geldiğinde nefes nefese, kendi gibi birkaç kumarbazla da göz gözeydi. Monte Carlo çıkışlı olanlar başlarını eğip cemaatin arasına karışarak sıraya girdi. Ve Derman o kalabalıkta bir an için yok oldu. Eller öpülüp şakaklar tokuşturulurken, kimin ne olduğu belli değildi. Bir an için herkes iyyimşi gibi göründü. İyilikten başka bir şey değilmiş gibi. Tam da o an duyuldu, Kaleşnikof'tan çıkan ilk merminin sesi. Donup bakıldığında, pek de anlaşılmalı nereden geldiği. Sadece bir çocuk vardı ortada. Başına kutu geçirmiş bir çocuk. Bayramlaşan cemaate doğru koşan. İsa'yı adı. Deneyini yapıyordu belki ama tarih yazıp tarih siliyordu. Tüfeğin namlusunu, başına geçirdiği kutuda açtığı dikdörtgen deliğin sağ alt köşesine bantlamış, çiçek gibi olum saçıyordu. İsa hayata karton çerçeveli bir ekrandan bakıyor ve görüldü her hareketi bastığı tetikle tek hamlede durduruyordu. Birbirine sarılmış ve birbirini bırakamayan imamları

Tam da o an duyuldu, Kaleşnikof'tan çıkan ilk merminin sesi. Dönüp bakıldığında, pek de anlaşılmalı nereden geldiği.

muhtara üç, camiye girip gözden kaybolmaya çalışanlara dört el ateş etti. Vurulup da yığılanlar ve yaralanıp da haykırırların arasından koşarak geçip, kan bulamış çamura saklanmak için yattmış olan babasını bulunca durdu. Bir

soru belirdi gözlerinin önünde: Bir Kaleşnikof şarjörünün kapasitesi 30 mermidir. Buna göre İsa'nın kaç mermisi kalmıştır? Hesaplamadı, "Goreceğiz!" dedi ve parmağı tetiğe değdiği anda Derman'ın göğüs kafesine peşpeşe iki mermi girdi. Şimdilik her şey İsa'nın hayal ettiği gibi ve her şey mükemmeldi. Ustelik onun daha yeni başlamış ve bedavaydı. İnanılır gibi değil ama Counter Strike bedava! Olduğu yerde donup, kaçışmakta olanların peşinden ateş ederek koşarken, babasının sesini taklit edip bağırdı: "Sikerim internetini!" O an için hayatın gerçek olanı, İsa'ya daha zevkli geldi. Dokuz yılda ilk defa...

Sonra bir çoban, içinde çocuk olan kutuya nişan aldı. Sonra o çoban, nefesini tutup av tüfeğini patlattı. Sonra bir mucize oldu. Ve İsa göğe yükseldi. Hem de ateş ede ede. Bir havai fişek gibi tükürdü kendini en Yukarı'daki babasının yüzüne. Sonra da

ŞAMPIYON OTEL

Ulus'ta, İtfaiye Meydanı'nın karşısındaki karanlık ara sokaklardan birinde, dört katlı, dış cephesi yer yer kararmış kırılı beyazbadanlı, demirgiriş kapısınca bütünü gücünüze yaslandığıntaktir decağlabilen ve kağıt gibi duvarlarının ardında no olu bittigini herkesin duyduğu ama hiç kimsenin hiçbir şeyi karşılamadığı bir otelde, Ankara'da kaldığım ilk otel, Şampiyon Otel. Giriş katında bir vakitler me renk olduğunun anlamının imkânı söyleyebileceği delik desik bir halife döşeliydi. Sonradan adı değişti oranın, hatta bir ara oteliktin çıktı; zemin katı kiraathane yapılar üst katları depo olarak kullanmaya başladılar, sonra pavyon oldu, sonra ikinci el ev eşyası satan bir dükkânve ardından ticari çevrimini tamamlayıp yine otel oldu ama o delik desik halifeleş hep yerinde kaldı. Şu an ne olarak hizmet veriyor bilmiyorum ama çevredeki esnafa, "Eski Şampiyon nerede?" diye sorarsanız, hâlâ bir hatırlayma çıkıp gulumser ve o gulumserdi zamanlarımızın ki yerinde bir soru sormuşsunuz. Bir ruhu vardı çünkü oranın. Az biraz pislik bir ruh tabii, ama olsun, ruhsuzluktan iyidir.

Şampiyon Otel'de kaldığım ilk gün. Ankara'da kaşacığım ilk günü. Belediyenin şehir içi otobüs servisini henüz yasaklamadığı zamanlar, elimdeki lacivert valizle İzmir Caddesi'nde imiştim. Şehir planını inceliyordum; Selanik Caddesi, Tunus Caddesi, Strazburg Caddesi, İran Caddesi, Filistin Caddesi, Arjantin Caddesi. Ankara'da bütün caddeler başka bir yeregit, diyordu ama ben kalmak zorundaydım. Birkaç yıldır işler birazters gitmişti, son çarem Ankara'ydı.

Fosforlu önülek gılmış. yolun kaldırma bitiş kısmını süpüren çöplüğü, "Burularda nerede uzuz otel bulabilirim?" diye sormuş, "Bulurak çk sala dön, Gençlik Parkı'nı görene kadamdirmek git, sonra sağa dön, İtfaiye Meydanı'nın oralarla sar," cevabını almışım.

Meydandan sonrası seçizlerime halledip Şampiyon Otel'i buldum. Seçizlerime hiçbir zaman güvenmemişimdir. Resepsiyon arkasında, hafif kambur oturan çökün suratlı ihtiyara, "Boş odanız var mı?" diye sordum. Gülerimdekithaf parıltıyla bakıp sağelini sadaka ister gibi açtı, başparmağını sabit tutup dört parmağıyla yaklaşıpma işaret etti. Yaklaşıncı hafiften sol kulağına döndü, işitme cihazı vardı kulağına. "Boş odanız var mı?" diye bağırdım. "Bağıрма," dedi tok sesile. "Var." "Ne kadar?"

"Sekeze var, on ikiye var."

"Aradaki fark ne?"

"Sekezi k odada kalırsan yanınabini veririm.

On ikilik odalarlık kişilik."

Dirseğimi resepsiyonun aşabına yaslayıp

çenemi sıvazlayarak olağın günlük

boyutlarını düşündüm, çevreyi son kez

kokladıkdan sonra, "On ikilik olsun,"

dedim. İhtiyar, kimliğimi alıp otel defterini

doldururken "Ne iş yapıyorsunuz?" diye

sordu.

"Öğrenciyim," dedim.

"Yani en azından niyetim var. Yarınsınava

gireceğim."

Meslek hanesine öğrenci yazdıktan sonra

gömlek cebinden Uzun Maltepe paketini çıkarıp

bir sigarayaktı, helezonlar çizerek yükselen dumanları

arasından beni süzdü yeniden, kimliğimhâlâ elindeydi,

"Üniversite sınavına geçti," dedi.

"BuDil Tarihite. Özeleyetnekinsin."

"Özeleyetene? O ne?"

"Yazanın."

Üzerindeki fotoğrafa eşkalımı karşılaştırdıktan sonra kulağına etti. Ben de ihtiyara bakıp "buuyuzu asla bulamazım" diye düşündüm, neden cyleyüşündüğümü bilmiyordum. Bana insan yüzlerine bakarsınız ve ölmeden önceki hayatınızı düşünürsünüz. Bu ruhu vardı çünkü oranın. Az biraz pislik bir ruh tabii, ama olsun, ruhsuzluktan iyidir.

iki kişinin ölmeden evvel son görüştüğü insan ben oldum,

hem de çok yakından tanımadığım insanları aynalara, dükkân vitrinlerine, arabacamlarına o gözlebakıyormun bazen, ne doktorum ne hastabakı ne de Azrail'ın yardımcısı, kendimden utanıyorum, daha doğrusu korkuyorum. Utanmak ve korkmak bazen aynı anlama gelir ve o an sıçarısın. Bunu bir psikoloğa anlattım üç ay evvel, "Şu an bir şey söylemek için erken, durumuzu birazdaha izleyelim," dedi. Oysa yarım Xanax içince üç dört saatliğine geçiyor o duygu. Psikologlarpara tuzağı, sırfalı.

O akşam, odanın küçük balkonuna oturup ayaklarımı demirlerle uzatmış, İller Bankası'nın arkacephesini seyrediyor, tekelden aldığım iki Tuborg'un ikini içiyordum. "İki bira için, biraz da Thomas Mann okur yatıyorum, yann sabah da erkenden kalkıp sinava" girerim diye düşünmüştüm. Önce arka sokaktan başgış çağış sesleri yükseldi, boğuşan insanların boğuk sesleri eklendi buna, sonra otel önüne doğru bir koşuşturmaca başladı, gölgeler birbirine karşıtı, karanlık sokakta neyin gölge neyin insan olduğu ayrt edilemez hâlâ geldi bir an. İlk hangarının ardından sokağıın altında, ağız burnu kan içinde kalmış bir adam belirdi, işaret parmağını üst ister gibi kaldırıp otelin önünde bekleyenlere yaklaşıpken, "Nural Ağbi," dedi. "Beni çok yanlış anladın! Bak birsefer beni dinle, birsefer dinle ağbi! Önden sonra eğer haksızsam tut kafama sık!"

Otelin önündeki gruptan

Nural Ağbi olduğunutanımın ettığım kişi kollarıni göğsünde kavuşturup dik dik baktı, "dinliyorum" anlamına geliyordu bu duruş. "Bak Nural Ağbi," dedi karşınsındaki. "Bunu ancak sen anlarsın. O kurduğun kanıyara orospu değil, saynemim ediyorum orospu çocuğu."

"Orasını beni ilgilendirmez," dedi Nural Ağbi. "Bu dlemde bir kanının yivisi ayn olur sikicis ayın olur. Hayok sen, ben ikisini de bir arada yapacağım," diyorsa, o zaman ben de Nural Ağbi olarak hiçküsurbakmak, senin götüni keser patlacion oturtmayacağım."

Bunu duyan adam, kafasını yumruklamaya başlayıp "Sen de iyile diyorsan ben ölümüşüm zaten Nural Ağbi," dedi. "Ölmüşüm ben!"

"Siktir gitbaşkayerdeil!"

"Nerede öleyim, nerede öleyim!"

Sokağa bir sessizlik çıktı, "Venedik'te öl," dedim içimden. Ağız burnu kan içindeki adam, başına vura vura, ağlayarak ve anlaşılmaz küfürler ederek uzaklaştıktan sonra sokağa yeniden sessizlik çıktı. Önceki ara sessizliklerden farklı, az evvelki nümayişten ötürü ağır, neredeyse eli tutulabilir gibi gelen bir sessizlikti bu. Ama gecenin sesleri asla bitmez, muhakkak uzaklardangeçen bir ambulans vardı, fer sesleri vardı, sinir kırığı geçiren bir kedı vardı, onlar yoksa buz dolubalın, kombinin motor gürültüsü vardı, damlayan bir musluk, çekilen bir sifon, saatın tık takları ya da birdenbire masasaca gırdıyayan televizyon sehpası vardı. Daha da korkunçları vardı. Oda kapım yumruklanıyordu. Ve kalbim de yumruklanan oda kapım gibi çarpmaya başlamıştı o an.

Hata bendeydi, dandk bir otel odasında Thomas Mann hiçbir korkuyu gideremez, kutsal kitaplarıyla Nietzsche gibi iddialı bir adam lazım bunun için. Odaya girip kapının arkasına yaslanılabileceği bir şey var mı? diye baktım önce, yatakyeresabilenim, dizimegelen komodin dışında da bir şey yoktu. "Kim o?" diye bağırdım. Cevapyerine kapiya daha güçlü yumruklar indi.

Balkona çıktım yeniden. Nural Ağbi ve ekibi de gımtıştı. Eğergimeseler ben de, "Nural Ağbi," diye selenecektim. "Beni de bir sefer dinle, eğer haksızsam tut benim de kafama sık. Okumak istemediğim okulları, çalışmak istemediğim işleri, doğarsın istemediğim şehirleri, tapmak istemediğim eşyaları baretken, her şeyi baretken, tek valize Ankara'ya geldim, gazeteden kuponla almışım dandk bir valiz istedik. Çünkü yazmak olmaksızın yorum. Nasıl oluncağa dair yorum. Bunu yaparsanız ben de. Bunu yaparsanız da kendi anlamda kaybolmamak, tanıyabileceğim kadar insanı tanımak

**Oda kapım
yumruklanıyordu.
Ve kalbim de
yumruklanan
oda kapım gibi
çarpmaya
başlamıştı o an.**

Mehtmet Ali & Akşams (İstanbul)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfile.org>

BEN EKMEK KARNESİ (Havana / Küba)

CONTROL DE VENTAS PARA
PRODUCTOS ALIMENTICIOS

ESTA LIBRETA NO CONSTITUYE
UN DOCUMENTO DE IDENTIFICACION

Ekmek karnesiyim ben. Aslında yemek karnesi: et, süt, yumurta, aklınıza ne gelirse işte... Hepsi Havana'da doğdum. Orada yaşadım, orada yaşlandım. Orada Türkiye'li bir kadının avuçlarına hediye gibi, souvenir gibi, hani sanki haspa çok da anlayacakmış gibi usulca bıraktıldım; ateşe atıldım...

Bizim oraya dünyanın her yerinden meraklı turistler gelir. Hepsi nasıl hassas, nasıl hislidir. Normalde görmeyiz beni, ama bir görseler, o yel doğmamış yürekleri çabucak incinirven, 1900 derler, 40'lar gibi derler, ekmek bile karneye demek, vah zavallılar, filan derler. Kendi hayatları bayram yarımış gibi, bana bakıp bakıp içlenirler.

Bilmezler. Her şeyin satını alındığı bir dünyanın mahsulü olduklarını bilmedim gelirler. Şimdi bizim sokaklarda reklam yok, caddelerde ışıklı tabelalar, yol üzerinde afil mağazalar, mahalle aralarında devasa marketler, efendime söyleyeyim raflarda ambalajlı yiyecekler, reyondarda üst üste yığılmış rengârenk yiyecekler yok ya, bu onlara büyük yoksulluk gibi gelir. Bakınca içlen arar. İçte bu zevat hep böyle, kendi talihine inanabilmek için başkalarına çilekes hikâyeler biçme telaşındadır. Beni alırmam, anırlam. Zaten ancak anılamayanlar alırlar.

Mari Cruz

Nurlar içinde yatmış, bendenz yıllar evel Mari Cruz isimli şahane bir hanımefendinin kıymetli ellerinden çıktım. Pamak izleri uzun kâğıt ruloları tarafından silinmiş bir gettobo isçisiydi kendisi. Anımdı. Yani Matteo Pinokyo'nun neyise, Mari Cruz da benim için öyle bir şeydi.

Hakkatlı kadındı. Bu Mari Cruz: Diktığı bütün karnelere şifakat gösterirdi. Sayılarımızı okşarken eski baleroları söyler, kalbimize ilk muhabbet tohumları ekerdi.

kibritler gibiydi çalışırken. Daima hafifçe öne eğilir, saçlarının koygun buklelerini zarıfçe uzerimize dokderdi. Uzak yosunlar gibi, ne bileyim deniziyıldızları yahut kopukluk sular gibi kokardı saçları. Galiba kocası denizeydi.

Depo ve Prusya mavisi kamyon

Amı bu tatlı hayat uzun sürmedi. Günün birinde Mari Cruz'un atölyesinden çıkıp karanlık, küf kokulu bir depoya atıldım. Depomuz galiba Malecon'a yakın bir yerdedi. Geceleri buyuyen dalga sesleri, sayıların arasında gezindi.

Bazı akşamlar rüzgâr çok kokuları taşırdı içeri, bazı akşamlar şeker kamışı, bazı akşamlara yorgun bacaklarını rumba ile canlandırın içlerini şevheli terini. İşte bütün bu kokular ve sesler arasında kim bilir kaç gün kaç gece geçirdim.

Derken bir gün, bizzim devreden çocukları birlikte Prusya mavisi bir kamyonete yüklenverdim.

Diş cephesine devasa ebattarda Çin'in nakşedildiği iççileri Bakanlığ

ile Camilo'nun heybetle dikildiği. Ulaştırma Bakanlığı binalarını geçtik; sarı boyaların pul pul dokulmuş perişan bir devlet daireesine getirdik. Nihayet, cemeşkânı bir bölmenin ardına sıralanp, emekliğine uç ay on iki gün kalmış yaşlı bir memur olan Pedro Bueno tarafından, şehir sakinlerine imza karşılığında takdim edildi. Sahibinin ellenece böylece kavuştum.

Ulysses

Sahibim, Ulysses namılı bir adamdı. Ona bu nevis adı vereni babası. Fidel'in komünizmi dostu düşmana duyururken yanına aldığı talihli partililer arasındaydı. Oğluna hanıka bir miras bıraktığını düşünerek olmuştı. Ulysses de hanıka bir miras devraldığı düşünerek buyumustu. Ama işte babalar dilince ve çocuklar buyuyunca, aralarındaki yaş farkı kapanıyor. O zaman hiser ve hevesler ayrılaşırdığı gibi, bazen de farklılaşıyor. Ulysses buyuyunca mirasa bursun kıvrımdı; ama evladına değil çevreye güvenmeyen vesveseli; analar gibi, onu tenkit etmeye başladı. Beni verdiğ kadına, mameketinde hukumete laf etmenin güç olduğunu öğretti. Kadın vahşetle beni

kalkınca da "Sizin dizinde kolay mı sanki? Sahi, siz daha yeni çaluk çocuk sokaklarda ölmediniz mi?" diye cevabı yapıstırmıştı. Sevmedik bir şey varsa eski sahibimin, o da birinin, diglerine acıyarak kendini talihli saymaya çalışmasıydı.

Turistlerin sadece turistlerin gidebildiği ve hesabı Peso Convertible ile ödedikleri restoranlarda yedikleri bir gecelik et yemeği, onun Küba Pesosu ile aldığı bir aylık masına denkti. Hassas yürekli turistler, bunun için kederlenip, sağa sola başları yağdırarak yediklerinin diyetini ödemesine çalışırdı, bütün bunlar Ulysses'in umurunda bile değildi. Cebinde beni taşırdı; dışından gelen zenginlerin asla şaşır olamayacağı bir güvenlik hissiyle, ömür boyu aç kalmayacağını bilirdi. Para harçyarak aranan mutlulukların şaklabanlık olduğuna inanırdı. Şaklabanlı saydığı başka şeyler de vardı: Mesela şehre gelen yabancıların galon galon içtiği, en hasını ben içtim diye eşe dosta göstermek için poz poz fotoğrafını çektiği mojito. Kubalar, Santiago de Cuba sek rom içerd. Şekline şemaline bakıp gülmekten katıldıkları bu makyleji mojito ise şaşkın cenabiler sevinisin diye kat edilmiş numaradan bir içkiydi. Ulysses hiç mojito almadı ama sayıların arasında esmer miktarda rom vardı. Puro, kahve ve dahi töz şeker de... Cenabiler almak için omurlarını tükettikleri yığıla şeyi yük gibi biriktireduzsun; Ulysses, mutlu olmak için satın almaya lüzum görmedik kurtarılmış bir âlemde, sonra bir kameryenin tenezzülüz polgesinde, telapsızca yapıdı. Tanısanz bayılırdınız, şahane bir adamdı...

Ve ben

Şimdi ben uzun bir uçak yolculuğundan ardından vardığım ganıp bir Avrupa şehrindeyim. Dışında son model arabalar, evin içinde üst üste yığılmış eşyalar, televizyonda reklamlar ve bitmek bilmeyen oyun havaları... Sizi temin ederim ki bayırlar baylar, burası soytanlarla dolu, mülevves kokulu, korkunç bir panayır alanı! Hediye edildim kadın, beni kıymetli el yazması kitaplar gibi, kitaplığının nezihi bir yerine bıraktı. Hayır, gerçekten binleik istiyorum, acaba bendin ne anladı. Bence hiçbir şey. Hakikaten hiçbir şey. Zira gordüğüm kadanyla, anılamadım biriktirmekten başka bir şey değil, bunların

ÇİZGİLERLE AHMET ÜMİT KİTAPLARINDAN PARÇALAR

Çizgiler: M.K. Perker

"Her katilin
bir hikâyesi vardır,
o hikâye ki,
size insanı
anlatır."

Tapınak Fahişeleri

"Karakteri karakter yapan, sayılamayan, görülemeyen, sıralanamayan, habire değişen özelliklerinden bahsediyorum; örneğin yardımsever olmasından, öldürme dürtüsünden, kıskançlığından, korkaklığından, kendisini ilgilendirmeyen işlere burnunu sokmasından, idealistliğinden, sadece kendini düşünmesinden, nedensiz yere kötülük yapmasından, acı çekmekten hoşlanmasından, durup dururken yalan söylemesinden, şahane bir hayat sürerken her şeyi bırakıp kaçmasından, çirkinliğiyle övünmesinden, acı çektiirmekten zevk almasından, dört rakamlı sayıları kafasında çarpıp bölebildiği halde alışverişe çıktığında kazıklanmasından, gözünü kırpmadan insanları öldürdüğü halde ayağı kırık bir kediyi gördüğünde gözyaşlarını tutamamasından, daha akla hayale sığmayacak yüzlerce niteliğinden.

Bu niteliklerin somut bir kahramanda iç içe geçerek, olaylar karşısında değişmesinden, gelişmesinden söz ediyorum."

İnsan Ruhunun Haritası

"Tasarlanmış cinayet

iyi bir organizasyonu gerektirir.

Zamanın, mekânın, cinayet aletinin doğru seçilmesi, ortaklık kanıt bırakılmaması ya da sahte kanıtların bırakılması gibi zekâ gerektiren davranışların yanında, birini öldürebilecek kadar soğukkanlı bir cesarete veya vahşiliğe sahip olmalıdır insan. Konuşurken, yazarken basit olgularmış gibi görünen bu gereklilikler cinayet anında yerine getirilmesi oldukça zor eylemler haline gelebilir. Hele bir de cinayet anında sürprizlerin ortaya çıktığını düşünürsek... Evet evet, bundan eminim, bence de kusursuz cinayet yoktur."

Agatha'nın Anahtarı

"Hepimiz gençtik; yaşlı olanlarımız da vardı aramızda ama hepimiz gençtik. Onlar, insanları, çiçekleri, karıncaları, kuşları, balıkları ve yıldızları öldürmek için çıkmışlardı sokağa. Hepsi yaşlıydı; genç olanları da vardı aralarında ama hepsi yaşlıydı. Ve hepsi silahlıydı. Çeşit çeşit sustallardan otomatik tabancalara kadar iyice bir kuşanmışlardı silahlarını. Bir köşe başında bekliyorlardı bizi. Bekledikleri yerde karşılaştık. Belki daha elverişli bir köşe başı ve daha uygun bir zaman bulunulırdı ama bu karşılaşma kaçınılmazdı. Çatışma uzun sürdü. Karanlık bir dönemin bitişinden karanlık bir dönemin başlangıcına kadar. Yenilmiştik. Yenileceğimiz belli değildi ama çok da şaşırmadık. Şimdi kaçıyorduk işte. Yakalanmamak için, yeniden dövüşebilmek için kaçıyorduk. Belki de bastığımız bu ham toprak İstanbul'un karanlık, suskun sokaklarıydı. Bırakıp geride karımızı, çocuğumuzu, basılacak evimizi terk ediyorduk. Sıcacık, dost bir evin özlemi en çok böyle zamanlarda çöker insanın içine."

"Hayat, canlılara öncelik tanır. Olenlerin görüntüleri, sesleri, kokuları, anıları, izleri ağır ağır silinir giderdi. Acı, ama galiba başka yolu da yoktu. İnsan pek de vefalı bir varlık değildi. Önemli olan ölenleri tümüyle unutmamak, ruhlarından bir parçayı benliğimize katarak, onların gönlünüzde yaşadığına kendinizi ikna etmekti. İkna etmekte diyorum çünkü zamanla yüzlerini bile hatırlamakta güçlük çekeceğimiz sevdiklerimizin ruhumuzdaki etkileri, yaşamın canlı görüntüleri, sarsıcı olaylarıyla ağır ağır silinip giderdi."

İstanbul Hatırası

"Suçu önlemek için suçluyu yakalamanın, adaleti sağlamak için yasaı uygulamanın hiçbir işe yaramadığını karşılaştığım yüzler ce olayda bire bir yaşayarak öğrendim. Keşke öğrenmemiş olsaydım, diyorum çoğu zaman, keşke yalan da olsa dünyada adalet diye bir şeyin var olduğuna inanabilseydim. Ama inanmıyorum. Çünkü insan denen bu tuhaf yaratığı kötülükten uzak tutacak ne bir güç var, ne de bir yasa."

Kavim

AYLAK ADAM YUSUF ATILGAN

BİR: JAMES JOYCE POZUNDA BİR KÖYLÜ
Yusuf Atılgan, Aylak Adam yayımlandığında, kendisini 'namuslu bir korkuyla Manisa'nın Hacırahmanlı köyüne kapatan 'James Joyce' pozunda, uzak bir köylüdür.

Cumhuriyet döneminin en iyi romanları soruşturmalarında her zaman ilk ona giren, bazı yazarların ilk üç sıralamasını Ahmet Hamdi Tanpınar ve Öğüz Atay'la paylaşan, Aylak Adam'la Öğüz Atay'ın Tutunamayanlar'na 'işlik tutan bir köylüdür. 'Uysallığın haritasında 'başkaldırmanın fıslısı' gibi, 'okyanusun içinden usulca akan dere' gibi yaşayan; zaman zaman sanatına, fikirlerine hayranlığını dile getiren genç arkadaşlarını kızdırmak için, 'Her kötü yazının, aptal bir hayranı vardır.' diyen bilge bir köylüdür. Taşra havasında kaybolmayan, sırf iyi bir film görmek için köyünden kalkan İzmir'e giden; İngilizce kitaplar getirterek okuyan, çeviriler yapan, Aylak Adam romanında bir şehirlili, şehrin insanını şaşkıncak derecede başarıyla anlatan; İstanbul'un hiçbir biçimde yerlisi olmadığı gibi, kendi köyüne de yabancı kalan bir köylüdür.

İKİ: HACİRAHMANLI KÖYÜ - SARUHANLI - MANİSA
Anayurt Oteli'ni yazarken kimseyle görüşmez, evine kimseyi kabul etmez. Odasına kapanır. Her hafta postacının getirdiği 'Yusuf Atılgan, Hacırahmanlı Köyü, Saruhanlı, Manisa' yazılı onlarca mektuptan sadece Ankara mühürlü olan ikisini açar ve okur. Bu mektuplardan biri Enis Batur'dan, diğeri Serpil Gence'dendir. İlk eşi, yemeğini kapıdan verir. Sonra boşları geri alır. Altı ay, devam eder bu durum. Giderilmemiş bir susuzluk gibi sarılır kaleme, kâğıda ve geceye. Düşlerinde, harflerin akışını alkışlayan güvercin sürüsüne su taşıyagüzel bir kız vardır. Sanki, romanını sadece o güzel kız okusun diye yazar. Roman bitince, ilk evliliğini de bitirir.

ÜÇ: GELMİŞ İSTENMEYEN BİR TÜRKÜ SONU
Aylak Adam yayımlandığında, Yusuf Atılgan 39 yaşında, köyünde köylü, evinde evli bir adamdır. Ortakçıya için pratik tarafını vedredip kıprıdayın iç dünyasının sesini dinler. Sonra bir mektup gelir. 17 yaşında 'delişmen' bir kız, Ankara'dan karanlığına işlik tutar. Her mektup, gelmesi istenmeyen bir türkü sonu gibidir. Bir yıl mektuplaşmanın ardından, İstanbul'da ya da Ankara'da yarı kaçamak karşılaşmalarla, yıllar süren aşkın bir tutkudur bu.

DÖRT: SONUNA KADAR ESMEMEYECEK BİR RÜZGAR
Serpil, Ankara'da yaşayan 16-17 yaşlarında bir genç kızdır. Aylak Adam'ı okur. Çok etkilenir. Kitabın yazarın için, çok yakından tanıdığı biri duygusu gelişir içinde. Kendisini, ona çok yakın hisseder. Yazarın dünya görüşü, hayata bakışı, Serpil'i çok etkiler. Romanı, mütthiş sürükleyici, inandırıcı ve şişirsel bulur. Romanın son

derece temiz dili, onu çarpır. 'Ben bu adamı bulacağım. Korse de, topalsa da fark etmez. Ondan sonra da ne olur ne biter bilemem.' der. Aylak Adam'da yazarı içten içe hisseder. Hem çok hoş biridir, hem de korkutucu bir yanı vardır. Belki yaklaşılabılır, belki ele geçirebilir; ancak sonuna kadar esmeyecek bir rüzgâr uzaklığı sezer bu adamda. Sezgilerinin güvenir. Uç ay kadar Ankara'da iz sürer. Bulamaz. Kalkar İstanbul'a gider. Bir arkadaşının yardımıyla, bir yayineviden, onun Manisa'nın bir köyünde yaşadığını öğrenir. Oturup mektup yazar. İstanbul'a gelmesi bile sorundur. Manisa'ya gidemez. O sırada, Aylak Adam çok popüler olmuştur. Yusuf Atılgan, romanla ilgili bez yüze yakın mektup almıştır. Hiç sevmez o tür şeyleri. Mektuplara bakmaz, cevaplar yazmaz. Sadece iki isme cevap verir. Bunlardan biri de Serpil'dir. Sonra bir yıl kadar mektuplaşırlar. İlk karşılaşmaları İstanbul Tüneli'dedir.

**Düşlerinde,
harflerin akışını
alkışlayan güvercin
sürüsüne su taşıyan
güzel bir kız vardır.
Sanki, romanını sadece
o güzel kız okusun
diye yazar.**

**BES: SEVİLMİŞ BİR KADIN
GÜZELLİĞİ**

Yusuf Atılgan, karşısındaki geçitçe bekleyecek, Serpil de tramvaydan incekler. Havada, sevimli bir kadın güzelliği vardır. Merhaba bile demeden birbirlerine doğru yürürler. Viyana Lokantası'na kadar hiç konuşmazlar. Karşılıklı otururlar bir masaya. Aradan bir süre geçer. İkisi de titrer.

Yusuf Atılgan'ın söylediği ilk şey, 1946'da komünistlikten hüküm giyip askeri öğretmenlik atılma sürecidir. Sol görüşü olduğu, düşüncelerinden ödün vermediği, vermeyeceği için kapılarını yüzüne kapanağından, para kazanamayacağından söz eder. Serpil, davudî sesle çok güzel konuşan, Aylak Adam gibi bakan bu adamı dinlerken sezgilerinin kendisini yanıltmadığını düşünür. İlişkileri 15 yıl sürer; çok geç evlenirler. Evlendiklerinde Serpil Hanım 32; Yusuf Atılgan 54 yaşındadır. Aile, bu evliliğe karşı çıkar. En çok babası yıkılır ama kızı da en çok o anlar. İkisinde de para pulyoktur Yusuf Atılgan'ın memleketinde bir tarlası vardır, ortakçının işleyip para yolladığı ufak bir tarla, hepsi o kadar... Çamşazlar. O küçük parayı,

erteledikleri incelikler adna, birkaç günde bitirirler. Ne yaş farkı, ne hapse girip çıkmış sakıncak, yoksul bir kimlik umrunda Serpil Hanım'ın. Onun için önemli olan; akşam olunca günün bitmemesi, konuşma gözleri çoğalan bir adamın kendisine aşkla bakmasıdır.

ALTI: SOKAK ORTASINDA BIRAKILAN BİR YAĞMUR

Serpil Hanım; başarılı bir tiyatro sanatçısı, başarılı bir şarkı yorucusudur. Ankara Sanat Tiyatrosu'ndan ayrılan grupta Antigone'yi oynar. Genco Erkal'a karşı. Abisi Durul Genç'eyle iki yıl kadar müzik çalmaları olur. Sonra, bir bütünlük bulamadığı için kırılır. Anlayış, saygı, özveri gerektiren çalmalar ve çok az insanda bu vardır. Oyuncululuğun çok acısını çeker. Birakma süreci de sancılı geçer. Birakmasa, kendisine yabancılaştırır. Sanatı, sokak ortasında bırakılmış güzel bir yağmur gibi düşünür. Yusuf Atılgan'la evlendiğinde, bir kez bile ardına bakmaz. Hemen de Mehmet Hamdi doğar. Sanatın yerine koyabilecek tek şey sevgidir. Hepsi oğluna ve eşine gider. Hayatı sürdürmek için, para kazanmak gerekir. Antikacılar yapar el yordamıyla. Büyük paralar kazanmaz; ama geçinirler. Huzurlu ve mutlu durup yaptığını seçimin.

YEDİ: SİRADA BİR GÜN

Yusuf Atılgan; Mehmet Hamdi'yi istemez önce, 'Dede olacaktı yaştan adam, baba olmuşt' derler diye. Serpil Hanım, 'Ne zamandan beri başkalarının düşünceleri yaşıyoruz?' deyince üzlemiş. Hayatının en mutlu on yılını oğluyla geçirir. Yazdikları kötümser olsa da mizah duygusu çok gelişmiş, neşeli, mutlu bir adamdır. Alçakgönüllüdür. Eşyile oğluya geçireceği siradan bir günü, sanatı bir toplantıya tercih eder. Edebi konuşmalardan kaçır. Hayatın kendisiyle ilgilidir daha çok.

SEKİZ: SİRADA BİR ÖMÜR

Çalışma masasına, seyrekt oturtur ve zorlu! yazar. Birakılsabütün gün okuyacak bir hâli vardır. Neredeyse on beş yıl yaşadığı ve asla yerleşemediği İstanbul'da Hacırhanlı köyünün on kırk yılda yaşadığı 'geniş zaman'ı tempoyu yavaşmak ister. Eşyayı önemsemez. Bir koltuk, bir masa, bir yatak ona yeter. Giyim kuşam konusunda da öyledir: Düz, yalın, pratik giysiler seçer, işi büyütmez. Aksesuar kullandığını kimsi görmemez.

DOKUZ: SAYGINLAŞTIRAN ALIŞKANLIKLAR

Alişkanlıklarına, insanlarına bağlıdır. Köydeki berberine bile sadık kalmayı başarır. İstanbul'dan Hacırhanlı'ya tıraş olmaya gittiği olur. Elinde her zaman uzat tahta ağızlık ve hiç sönmeyen Birinci sayısına vardır, hayatı boyunca. Birinci'ye hiç ihanet etmez. Futbola düşkün, siyah ve beyaza tutkundur. İzmir'de Altaylı, İstanbul'da Beşiktaşlıdır. Alişkanlıklar, bazı insanları tekdeleştirir yalınlaştırmak Yusuf Atılgan'ın gizemli kılar, dahası saygınlardır. Türk edebiyatı tarihinde önemli bir yeri olan Perşembe Toplantı'nın değişmez isimlerindendir. Perşembe Toplantı'nı gelmiş, oturmuş, sessiz, gidişse sakindir. Meyhanede masanın hep aynı yerinde, hep aynı sandalyede oturur. Her gelişinde mutlaka iki duble rakı içir; bir dubleye yetindiyi ya da kiden fazla içtiğini olurüz. Beyoğlu sahafalarında kitap karıştırmay, çay içmeyi sever. Kitaplar üzerinde fazla taramaz, kendi beğeni terasına güvenir. Caddeler Kebrir'e, aykırı bir göçmen gibi her şaşkınlıkla dolayır. Fransız Büyükelçisi'nden Narmınlı Han'a kadar, hep Aylak Adam adlarıyla yürür. Sinema kapılarında, insanları seyredir.

ON: SON FOTOGRAF

Yazdiklarında 'kil-tüy' ayırtısına genişçe yer veren Yusuf Atılgan, sadece, ölümünden iki hafta önce, sakal ve bıyık kırar. Son fotoğrafı, sakallı ve bıyıklıdır. 1989'da, 8 Ekim'i 9 Ekim'e bağlayan gecenin geç bir saatini Mehmet Ali Aksoy'un fotoğrafı sahabe karşıyandır: 'Ben kötiyümü zıba' Serpil Hanım ambulansı getirdiğinde, artık çok geçti.

ZORAKİ KAHRAMAN

Yumurta toplulu bir parazitti Fikret. Emek, alın teri vesaire terimler anlamsız birer safataydı onun için. Bekli buluşmanın diyetolundan çekken olurdu ama bir mecliste bulunduğu vakit, kimse ona itibar etmezdi. Çay, kahve dağıtıldığında unutulduğu çokolurdu. Kimsenin unutulmaması istemem lakin süphem ve bulğur o yönde ki, unutmaman ötesinde biraz puştuk vardı bir ki, Fikret, günün birinde gazetesine manşet oldu. Ne zaman ki manşet oldu, işte o gün kahrman oldu. Kahrman Fiko.

Birşeye şarap, Fiko'nundünya yalılışısını koparmaya kâfiydi. Diyarbakır'ın en civcivi zamanında Fiko, elinde bir şey şarapla, İsviçre'nin huzur veren sokaklarında gezer gibi gezerdi. Mermilerden bir ona değmedikçe bu karmasa onda rahatsızlık yaratmazdı. Fakat Balk'çılar'da, Dağkıcı'da, Bağlar'da bir boş arsada arkadaşlarıyla kafay çekip o kafalar'Diyarbakır'ı terk ettiğiyi vakit, bazen bu kargaşadan rahatsızlığın da dile getirmiyor değildi.

Hüsu yıldızlarda, kafa bi milyon söhbet meleklerin cinsiyetinden açılıp da cinsiyet özgürlüğündeyandığında, oradan iki illegal kişiyelp bu günahkâr kulları dönen başında durup onlara şöyle derdi: "Hevalar, şehrin topluma açık bölgelerinde bu tür davranışlar patimiz hoş görmüyor. Halkımızın bu tür yuşturucu maddeler kullarması, dirensimizin önündeki engellerden biridir. Bilinçsiz bir..." bu muhabbetleyle uzaıyıpüklerden Fiko bir sarhoş nezaketle önuñu ilikleyip sözeğirdi: "Yav oğlum heval, şimdi bizim burdasızın demiyiz ne zararımız var? Kime savasaymın dâğışt? Gidin babam, şimdi ben bu kafayla nasıl savasayım?"

Bu arada bir kâhkâha kopar, illegal asayişçiler kaplarını çatarak çekir giderdi. Çok geçmez bir kolluk kuvveti zırlı aracılarıyla,akışır, tozu özene dümana katıp bizi apolitik ayyaşların üstüne üfürürlerdi.

- Gençlerkimlikleri uzatın bakalım!

- Az önce baktılar, babamşının birbinizle bağlantınız yok mu? Bak, az önce ki kişiyeldi, onlar da biz asayişteniz, dediler.

Memur beyler bu mesajı alır almaz arabaya dolup ayni yöne doğru gaza basarlar...

- A böyle yav, bizi rahat bırakın kardeşim.

Tabii bir de hilafetvanılar grup vardır ki onlara lafda anlatamazsın, onlarınsine gormemesini diemekten başkasıanmış olmaz. Kafana sopayı yedin mi, şarabın etkisiyle sularmış kanını durdurmasın şa da yaktır. Onların da derdi ayırdır. Toplumu bu zararlılardan temizlemek.

fakat sürekli tehdit edilmek grup ayyaşlar grubudur. Onlardan bazıları da işte bizim Fikove arkadaşlardır.

Fiko'nunsabdan köründe -aslında öğleden sonra-y'de, çarşıda volta atması, onun aşından çoklu başlamı bir günün göstergesiydi. Yeni bir devlet kurmak ya da varolan devleti korumak gibi ciddi sorunları olmasa da, Fiko'nun da başını ağrıtan, fakret alındın kalamayacağı sorunları olurdu. O gün de Fiko için böyle bir gün olmalıydı. Elinde bir poşet, uykusuz suratı ask, ayağını yerine seviyede kaldıracak takatın yoksun, topluklarını kaldırmı taşlarına sürterek ve her adımda başkabriri aşından pek munasip saylamayacağı ayplı sözler sarfederek yürüyordu.

Çok şaşırtıcı olmasmasa karşın, Fiko'nun uykusuz vesnilir bir anından gelen bir biber gaz bulutlu çarşı bir anda kalmayırdı. Fikobir nefes alını süresinde bu dumanın ortasında kaldı. Sigaradan erimş akıldığı ile şarptan çürümüş karacıgeri ve midisesinden önce, kızark gözleri tepki verdi gaza. Daha önce pek fazla muhatap olmadığı bu yakıcı gazın gözüne girmesiyle, deneyimsiz Fiko'nun ilk tepkisi elleriyle gözlerini ösmek, silmek istemesi oldu. Ovdukça gazinetti derisine iledi. Artık gözlerini açamaz olunca bir yere sığınmak gerektiğini düşünmüş olmak ki sağa-sola

ve bilumun yollere bilinçsizce koşmaya başladı. Bir elektrik direği, bir çöp kutusu ve bir seyyar satış tablasıyla yakıntemas kurduktan kelli, en son, tosladığı bir arabanın üstünden atlamak kararı aldı. Tek hamlede arabanın on kaputunaatladı ama ne fayda ki ayağı kayıverdi. Telkar atlayınca bu sefer sağlam bir yere basmak için ayağını kapışla seçlecek arasına bastı. İşte yumurtatopuğun marifeti burada çıktı ortaya. Yüzü gözü alev topuna donmuş, tepuşü ise bir arabanın kaputuna sıkışmışolan Fiko, sinirinden arabanın içidekileri -polislere- (tabi o bunu bilmiyordu) yakası almadık küfürler saydırdı. Sayın meclisinin,paçasına yapışmış hazzeti bulunduğu yerden indirmeye çalışıyorlardı.

Onu bu halde görengaz mağdurları, polis arabası üstündetepinen ve küfür eden bu cesur adamı oracakta alışılar ve tezahüratları kahrman ilan ettler. Muhakkak ki bu kahrmanlık ona, nezarette şarapız birleş geçeye mal oldu. Fakat esasen garibin sırtına dünyanın en zorşini yüklediler. Elinden, bir köşedeğörünmez olma özgürlüğüne alldır.

Fotograf, bir polis aracının üstünde, ellerini tutan ve dörmüş bir insanının fotoğrafıydı.

Burası sağlığa önem veren bir meyhaneydi. Kimbilir ne zaman biri içerken, sağlık için atlet şart demişti de atlet her derdin devası haline gelmişti.

MUHABBET DENİLEN PÜSKÜLLÜ BELA

Meyhanede masa aralarında dolaşan müzisyenlerden, kimsenin bilmediği şarkıları istemekle övünen adamlar vardı. Kemancı, bilmediğini açık etmemek için, "şarkının başını tam çıkaramadım abi" derse, istek sahibi kurumla bakıyordu. Yaa... Oyle kolay değildi bu şarkıları ilmek; bir adap, bir yaşamışlık gerektirirdi. İstek sahibi, "bak şöyle gireceksin esere, hın tırını hintirini..." İstek sahibi aynı zamanda iddia sahibiydi artık. Büyük bir ciddiyetle şarkının taksim kısmından başlıyor, sigarasını küllüğe bırakıp elini ikilik metronom verir gibi kaldırıp indiriyordu. O el ki havaya kalkarken bir ordu yönetiyor, inerken "kararım budur, üstüne tek söz istemem" der gibi masaya vurup çatal bıçağı titretiyordu.

İstek sahibi, bestekân gelse tanıyamayacağı bir yorumla eseri icra ederken, müzisyenler kulaklarında kalmış sanat müziği ezgileriyle mırıldanılan melodiyi anıştıran bir tını tutturuyor. İstek sahibi, gözünü yummuş, alkolik kızımsız şah damarını şişire şişire söylemeye devam ediyordu; her tırını hintirini...

Meyhanenin dev ekranında at yarışı, gece koşusu... Sanata saygı gereği televizyonun sesi kısılmıştı. Masa aralarında rahvan adimlarla dolaşan müzisyenler, nispeten bilinen şarkılar çaldıkça; "Kapın her çalındıkça o mudur diyeceksin", meyhanede kimsenin bilmediği eski gönlülün hatırlayan adamlar vardı. Bunlardan biri ayılır gibi başını kaldırdı, orta kısımdaki doktorlar masasına selend: "Hocam.... Siz istediğiniz kadar araştırın; çağın vebası aşkı!" Doktorlar kadehlerini sözün sahibine kaldırdılar müzisyenler bu atışmayı istek kabul edip; "Çaresiz derdimin sebebi belli, boşuna yaramda arama doktor" şarkısına geçmişti bile.

Meyhanenin sahibi, masa başında oturmuş, boşalan masaların etrafında dolaşarak, rakının yavaşça dokulmasını sağlıyor, bir şeyi çıkarıp daha önce boşaltmış bardağına

biyelerini biriktirdiği rakı şişesinin içine koyuyordu. Samatya'nın bu meyhanesinde, yılsonu hasılatı şişede biriken biyelere bakılarak göz kararı hesaplanırdı.

Meyhanede, istese ve ah imkân verilmiş olsa, bu masa aralarında dolaşan müzisyenlerin zanaatını elinden kapmak ne kelime, duvarlara boy boş afişleri asılacak adamlar vardı. İşte bunlardan biri; "Saz aldın mı?" dedi meyhaneciye. "Yok abi" dedi meyhaneci. Meyhaneci iyi adamdı ama Kadir Savun değildi ki meyhanede saz bulundursun, buraya gelen de sazi eline aldığı gibi Orhan Gencebay olsun... Orhan Gencebay olamayan adam, akraba düğünlerinde kendini minnet sahneye atırp, sonra da Allah rzası için halka iniyormuş havalarına giren adamlardandı. Orkestra üyesinin sazını

alıp, akort edeceğim diye yarım saat çevirmedik mandal bırakmaktan sonra şarkıya girip programına bir türlü son veremeyerek gittiği her düğünü sabote eden mütevazı yetenek, paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. Artık sesi bozulmasın diye eskisi kadar dikkat etmiyordu.

Meyhanede, demlenmeye gündüzden açık havada başlamış adamlar vardı.

Öğleden sonra Samatya surlarının alçaık olduğu kısımlara gidiyor, biri ceket cebinden küçük rakıyı çıkıyor, diğer gazete kâğıdına sarđığı domates peyniri, obürü çerezi surun üzerine yayıyor, son gelen pilli radyosunu açarak bu doğaya ankastr meyhanede demleniyorlardı beraber. Bar niyetine yapılan içtikleri sur duvarının arında, barmen konumundaki denize bakarak dertlerini anlatıyor, akşam koşusu vakti yaklaşınca izlemek için meyhaneye gelyorlardı.

Meyhanede, önceki günlerde gelen müdavimlerin şişesini açtırp dibini getirmedeği, bir sonraki gelişlerinde içmek üzere dolaba kaldırdığı rakılar vardı.

Her şişenin üzerinde etiketle sahibinin adı yazılıydı. Bu şişeler demlenmeye

abilerden biri; "oğlum bana Mehmet'in rakısından bir duble koyuver" dedi. Özbek komi işe yeni girmiş. İnişiyatı kullanamıyor. Meyhane sahibine bakıyor. Meyhanecide bir sessizlik. Abi ısrarcı.

- Şu koşuyu alalım, ben Mehmet'i sek rakı denizinde yüzdürürüm bel!

Meyhanede verisiye hesabının yanı sıra, giyabında diğer müşterilere borçlanan adamlar vardı.

Meyhaneye gediklilerden biri girdi:

- Atletiniz var mı lan?

- Var!

Herkes gömleğin üst düğmesini açp beyaz atletinin yakasını yukarı çekip göstererek atlet giydiğini ispatladı. Meyhaneye giren:

- Aferin, atlet şart!

Meyhane ahâlis kadehlerini atlet şerefine kaldıracak bir ağzdan:

- Atlet şart abi.

Evet, burası sağlığa önem veren bir meyhaneydi. Kimbilir ne zaman biri içerken, sağlık için atlet şart demişti de atlet her derdin devası haline gelmişti.

Atlet teftiş yapan müdavim masasına geçerken, orta masada oturan doktorlar, bir müşterinin gündüz hastanede ayık doktorlara güvenmeyip akşam bir de meyhanedeki doktorlara göstereyim garanti olsun diye getirdiği röntgen filmini tavandan sarkan aziverin işiına tutmuş inceliyordu. Röntgeni getiren, yan masalardan bakanlara serçe bakınca diğerleri onlerine dönüyor. Yan masalarda fısıldaşmalar:

- Karısının göğüs röntgeniymiş abi, bakmayalım uygun düşmez

- Arkadaş, insan nikâhli karısının çok afedersin memesinin röntgenini de burda bu kadar adamın içinde göstermez ki, sarhoşu var, densizi var...

Müzisyenlerden; "akşam olunca yarelerim sızlar, derdim çoktur değmegin bana kızlar" şarkısını istemiş bir adam, sigarasından bir nefes çekip anlatıyor: "Memleketten kaçtım, burda 16 maydım. Şu üst cadde

**Hocam...
Siz istediğiniz
kadar araştırın;
çağın vebası
aşkı!**

yok mu? Orada simit satıyorum tablada. Karşıda bir banka var. Bankanın içinde bir kız, bana bakıp gülümsüyor. Hanım hanımcık da, saçını toplamış böyle, diz altı etek giymiş. Gülmek dediysem, öyle kakkah da değil ha, kibarca gülümsüyor. Bana öyle geliyordur dedim. Bir gün, iki gün... Yok, kız bana gülümsüyor. Ben buna tutuldum mu kardeş... Güya seyyarım, doluşup simit satacağım değil mi? Sabahın bankanın karşısındaki kaldırma tünüyorum. Bir put o, bir put ben. O bana bakıyor, ben ona. E mahcup da çocuğum, gidip konuşmıyorum. Bir yandan düşünüyorum, bankada çalışıyor, nerden baksan mürekkep yalamış bir kız... Diyorum diyorum ama, kız boyunca gülümsüyor. Aşkın gözü kör demek. Vardım emmioglundun yanına. Dedim bir kız var, siz İstanbul usullerini benden iyi bilirsiniz. Gelin bana isteyin. Ertesi gün kız gösterdim. Emmioğlu başıma bir şaplak indirmesin mi? Tuttu kolumdan, götürüp beni bankanın içine soktu. Kıza bir baktım ki ne göreyim kardeş... Meğer kız bankanın metal duvarı panosuymuş. Ama böyle aydın ışık altında. Ben onu uzaktan bakıp geçerken...

Bana gülümseyen ilk kız. Sonra dedim, ruju muflu bir kız, sana niye baksın..." Bir sigara daha yakıp, kadehini meyhaneye kaldırarak sesleniyor;

- Atletiniz var mı lan?
- Var abi
- Atlet şart!

Müziyenler bahşişleri beğenmemiş, gitmek üzere toparlanırken, gençliği Samatya'da geçmiş, sonradan yükünü tutup taşınmış, şimdi de istese boğazda içebileceksen fakirlik günlerinde haftada bir gelip yumruk mezesiyle içtiği bu meyhane'ye "donat oğlum masayı" demeye haftanın birkaç akşamı gelen adam sesleniyor:

- Oğlum!

Müziyenler yaklaşıyor; kalandor, kemancının cebine banknotu sıkıştırıp; "Gezdiğim dikenli aşk yollarında"yı ça... Muhabbet denilen püsküllü bela, sanmayın başından az gelp geçmişken, meyhane'nin telefonu çalıyor... Meyhane'ci telaşa, "Sigaraları kaldırın" diyor. "Denetime geliyorlar mı?" Meyhane'de homurdanmalar... Sigaralar kalkıyor, komi...

Meyhane'ye bir gerginlik çöküyor. Kalandor, "için ulan" diyor, "ben ödeyeceğim cezayı. Parasıyla değil mi? Herkese benden sigara!" Meyhane'ci, "bir kere ayakları cezaya alışı mı her gün gelirler abi" diyor. "Az sabredelim." Müziyenler kalandorun bahşişleriyle devam ediyor.

Meyhanedekiler; kapılıp gidiyor bahtının rüzgarına, talihin elinde oyuncak oluyor, o ağacın altını şimdi anıyor, muhabbet bağına gidiyor... Lakin tat tuz yok. "Bu rakı kaçak mı lan?" "Yok abi, bak ben de içiyorum" "Aşçıyı mı değiştirdiniz? Fava yağı içinde yüzüyor." "Yok, aynı aşçı" "Şu Mehmet'in rakısından bana bir duble daha" "Abi bir dur sen de..." "Oğlum kupon yattı, efkâr yaptım" Böyle istavrit mi olur ya hul!

Bir telefon geliyor. Meyhane'ci komiye; "Küllükleri dağıt oğlum." Meyhane'ye dönüp; "denetimci'ler gitmiş, sigara serbest" Sigarayla ilk yakan ses veriyor;

- Atletiniz var mı lan?
- Var abi

KENT REHBERİ

sekitirici ölümcül günah

Eşvel zaman içinde, 1729 yılının ağır ve yavaş geçen soğuk kış hikâyelerinden birinde, Hanau'dan yola çıkan Jacob ve Wilhelm Grimm adında iki kardeş zorlu bir yolculuğun ardından Frankfurt'a varmak üzereydiler.

Onları sıcak şöminelerinin başından kaldırıp bu yolculuğa kırtan sebep ise, Frankfurt'taki güçlü bankelerden biri olan Rudi Völler'den almış oldukları sipariş teslim etmektir.

Völler uzun zamandan berisikisi geçen gecelerini heyecanlandırmak için bir şeyler yapmak istiyordu. Geceleri şömine karşısında okuduğu pornografik hikâyeler artık kendisini eskisi kadar heyecanlandırmıyordu. Çünkü o hikâyeler zaman içinde hem masumlaştı hem de kafasında yeni oluşan heyecanı yenecek efilimlerden çok uzaktı.

Bir cumartesi günü, doğu seyahatinden dönen üç arkadaş ona doğuda zengin tüccarların ve soyulların kendileri için özel pornografik kitaplar resimlettiklerinden bahsettir ve o yolculuğusrasında kendileri için yaptıkları porno kitapları gösterince Völler inkıfasında ne yapmak istediği olustu.

Göttingen'de Profesör olarak çalışan Jacob ve Wilhelm kendilerini getirdiği davetiyeye karşısında biraz şaşkınlard.

"Önemli bir iş için beni ziyaret etmenizi beklerim Saygılarımla, Rudi Völler"

Grimm kardeşler Völler'in adını duymuşlardı. Ama ondan önce onları özel zevkleri için değil amaç paralar harcadığı soykuntisi kendilerini kulağına kadar gelmişti. Ertesi gün Frankfurt'taydılar. Völler'e karşılıklı konyaklarını içip işin detayını konuşuyorlardı. Völler, Grimm'lerden kendisi için bir hikâye yazmalarını istiyordu. Fiyatta anlaşmış, Völler hikâye içinde özellikle ne istediğini söylemişti. Grimm kardeşler ceplerinde aldıkları avansın sicaklığını taşıyarak sipariş aldıkları metni yazmak üzere Hanau'daki evlerine doğru yola çıktılar. Yol boyunca hararetle hikâyesinin temelini neye yazacaklarını tartıştılar. Hanau'ya vardıkları zaman Völler'in özellikle istediği cinsel sapkınlık zamanları içine koyabilecek omurgalar olarak Freya'nın cüceleri olan ilişkisini kullanmaya karar vermişlerdi.

Freya, İskandinav mitolojisinde aşkırise cinselliğin tanrıçasıydı. Söylediği aşksıkışık şarkılarını çoğu sansürlenmişti. (Neset Ertay'ın yazıp söylediği bazı türkülerin erotik olduğucil!) Sansürlenmesi gerektiği, bir edebiyat profesörü!) tarafından yakın zamanda talepleri olmuştu. Bu akızın bir yerindekialıntı)

Mitolojideki hikâyeye göre, Alfrigg, Berling, Gervre ve Dvolin isiminde dört cüce muhteşem bir gerdanlık yapıyorlar. Freya bu gerdanlığı alabilmek için cüceleri sıkı ve uzun süren bir pazarlığı girerince pazarlık sonucunda gerdanlığı alabilmek için cüceleri bir gece geçirmeye karar verir.

Grimm'ler Freya'nın hikâyesini Dante'nin İlahi Komedya'sıyla, eski dönemlerin gotik halk eserleriyle harmanlayarak, içinde de Völler'in istediği cinsel efilimleri de katarak Pamuk Prenses, yarınorijinal adıyla söyleyecek olursak "MariaSophia Margerete Christina Von Erthal" veyedölümcül günah isimli grotesk pornografik öyküyü yazdılar.

Sulu karın ağırağır yağdığı o gece, Jacob ve Wilhelm, birdirtilen pornografik metni Völler'e okumak için gidiyorlardı. Ve okudular...

Völler hikâyeden o kadar haz aldı ki, hikâyesinin kendisine sunduğu hazhavuzundauzun geceler boyunca defalarca yüzdü. Hikâyedeki sahneleri fahişeler tataraklandırdı. Sonra daha önce okuduğu pornografik hikâyelerin ruhu üzerinde yarattığı heyecan dalgasını azaltması gibi, içinde yüzdüğü haz havuzunun da kendisine dar gelmeye başladığını anladı. Ve içinde yüzdüğü havuzu genişletmek için Grimm kardeşlere yenden davetiyeye gönderdi. Ertesi gün yanlarına gelen Grimm'lerden bu hikâyeyi ebeveynlerin çocuklarına çekimden okuyabilecekleri bir masal haline dönüştürmelerini istedi. Tek şart haz aldığı cinsel hezeyanlar masaldayerini koruyacaktı. Grimm kardeşler daha önce almış oldukları paranın dört katını ceplerine koyarak Völler'in yanından ayrıldılar. Dört ay sonra anneler ve babalar piyasaya yeni çıkan bir kitaptan, uykuya direnen çocuklarına "Pamuk Prenses ve Yedi Cüceler" masalını okuyorlardı.

Marquis de Sade, 1875 yılında bir "sapık" olarak gönderildiği kraliçezindanlarında Völler'in bu hikâyesinden esinlenerek bir kitap yazmaya başlamıştı. İsmi "Sodom'un 120 Günü"ydü. Völler 'Başkan Curval' ona doğu seyahatinin hazalarını anlatan arkadaşlarını Duk Blangs, Durcet ve Piskopos karakterleri olarak kitabına yerleştirmiş, Durcet, Curval, Blangsive Piskopos'a hikâyeler anlatan dörtseki fahişeyi de Grimm kardeşlerden yola çıkarak tasarlamıştı. Fahişelerin anlattığı hikâyeler "Maria Sophia Margerete Christina Von Erthal ve Yedi Ölümcül Günah" metnini oluşturan bablarının açılmış halerydi.

Anger, Avarice, Envy, Gluttony, Lust, Pride ve Sloth. Yani Öfke, Açgözlük, Kıskançlık, Oburluk, Şahvet, Gurur ve Tembellik... Bunlar Dante'nin "İlahi Komedya"sında cennete giden yolda anılması gereken yedi ölümcül günahın isimleriydi. Grimm kardeşler hikâyesini ilk halinde yedi cüceye bu isimleri vermişlerdi. Çünkü Völlerin amacı günahatan cümleler değil, tamtersiyani olabildiğince günaha bulanmaktı; aynen Pamuk Prenses gibi. Hikâyede Pamuk Prenses cücelerine girince masadaydı

tabakagörür ve her tabaktaki yemekten birerkaşık alarak yer. Bu onun yedi günahın tek tek tatmasını ve dahasonrada bundanaldığı hazla kendinden geçerek uykuyadalması anlattır. Ona haz veren bir duyguyu günahlarla oynamak, günah işlemek. Grimm kardeşler hikâyeyi masal haline gettirince Tembel, Obur ve Öfkeli dışındaki diğer dört cücenin ismini değiştirdi. Ama boyun kısa olsalardı, isimlerideğişmiş olsa bile işlevleri pornografik hikâyeyekileye ayırdı.

Sodom sosyal statü olarak dört değeri kimliği yerle bir etmek üzere yazılmış bir kara mizahtı. Çünkü Sade kendisinin "sapık" olduğuna karar verene zindana tikan kimikilerin asıl yüzünü aktarıyordu. Ki, Sade çevresindekilerin yüzüne attığı "İlahi kış" yaftasına karşın en ahlaki insandı; zira onuru boyunca ıslamı cesaretiyle karpı çıkmıştı. (bkz. Benim dergisi 1295. Sayı / Ahlak ya da Gıyotin / Cemal Bâli Akıl.) Yanındakiler mezbaha gibi gıyotine insan gönderirken "Gönlimüdm istiyir" cümlesini alsa kurmamıştı. "Sizin yargı olarak güvendiğiniz, sizin din temsilcisi olarak seçtiğiniz, sizin soylu olarak yanına yanıştığınız ve her yanıştığınızda da sosyal bir payedakiğiniz hissettizi kişiler meni, bok ve kan çukurdanavahşi hayvanlar gibi debelenmekten zevkialıyorlarınsında" diyerek onları da zindana geçiriyordu.

O cücelerin neden hepsinin de erkek olduğunu düşündünüz mü ve neden bakire bir prensesin bu yedi erkek arasına sığındığını?

Pamuk Prenses masasında, karısı olmuş bir kral, kralın kızını pamuk prenses, kralın aynı zamanda büyüü olan yeni karısı yani yeni kraliçe veyeditane erkekcüce var. O cücelerin neden hepsinin de erkek olduğundüşündünüz mü ve neden bakire bir prensesin bu yedi erkekarasına sığındığını? Ve bir de nereden geldiği belirsizolan nekrofilayk bir prensin varlığını!

Bu kimikiler arasında yergi yok Sodom'daki gibi. Gizli gizli kimikileri sizdrama var çocuk masaladaı altında. Aynen R. Völler'in istediği gibi.

Kazanan kim masalıda? Prens ve prenses mi? Cücelere ne oldu? Ya da babagiyünde olanve masalın başında çöpe atılan kral nerede? Bu soruların cevabını vermez masalı. Grimm kardeşler bu karakterlerin sonunu yazmayı unuttuğu için mi?

Hayır! Çağdas da olsa, eksi de olsa, ismarlanmış da olsa her masal bir kurban etir sadece. Ve masalı okuyan da bu kurbanı isteyerek verir.

"O kadarcık kitaba geçmiş, o kadarcık belleğe kazınmış ki bu masal... Ama en önemlisi, toplumsal ahlak tarafından hemen benimsenmiş olması... İşte bu en zor kısır konulur şey... Birlerce keziylenerek, masum suretlerindna gizlenerek ortaya konulan ne Kazanmak? Ama ne yola olursauzlaşmamış... 'Ebedi Mutluluk'

EFELERİN EFESİ

Aylardan mayıs. İstanbul'da işler bitti, hayatı boşaltmak için Bodrum'a indim. Kapıya hemen Gümüşlük'e attım bota. En kral pansiyona yerleştim. Sezon daha başlamadığı için ortalık boş, acayip sakin. 2-3 gün dolandım ortalıkta, kahvede falan oturdum. O zamanlar tandoz aç gündüzleri bile sekiide geygo da, akşamları sıkılıyoryormuş biraz. Hele manita durumu berbat. Kadınsesibile yoku, şarkılar olmasa. Askerden gelişi bile senelermiş zaten, fazla dayanıyoruyum, biniyorom dolmuşa, ver elini Bodrum...

Bodrum, biraz dahaiyi durumdur. Türküyoruz piyasayı, fakat nafie. Burada yaz sezonu için çalmışyaya gelen arkadaşlar bile intikal etmemiş daha. Son umudum Adanık. Bence memleketin en iyi müzik çalan barlarından hâlâ. Aklahtan o gün aç ve Apoli müziğin yanında. Ardı ardına 'shot' yapıyoruz, bağırarak şarkılar söylüyoruz, bi süresonra bardaki birkaçık, Victoria's Secret mankeni gibi görünüyor gözümde, sarhoş oluyorum...

Dolmuşçunun sesiyale uyandım; "Yâlyâ geldik, incen mi?". Nasil bindiğini bilmeden indim dolmuştan, elimde nereden geldiğini bilmediğim 'john daniel's' şişşeside. Odayı tutturdum bi sekiide, kapıyı açtım, yatığ görüyom, bam!

'Bam,bam,bam' sesleri. Kranyonyorum yaktakta. 'Bam, bam, bam!.. Lan n'olyo'lam'. Bam!.. Cam çerçeve vejhon daniel's şişşesi için. Zıpladım yaktaktan. Mili servet yerde. Tam küfürle grışecekken, odanın üstünden helence bi takım bağışlar. "Bam, bam, bam!". Bi pencerem daha dağıldı. Harbiden n'olyo'lam?... Kırk pencereye yansıyo, sallanan perdeleri araladım. O da ne! 100 metre ilerimdeki jandarma karakolundan bizim pansiyona ve sahile doğru, aynı siddetle kapı taraftan da karakola doğru zıllermişler uçuşuyor. Havai fişek gösterisi gibi. Sahile hakim pencereye sürünerek gidiyoruz ve diklatte ve hayretle bakıyoruz. Onlarca çıkarma gemisi Gümüşlük Ya'na'sına yansmış, projektörlerle aydınlanmış sahile aşire ve araç indiriyor. Hemen birleştiryorom parçaları; helence bağışlar, jandarmaya yajm atış, sahile çıkarma gemileri. Hayrette ve endişeye ağzımdan dökülüyor yannın çarşada başlık: "Gümüşlük Yunan işgali altında..."

Bi robotgibi hareket ederek ve dururum saçmalığına şaşarak, ama yine de karaları hareketlerle, yatağımın yanında duran sert çantamın fermuarını açıp, kından 9 milimetrelk 15 adet mermi alan barettamı çıkardım. Mermiyi tabancanın ağzına verdim ve örek yönünüşşeye odanın kapısına yöneldim. Kapıya vardığımda, İngilizce tartışan iki sesekulak kabarttı. Seslerden biri Yunan aksanıyla konuşan ve dediklerinden rubtelli olduğu anlaşlan bi lavuk, diğerişşey sesini çokıyı tanıdığım Bat Bar çalgısı Alex. Nefesimi ayardıyorm, sakinleştiğime karar verdiğim anda, andan kapıyı açıp Yunan subayının kafasına sıkıyorm. Alex, gözlerini kocaman açıp, inanıyarak bana bakıyo. "Yunan ılılarca Göktaş abinin emreğini yedin kefereli" deyip, suratının ortasına sıkıyorm 9 milimetreyi... Zaten Liverpool'a karşı Chelsea'yı tuttuğundan beri

bu işi yapıyordum.

Tabancamı belime taktım. Çatıdaki çorbacılar, çatışmanın siddeti yüzünden olan bitenin farkında değildi. Hızla mandalin bahçelerinin arasına dalıp kayboluyorum. Amacım Cumanı'navarıp, muhtar Zeki'ye beraber, geride bi savunma hattı kurmak. Oyle ya, Zeki abi, köyde kimdesilah var, kim domuz avına, kim kelleğide çikar bili. Tam Gönüçelen'in önünden seğırtirken, "Necooom, necooom" diye tslyor biri. Bakıyorum, Nihat abi'yle Zühtü abi tavla oynuyor. Civan abi ve Momi Orhan da yancı. Yanlarına gidiyoruz; "Abi n'abıyozu? Gümüşlük Yunan işgali altında" diyoruz. "Oğluyum" diyor Nihat'abi, "tebdili kiyafet takılıyorzun burdaaa, kamufajı yapıiiii!". "Ne diyozun abi? Kafayı mı yediniz?". Sakin ol, ileri karakoluz be!". Artık bende asfalyalar atıyo, fıştlayan bağırarak; "Neyin ileri karakolu be!". "GMT'nin" diyor Orhan abi, ağzından çam jaka bile olsa, alalı kelamıyışına odıdiyet. Bön bön bakıyormun gözüm ahrme. "Gümüşlük Mukavemet Teşkilatı" diyor. "Birazdan Yunan Ahmet seni almaya gelecek". Daha ilki bitmeden arabasyalla gelyor Ahmet abi. "Atla, zamanımız kıştı!". Sorgusuz sualsiz atlıyorm arabaya. Ahmet abi, namı diğeri: 'Jake W. Stephenson, 1968 ODTÜ dreşşinin sanai yönetmeni. Sesizce ve süratle sürüyör arabasını ve Adalar Denizi sitesinin girişindeki ilkekin kapısına bırıyorku. Bu sefer sorulana cevap anıyorm yüzünde. "Lacivert dyceksen" diyor. "In" diyor, iniyorom. Tuto dumana katarak, geldiği yone doğru kayboluyor gözden. Önünde bıraktığı evin kapısına değip, çalıyorom kapıyı. Ses yok. Bi daha. Ses yok. Üçüncü çalgımda, geldiğime dairden birses, Cemil abi, "sani" diyor kapının ardından. Ahmet abi'nin taltimatına uyarak, "lacivert" diyoruz. Kapı açılıyor. Cemil abi, kafasında kalpak, tartımına bir kuvaldı kostümüşle buyur ediyör beni içeri...

Meğserem Adalar Denizi sitesinin altı, GMT'nin gzi karargahıymış. Nalan'ın oğlu Memo, bana bi suukulu yumurtayın 20 liraya satan Dalğar Ahmet'i songuluyok bi yanda. Mehmet Özge, yakın dövüş teknikleri öğretyor. Polis Hüseyin, silah bilgisi dersinde. "Nerdedyin lan korkak" diye bağırıyor bana, Gönülden Diden'in oğlu Tuna. Okıyans gıyır araya. "Ele gelecek, seninle tanıştıncam, lazımsın bize" diyo. "Nefesi lan" diyor, "Halli ele" diyo. İşe, işe. Sarpı arıyo. "Halli ele bir yüzüli öneycağmış, rüya gönyöyalar lanbunlar! ne itleşler olan istıyom" derken, ortalık karışyo, "ele geldi" diye yırırtıyorm millet. Mekânı giren, Berdan Maridân... Yıllar ewel, "Kursun Yarası" diye bi dizide Halli ele'yi oymıştı. HenifKürt, soyadı zaten Maridân. Çakma yapıpıcılık ve kanal yöneticilerinin salaklığı. İnadnoluk sıfr yan... Ammillet inanmış işe, "yav jaka mi lanbu!". Falla derken, hedef oluyorom andien. "Efemize laşşöyleymezmiş" diye ızımerine gelyor herkes. "Lan" diyor, "her şeyi kırarın, bu henif türkyor, ne anlar salıhtan kulıhtan!". Dahabi gelyoruk üstüme, bu sefer öldüriseyi. Çeşliyorum Barettay'ı saydınyorum üzerine

çıkıyorm. "Neyin miyolar Kurşun bitti, uyandım. Altıma

olarak tanımlan bul" Şekip Davaz'ın "Kedo" isimli çığı romanında Namık Fikret'in kendi kendine konuşmasında... (Bulanmış zor bir kitap ama bulmak içinçabasaretmenizi harelete öneririm)

Masallar kurban verme geleneği devam ettiriyor sadece. Masal olsabıle, hayal olsabıle, kurguolsa bile mutlaka bir kurban olmasagerekliliği sürekli insana hatırlatıyor.

Size neden? Bunu bilmezsiniz. Çünkü masal kendisi size okutmaz. Çünkü size bir prensveyaprensessomayalıni kurdurur, kimsilikleruyeltirisede. Masaladaki yan karakterler hiç bişşş olmaz size? Olmaz. Çünkü olmalarına gerek yoktur. Onlar okuyumları kişilerinakşını kutsayan birer andırttır çünkü. Eskişifilmde,Sami Hazinesin'in,Cevat Kurtuluş'un, Suna Pekuysal'ın, Adile Naşit'in, Ediz Hun, FilizAkın, Hülya Koçyiğit veyaltızet Günay'ın yanında canlandırdıkları rolleri düşünün. Onlar sadece jön'ün aşkını kutsamak için oradaydılar.

Siz şimdiye kadar "Pamuk Presnes ve Yed Cüceler" masalını hiç okumadınız,sadeceokuduğunuzuz zannettiniz. Masal okurken kendinizi prensesle veya onu kurtaran beyaz atlı prensle özdeşleştirirdiniz. O okudunuz. O yüzden okumadınız. Hiçbiriniçizece kimsiliğini üzerinize almadınız veya kötü kalpli krallıcyı. Hep prens ya da prenses olmak istediğiniz. Siz gerçekten de bu kadar saf mısınız? Değilsiniz. O yüzden yazıyammış boyuncu bir prens veya prenses olmaçikniş gerekken bütün bedeli ödemeğe hazır hale getirildin masallar sayesinde. Ama bu bir masumiyet değil, tam tersine günahlarıyog'ulmuşluştıraş gösterişler. Cücelerden biri olmadığınızna emin misiniz? Örneğin Avatrice...

Narsizm'e gönderme yapan yarıa fetiş, Adem ile Havva'nın cennetten kovulmasına neden olan yasadı elmanın sembol olarak kullanılması, bir prensesh çevresinde yedi erkeğin olması ama bu yedi erkeğin de cüce olması, prensin kurtaracak olan prensin nekrofiyak olması (Grimm kardeşlerin nekrofiyal düşkünlüğü "uyuyan kız" masalında da devam eder) ve prensin bu eğilimlensinsoyaloynayalsı... yedıcüce buna onlar verir- gibi motifler bu metni bir masal olmaktan çoktan çıkartıyor zaten. Cücelerin her gün düzenli olarak göğüs madenine girmelerinin ve hiçbir şey çakırmamalarıni nereden o göğüs madenine bir şey çakırmak için gitmelerinden kaynaklanmaktadır. Cüceler o göğüs madenine her gün girerek bir vajınaya girme arzularını gideriyorlardı (göğüs, İskandinav mitolojisinde kadıncınsel organınımsitiledi). PamukPrens'in boğazına taltima elma çiktığı zaman canlanan artıkPamuk Prensese değil bir zombidir. Ve aynıkarşısında kendiniöğürüfahrikalan krallıceden taltıma devralıcaktır. Çünkü krallıce de bir zamanlar Pamuk Prens'e'yi ve masaladki Pamuk Presnes de onun varisinden başka bir şey değildir...

Eski filmlerden hatırlarız, kahraman Hacıdaraşa Garin'dan İren ve İstanbul sületine bakarak "Seniyeenceğim İstanbul" der. (Memleket topraklarındınızda üretimiş hiçbir edebiyat metninde, filminde, şarkısında, sırinde bir şehre karış "seni yeneceğim" cümlesikurulanmamıştır. Bu hastalıklı işlişki kurduran İstanbul'dur, çünkü kendisi hastadır!) Yener de, ama İstanbul olu. Zombi olu. Devrim yapılmaz devrim olurun şıarını unutanlar gibi, sahip olma itirasyıya yapıp tutunup "nyet nedyi akabet ne oldu" cümlesini kuramayan zavallılar gibi...

Bize brakılan miras da budur işte!

Hepimizbıle istiyorum karlıyör verusonunda "yelist" oldu diyece oldırdıuklerimiz... Boşlukta kapladığımız yer bu iyüzüldükümüz kadar işi. Ve-had çekimden şöyleyelim- buna sahip olmak için de çok çalıştık değil mi!

Cenab-ı Hak, prenses, prens, kral, babakan,bakikan olmak isteyen kulıllama bolca ıdrak nıfıyorm.

KAN AĞLAYAN

Akşamüzeri ofisten çıkması hazırlanırken kapı çaldı. O saatte çalışan kapının önünde bekleyenler genellikle bir üst kata gelp de yanlış kapıyaçkılar oluyor. Oyle durumlarda yanlır süre bekliyoruz ve ben daha ne söyleyeceklerini dinlemeden "üst kat" diyorum. Kimi zaman da kapının arkasında duran kişi kendi kahinesine katabileceği birinbulubilmekiçin rastgele bir kapıyı çalıştır.

Kapıyı açtım. Karşımda altmış yaşlarında, yüzü kırışkırış, bıyığının uçları sigara içmekten hafif hafif sararmış, yorgun, çok yorgun, gözlerinin gözbebeklerinin etrafı iyice karlanmış, yorgun, çok yorgun, zayıf, yüzündeki kemikler dışarı fırlamış, karlılı sakallı yanakları süsüz, büyükçe burnulu, dudakları sanki bin yıldır susuz kaldığı için çatlamış, çizik çizik olmuş, yaşayıp da acı duydığı ne varsa gözaltlarında kara, mor arası torbalara yerleşmiş, hava soğuk olmasına rağmen üzerine giydği parlak bordo renkli bir gömlek ve kırışmış kahverengi ceketyle, yorgun ama çok yorgun bir adam duruyordu.

"Selamun aleyküm beyefendi." Kırık bir Türkçeyle mücedte. Yorgundu. Bu kadarık lafı söylemesi bile mücedte sayılırdı.

"Aleyküm selam dayı" diye cevapladım. Bir sonraki cümlesi beyefendiyile devam etmesini diye dayı lafının üzerine bastırdım.

"Burası filmci mi?"

Merakını kiye katlandı "evet" diye cevap verirken.

"Halime buraya mi çalışıyor?"

Gözleri beylenişe karlanmıştı ki apartman ışığı vuruncaparıyordu ve birzardan kan ağlayacağı düşünüyorduyordu insana. Eger istediği cevabı alamazsa bu adam kan ağlayacak dedim kendi kendime.

"Yok dayı. Oyle biri çalışmıyor burada."

Birkaç saniye hiçbir şey demeden gözlerimin içine baktı. Gözlerinden kan akci akci akıyordu. Kan ağlayacak. Halime kim? Halime burada olaydı gözlerindeki kan gider miydi? Kan akıyor mu? O an olduğu yere yığılı adam. İçinden ruhunu çekip almışlar gibi. İçinden hayatını çekip almışlar gibi böyle yığılıverdi. Küçükçüktü. Hayatın içinde ne kadar yer kaplıyorsa işte o kadar çok adam. Kollarının arasından tutmuş ayağı kaldırdım. Yere düşmüş bir ceketli kaldırmak gibiydi. Adamı kaldırdım hemen kapının yanındaki koluğa oturttum. Gözlerini açmıyordu bir türlü. Mutfaktan bir bardak su getirip çatlamış dudaklarının arasından hafif hafif içirmeye çalıştım. Su, dudagından taşp çokık yanaklarına, sonra boynuna, boğazından fırlayacakmış gibi duran adem elmasına, oradan da göğsüne doğru aktı.

"Dayı...dayı...yisi mi? Dayı gözlerini aç."

Baktım olmayacak aşağı indim, bizim karışıkda kasabın Doblo'su

yanastırıp adam doğruca Taksim İkyardım'a götürdüm. Acilin önüne geldik, adam bir sedeye koyuldu, ben de peşerinden gittim. Sedyenin yanında yürürken hemşireyi "doktorAydınlan burada mı" diye sordum, "yok" dedi. Adam acilin içinde bir odaya aldılar, o arada ne olduğunu sordular, ben de böyle böyle diye hızla anlattım, sonra da "iyi, siz dışarda bekleyin" dediler.

Beklemeyi mi beklemeyeyim mi diye kendi kendime düşündüm biraz. Sonunda, bari Allah rızası için bekleyeyim, ne olur ne olmaz deyip hastanenin bahçesindeki banka oturdum. Ara arada alıp serum bağlaşımlar. İki saat serumun bitmesini bekledik.

Doktor "ciddi bir durum yok" dedi. Aklı, yorgunluk, psikolojik çöküntü yüzünden takati kalmamış. Hastaneden birlikte çıktık.

Tarlabasında Arjantin Hotel'de kalıyormuş. Bu arada isimnin Celli olduğunu, Elazığ'da yaşadığını ve kızı Halime'yi bulmak için iki aydır İstanbul'da kaldığını öğrendim. Küçükçü'de akrabaları varmışama utandırdığı için onlarda kalmak istememiş. Halime, İzmit'te iki yılki halkla ilişkiler bölümünü bitirmiş ve oyuncu olmak istediğini aynlarında kaydını yaptırmış. İzmit'ten İstanbul'a gelmiş, memleketine de dönmek istemiyormuş.

Celli abi yoldayırürken ceketinin iç cebinden Halime'nin bir fotoğrafını çıkardı. Kızın yüzüne bakarken bir an olmuş olabileceği düşüncesi benimini tormaladı. Fotoğraftaki yüz, bir gün kaybolacak kadınların yüzüydü. Bir gün gidip de bir daha dönmeyecek kadınların çektiği türden bir fotoğrafı adamnelindeki.

"Dayı sen nereden biliyorsun buralarda olduğunu?"

"Tezisesini anıyor biraz. Tezisesinin kızlarını da aramış. Ama benimle konuşmuyor. Abisini göndermek istemedim. Gençtir, cahildir, yanlış bir şey yapar. Kızın filmci okdu dediler." Sürekli filmci diyordu ve bunun zihninde neye karşılık geldiğini merak ediyordum. Sormadım.

Kızın arayan bir baba için, Beyoğlu'nda, Cihangir'de, Galata'da filmcilik yapıpını bilmesi yeterli bir bilgi gibi geliyor ve sokak sokak kızını anıyor. Cebinde kızın fotoğrafını taşıpken karşılaştığı her kız ona benzeyiyor. Gözlerinde kızın gözleri var. Biri çıkıp da "ben Halime'ym" dese inanaçsız. İnanmaya ihtiyacı var. Özlemiş bir baba için herkes bir yanlış kızına benzemeye başlıyor. Kızın uzaklara giden babalarının gözleri kanlanıyor, yüzü yarıyor.

Celli abi Arjantin Hotel'e bırakıp ayrıldım. Aradan iki gün geçti ofisin zili çaldı. Kapıyı açtım karşında yine Celli abi var. Bu sefer biraz daha dik durabiliyor. Elne bir kutu kurabiye almış, teşekkür etmeye gelmiş.

Hos bes ettik, kurabiye kutusunu açtık, bir tane kurabiye yedik.

reçele benzenen bir şey olan uzun kurabiyelemlerden ağıyette yedik. "İnşallah kızını bulursun" dedikleriyle yolculadı. "Yeğenim" dedi, "sana bir şey yapan olursa Allahla kibarına yandayım. Yeter ki haber ver" dedi giderken.

Bir haftasonu Cihangir'de Ufuk'un kahvesinde oturdurdu. Beni görünce gülümseyerek ayağa kalktı, yanındaki sandalyeye buyur etti, oturduk. Sigara ızdırmadım. Bana da çay söyledi.

"Bulabildin mi Celli dayı?"

"Yok yeğenim. Kızı kandırılmışlar. Kızın aklına girmişler. Oyle bir kız değildi benim kızım."

"İyi de niye seni aramamış abii?"

Gözlerindeki kan gitmemişti. Sigarasından derin bir nefes çekti, duman içinde kaldı; içindeki yaraların arasından dolandı.

"Bunun anası öldü. Daha küçüktü. Ben

bizim Karakoçan'dan bir hanım aldım. Bunun daha küçükü de vardı. Hem evi çekip çevirsin, hem bunlaraanalık etsin diye. Sonra bunun analığının akrabası bir oğlan Halime'yi istedi. Kız ben okuyacağım olmaz dedi ama analı da ısrar etti verelim diye. Bende de hatavaz. Kız üzerinegittim biraz.Oklukı gideceğimi de tutturunca kaygı gürlütu oldu. Ölen hanımın bir kardeşi var Ankara'da

Maliye'de müdür. O araya girdi ald Halime'yi Ankara'ya götürdü. Analı bu sefer bana küstü."

Sonra devam edemedi. Ben de östelemedim. Çayımı bitirince yanından ayrıldım. Bir daha karşılaşmayız herhalde diyedüşünürken aynı hafta içinde ikini kez karşılaştık. Karakolda. Beyoğlu Emniyet Müdürlüğünden aradılar. Celli abi bir prodüksiyon şirketine gitmiş kızını sormak için. Tartışma çıkmış, bu da masanın üzerindeki vazoyu karşısında oturan adam kafasına vemiş. Polis çağırılmış, polis de tutup Beyoğlu Emniyet'e götürmüş. Kimi kimsesi diye sorunca ben söylemiş. Mecburen gitmek, adamları rica minnet şikayetlerini gerialdım. Celli abiyile birlikte Arjantin Hotel'e gittik. Kapının önünde tam vedalaşacakmış ki ağlamaya başladı. Hiçbir şey söylemeden bir eliyle gözlerini bastırıp içeri. Repesiyondaki damlayüz yüze geldik.

"Borcun var mı?"

"Yok abi" diye cevap verdi repesiyondaki adam.

Celli abi, Halime'yi unuttum. Celli abi beni unutmamış. Dort ay sonra Arjantin Hotel'den birisi aradı, sigaradan daralma bir ertaktan çıkan kalın ses Celli Hanç'nın vefatettiğini söyledi. Bir an durumu kavrayamadım. Celli Hanç isim kafamda bir süre dolup sahibini bulunca içim sızladı.

Otelegittim. Bir belediyenin cenaze nakli aracı gelp Celli abinin cenazesini almış. Repesiyondaki adam "başınız sağolsun" dedi.

"Borcun var mıydı?"

"Yokabil."

"Halime'yi bulabildi mi?"

"Yok dayı, ne"

KAHRAMANIN SOYSUZ YOLCULUĞU

"Açılın ben doktorum" diye bağırdım. Başımın altına yerleşerek koşmaya başladım. Tüm kalabalığın gözü benim üzerimdeydi. Aralarından fısıldaşanlar oldu. Hepsini de benim kahramanlığımı konuşuyor olmalıydılar. "Aman efendim estağfurullah biz ne yaptık ki" diyerek kafasını önüne eğen biri olmadım hayatım boyunca, olmadım. Mıslı kötü adamların ağzını burnunu kırıp, dünyayı kurtarıldıktan sonra "Aaa Klark nerelerdesiniz? Az önce Süpermen buradaydı" deseler, üstümlü başımı parçalayıp; "benim lan o, şerefsiz evlatları. Alt tarafı bir gözük taktık nasıl tanıyorsunuzuz oğlum? Bu kadar mı malsınız? Şişir sürüler!" der ve tüm antipatiliğimle oradan uzaklaşırdım. (Tabii ki uçardım) Ama bu Süpermen denen Kripto dölünde de gizliden gizliye bir tanıma arzusu var gibiydi. Yoksa gider Örmücek adam gibi maske neyim takardım. Gözük ne lan? Neyse, şüpheli kahramanlık zor iş. O bana göre değil. Ben daha sıradan bir kahraman olarak olaylerine doğru koşmaktaydım. Ancak ufak bir sorunum vardı. Ben doktor değilim.

Bu hayattaki en büyük başarım okuma bayramında göğüşme taktıkları kırmızı kurdeleydi. Onu da beş sene boyunca önlüğümün çıkarmadım zaten. Otuz senelik ömrüme övünebileceğim bir tek bu var elmded. Ama en azından hayatımı mahvetmek için kimseye ihtiyacım yok. Kendi kendime gayet iyi bir şekilde becerebiliyorum bu işi. Buna rağmen hayatımı talan etmeye ant içmiş birileri var etrafımda. Kim olduklarını bilmiyorum ama benim adıma tüm kararları onlar veriyor gibiler. Sadece benim değil, hepimizin hayatını talan ediyorlar.

Yarın ekmekğin arasına kaşar salam koyduğum için bakkal bulamadığı için marketten bir paket macar salam bir de ekmek alıp çıktım. Keza yolda kaşarla uğraşmak zor olurdu. Salami açtım. Bir salamdan bir de ekmekten dişleye dişleye doğru yürümeye başladım. Hayatımın en büyük fırsatının salam dişlerken karşısına çıkacağını hiç ummazdım. Ama oldu. Dokuz yaşlarında bir oğlan çocuğu bisikletten düştü. Ve ben bir an bile düşünmeden elimdekileri fırlatıp "Açılın ben doktorum" diye bağırdım. Sadece başımın altına yerleşerek koşmaya başladım. Birkaç

adım attım ki hemen geri dönerek yerdeki ekmek ve salamı kaldırdım. Ekmekçi olup alımı götürdüm. Bunu çok kez yaptktan sonra yüksek bir yer baktım ve yeniden çocuğu doğru koşmaya başladım. Yerdeki çocuğa nasıl bir müdahalede bulunacağımıza dair en ufak bir fikir yoktu. Ama olsun. İnsanların kafalarını çevirip bana bakışları her şey değeri. Görünmez biri değildim artık. Tüm bakışlar benim üzerimdeydi. Bir yandan kahramanca çocuğa doğru koşuyor diğer yandan da şaşkın gözlerle bana bakanlara sağ elimi "sorun yok, her şey kontrol altında" dercesine yukarı aşağı oynatıyordum. Ben Cristiano Ronaldo'nun gol sevincini taklit eden Burak Yılmaz gibi koştururken, çocuk çoktan kalkmış ve bisikletine binerek oradan uzaklaşmaya başlamıştı. Bunu geç fark etmem hoş olmadı ama hiçbir şeyi yokuştan koşuyordum. Bana bakan insanlarla göz göze

gelmemeye çalışarak çocuğun arkasından

"iç kanama olabilir" diye bağırdım.

Ve koşmaya devam ettim. Fakat

çocuk dokuz yaşındaki birine

göre gayet hızlı gidiyordu.

O hızlandıkça ben de

hızlandım. Dalağım şişti,

dilim damağım kurudu,

terden sırsıklam oldum

ama yine de durmadım.

Duramadım. Çok yadın

çkmıştı bir kere. "Dursana

lan piç" diye bağırdım

çocukun arkasından.

Çocuk bunu duyunca daha

da hızlandı. Bir yandan pedal

çevirip bir yandan da arkasına bakıp

aramadıkları mesafeyi kontrol ediyordu.

Yarısı asfalt, yarısı parka taşlarıyla döşeli, belediyenin açtından sonra kapatma zahmetinde bulunmadığı; çukurları en saf tarafından genişliği güzel kapatıldığı sokaklardan birine girdi çocuk. İnsan yürürken bile zorlandığı; bu sokaktan bisikletle geçebilmek kolay iş değildi. Halyle hızı kesildi, güç bela pedal çevirir oldu çocuk. Sokağın bitiminde tam "yakaladım lan seni piç kurusu" diyerek elimi ensesine götürdüğüm sırada birden hızlandı

ve ana caddeye fırladı. Fırlar fırlamaz da acı bir fren sesi duyuldu. Çocuk yine yerdedi. Bu sefer ayağa kalkamadı. Ana çarpan aracın sokuğu indiyi, çevredekiler toplandı çocuğun başına. Bekledim bir süre seferayayama gelmemi, kendi fırsatımı kendim yaratmışım. Tam "Açılın ben doktorum" diye bağıracam sırada çocuk kafasını kaldırdı ve beni işaret ederek etrafındaki insanlara bir şeyler anlattı. Herkes aynı anda bana döndü. Tüm gözler yeniden benim üzerimdeydi. Fakat bu defa pek de sıcaklığı baktıkları söyleyemedi. İçlerinden biri "yakalayan namussuzu" diye bağırdı. O an kalabalık bir güruh bana doğru koşmaya başladı. Daha iki dakika sokulmadan tekrar koşmaya başladım. Kışarak geldiğim yolu yine kışarak geri dönüyordum. Bu sefer kovalayan değil, kaçan taraf ben olmuştum. İşler nasıl bu hale geldi anlayamadım. Kahraman olmayı umduğum kalabalığın düşman oluverdim bir anda. Çiğerlerimde nefes, bacaklarımda derman kalmamıştı artık. Biraz tartaclaıyıp brakerler umuduyla durdum ve durumu izah etmek için kalabalığa döndüm. Fakat işler pek de umduğum gibi gitmedi.

Önce biraz dayak yedim. Takribi kırk - kırk beş dakika kadar sürmüştü olmalı. Bu süre içinde iki kez bayıldığım için tam olarak hatırlayamıyorum geçen süreyi. Ardından da ekmekimi ve salamımı bıraktığım yerden aldım. Salami dişleyerek evin yolunu tuttum. Can tadıyla salamın içindeki fistiğin tadı birbirine karıştı. Ve kahramanca çıktığım bu yolculukta bazı kararlar aldım. Bundan sonra usul usul kahramanlık peşinde koşmadım, günü kurtarmaya çalışacak ve bokaan televizyon programları izlemekten başka bir halt yapmayacaktım. Ekmekten bir ısırık almaya çalışırken dişim yere düştü. Dönüp ardına bile bakmadım.

KUŞ YUVASI

Kasıklarında kuş ötenler, ancak zengin iseler kabul görürler. Yoksulların kasıkları kuşlara yasaktır, yoksul kasıklar ancak kasvetle kekeleyebilirler.

İstanbul'daki Taksim Meydanı hayatır. Türkiye'nin neşeli, kederli, canı balınsadır. Ağzından su, sırtından kan, kucından rakı fışkırır. Her daim takislerin kuşatmasıdır ve takisçiler meydanı ağzlarındaki okkallı sigaralarla süzerlerken ekmek, memleket ve meşk hayalleri kurarlar...

Tahir onlardan biriydi. O da ekmek ve aşk peşindeydi, o da özüyordu memleketini çok. Ama bir farkı vardı meslektaşlarından. Tahir erkek değildi. Tahir erkeğe benziyordu adamakıllı sert bir görünüşü vardı, saçları kısaçtı, kasketi kabadayca yana eğikti, elinde otuz üçlük tespih, ağzında her daim sigara ve küfür vardı. Her şey tamam gibiydi, yani. Ama tamam değildi, zira Tahir'in önünde okkallı bir aleti yoktu...

Üç yıl önce, hamamböcekleri ve farelerin cirit attığı bir fırında, temiz yüzünden, dürüstlüğünden ve toplama-çıkarma yapabilesinden dolayı hamurculuktan alınıp kasaya konmuştu. Memnundu halinden, çünkü işçilerle aynı yerde, kabark göğüsleriyle kabark olmayan önünü fark ettirmeden giyinip soyunma derdinden kurtulmuştu. Hangi pantolon-gömlekle işe gilyorsa, aynısıyla evine dönebiliyordu artık.

İzah etmesi gereken tek mesele, her zaman olduğu gibi, sırtı aya tüyleriyle kaplı suratıydı. "Köseyim," diyordu, yirmi beş yaşına basıp da niye o kadar "temiz pak yüzlü" olduğunu sorarlara. Erkekten surat kıslığına bir türlü içine sindiremeyen ve taştan pos bıyık, mermerden peygamber sakalı çıkarmaya kadir kocakarı ilacıdan onemeye girişen bazı "yiğitseverler", "Hepsini denedim, olmadı," diyerek başından savıyordu.

Zaten bir müddet sonra herkes alıstı Köse Tahir'e. Fırının tezgahında para alıp üst veren "nur yüzlü" delikanlıydı o. Bırdoyu sıkı oynuyor, milli maç zaferlerinde sokaklara dökülüp en önde bayrak sallıyor, iki sokak aşağıdaki birahane de karı kuz muhabbeti yapan akrabaların sessiz, fakın bu işten anladığını belli eden olgun ve alaycı gülümsemeleri dinlemeyi ihmal etmiyordu.

Türkiye'de fırın demek, muhitin yediden yetmişe tüm fertlerinin mutlak kapısından girdiği bir tür mabet demektir. Türkiye'de insanların çoğu camiye gider, ama daha da çoğu ekmekle doyur. Tahir'in çalıştığı fırın da bu nedenle mahalle imamını kıskandıracak kadar revaşa bir yerdi. Her gün alaca ve ayaz sabah vakitlerinden, "şoşa kıl" diyerek el salladığı aksam vakitlerine kadar, her çeşit insan Tahir'e en az bir kez yüz gülerdi.

Göz göz gelenler de oluyordu haliyle. Tahir tezgahın arkasında geçirdiği on saat boyunca, o gözleri umursamazlıkla karşılamaya dikkat ediyor, gözlemler aşabey ve amcalarla hayatı magazin sayfalarındaki tüyler özenle alınmış meşhurlardan bilen genç kızların baygın bakışları tezgahın üzerine döşediği arzu mayınları ayağına basıyordu.

İlhan Yılmaz / Pınar

misali dans etmeye çalışıyordu...

Halbuki kimseye muhtaç olmadan karnını doyurmaktan, mesaisi bitip de gecenin hükmü hayata dadandığında tek göz evine çekilmekten ve uzun uzun kendisini düşünmekten başka hiçbir şey istemiyordu Tahir.

Düşünmek düşünmek düşünmek, düşündükçe anlamak istiyordu: Köyün kırıklaında niye güzel kokulu lezzetli otlar yetiştiğini, otları toplamaya neden anne-babaların değil de küçük kızların gönderildiğini anlamak istiyordu. Ot toplayan küçük kızların neden otların yanında açan rengârenk çiçeklere dalıp gittiğini, otların yanında biten rengârenk çiçeklere dalıp giden küçük kızların yanında neden kocaman adamların bittiğini... Küçük kızların elinden tutan büyük adamların gözlerinin neden kuytu yerler arandığını, o otların bol bulunduğu kırıklarda neden kuytu yerlerin de bol bulunduğunu... O

gysilerini nasıl olup da kırılttığını, kırılı gysilerin sıyrılıp hoyratça açılan bacakların arasında nasıl öylesine keyici bir acının hissedilebildiğini...

Tahir adamların yüzlerinde korku, kokularında kusma arzusu, seslerinde tehlike hissederek kendisinin de nasıl bir adama dönüşebildiğini, adama dönüşükten sonra evinden, köyünden, memleketinden kaçma cesaretini nasıl bulabildiğini de soruyordu kendine. Ve onca badirenin ardından vardığı bu tek göz evde, cıız ve beyaz gövdesine dokunurken kendisini nasıl algıladığını anlamak istiyordu...

Kimdi o? Erkek miydi kadın mıydı? Sözelimi genç bir kızın kolunda minicik, şirin, yavruağı bir çanta gördüğünde neden cıvıltıyla gülüvermek istiyordu da, mahallenin kolpalarından biri belinden çıkardığı sustalı gözünün önünde gururla şaka şaka sallarken niye heyecan ve zevkten boğulacak

Ekmek sarılan gazetelerin birinde gördüğü afet misali manken sırtında ürpermelerle dalıp giderken, nasıl olup da hemen yanındaki habere pazı gösteren aygır hazla kabaran tükürük bezlerini kontrol etmeden, ağzı aralık bakabiliyorduz?

Nasıl olup da evinde ağır ağır kazak örerken izlediği maçta "bizimkiler" gol attığından aniden şaşırıp firlatıp en "kain" tezahüratları saydırılabiliyorduz? Fırınca üstasının elindeki ince uzun kürk nasil olup da ona hem arzu hem bir korku nesnesi gibi görünebiliyorduz?

İşte sonra bütün bu sorulardan, o dayanılmaz anlama isteğinden, cinsiyet köprüsünün bir o yakasına bir bu yakasına koşup durmaktan yorgun düşüp uyuyakalıyordu Tahir. Ertesi gün en azından aynı somunlara, aynı liralara, aynı bakışlara yuvarlanacak olmanın rahatlığıyla...

Tahir'in tereddüdünü, oyle olmakla böyle olmak arasındaki gelgitlerini, adeta Doğu ile Batı arasındaki ilimli bir köprü olma misali sergilediği gayretleri ebette ki aşk sona erdirecekti. Her tür acının hem başlangıcı hem bitişti aşktan değil midir zaten? Aşk değil midir, nihai isimmiizi koyup bizi kendimize hamile bırakan, kendi kendimizi doğuramızı sağlayan ve ortaya çıkan bebeği önce mucize sonra hilkati garip, veya tam tersi kılın?

Funda fırına girdiği gün, âlemleri rahmetten usandıracak kadar zevkle yaygıyordu yağmur. Tahir Funda'yı ilk bağıttında, başına yapışmış sırlıklılam başörtüsünün altında bir çift yeşil göz gördü önce. Oyle dalgalı gözlerdi ki bunlar, adeta bütün o yağmur damlları daha denize varmadan önce minik bir havuzda oynamakta karar kılmış, dinlenmek için mola verip Funda'nın gözlerine birikimişti. Dünyanın bütün denizleri, ovaları ve dahi dağları o gözlerde kederli, ama vaatkar bir özet halinde duruyordu.

Tahir sırtında bir ürperme, kaskılarında bir kamaşma, gözlerinin altında bir kancaşlanma hissetti Funda'ya bakarken. Funda da Tahir'i, ondan yüzlerce ekmek satın aldı o âna dek bir kez olsun bakılmamış olmanın çapkın simsiyle süzdi.

Hiç konuşmadık, sadece birbirlerine baktılar, dışarıdaki yağmurdan bir perdenin duyulan sesi tekinsiz bir seniliğe dönüşmekteydi ve fırın üstası tuvaletten döndükü küreğirürlüyle kavramasa beki sonsuza dek oylece durup birbirlerine bakacaklardı...

"İki ekmek," dedi Funda, iki ne güzel bir sayıydı. "Bir lira," dedi Tahir, bir ne güzel bir sayıydı. Beş lira uzattı Funda, lira ne güzel bir paraydı. Kasadaki hazneleri karıştıra karıştıra dört lira bulup uzattı Tahir, kasa ne güzel bir aygıttı. "Teşekkür ederim," dedi Funda, teşekkür ne güzel bir kelimeydi. "Rica ederim," dedi Tahir, etmek ne güzel bir fiildi...

Mahmut Akınhan'ın "Kırmızı Fata" romanı, İstanbul'un sokaklarındaki hayatın, insanların birbirleriyle ilişkilerinin birkaç sokak dışındaki tek göz evinde gerçekleştiği. Sabahın köründe...

hasta olduğunu söylemişti. Funda ise annesine çok öğretilmiş lisesi sınavlarına geçeceğini. Tahir yalan söylemişti, Funda ise doğru. O yüzden Tahir sadece bir bakışla yeniyse, Funda ise lise diplomasını kaybetmişti...

Tek odada, odadaki tek yataкта yanı yana oturur oturmaz, Funda başındaki örtüyü sıyrıp kirden sıyah çalan halının üzerine fırlatırdı. Tahir Funda'nın başörtüsünü bu kadar çabuk çıkarmasına şaşırmış, hatta biraz da çerçemlikti. 12 yıl önce o da başörtülüydü ne de olsa ve o kadar çabuk çıkarmaması gereken bir şey olduğunu hatırlıyordu...

Lakin Tahir'in tedirginliğiyle kıyaslandığında, kirli haliye pike yapan bir parça içki kumaşın zerre önemi olamazdı. "Üstümü çıkarın" sadece, ama sen altını da çıkarabilirsin istersen," deyiverdi Funda, Tahir'in endişesini tavana vurduрмаk istemesine. Tahir Funda'nın dediklerini iğitir iğitmez, daha "istersen" kelimesini duyar duymaz, işte o saniye, tam o anda, hayatının en riskli kararını verdi ve pantolonunun kemeriin çözüp altında ne varsa bir çırpıda sıyrarak kendisini anlatmaya yeltendi...

Funda ürkütlü oldu, bu aceleyle fazla kaba buldu, bir soğukluk zerk oldu içine, değme mankende bulunmayacak taştan memelerini ilk kez açmaya karar bozmasına vesile olan bu süti gibi güzel oğlının zavallı istahına küsüverdi ve gitmek üzere çantasına uzandı. Ama Tahir de uzanıp Funda'nın elini yavaşça tuttu ve orasınıgötürdü...

Lakin o sabahın tam bir yıl sonra Funda, kendisini isteyen gelenlerle annesi-babası-ağabeyinden oluşan gürüha, tükürükle köpürttüğü ortu kahveleri ikram edip soğukkanı bir katlı gibi iki-üç parçasıyısını küçük bir çantaya tiktive gizlice kapıdan süzülüdü...

Aynı köyündeki akci otlar yerine Funda'nın hayaliyle gecelerini geçiren Tahir, kapızilinin acı acı çalınmasıyla yatağında fırladı ve kapıyı açıp Funda'yı karşısında görünce olduğu yerde çöktü, hüngür hüngür ağlamaya başladı. Funda da başlağı hükırmaya. Ağlaya ağlaya birbirlerine sarıldılar, yatağı nasıl vardıklarını, nasıl soyunduklarını, birbirlerine nasıl dokunduklarını kırk etmediler bile. Sabah gözlerini açtıklarında, kuşlar pencereleri kırıp eve girmiş, kaskılarına konmuş, orada cıvıldıyorlardı...

Türkiye'de kaskılarında kuş ötenler, ancak zengin iseler kabul görürler. Yoksulların kaskıları kuşlara yasaktır, yoksul kaskılar ancak kasvetle kekeleyebilirler. Bunu her buralı genç gibi gayet iyi bilen Tahir ve Funda, kaskılarında kuşları kovalayıp ertesi gün tek göz evi terk ettiler. Tahir fırına, Funda ailesinin evine gidecekler bir daha. Çok uzak bir semtte başka bir tek göz bulup...

Funda oyle güzel yemek yaygıyordu ki, yiyenin başı dönüyordu. Kağıdı elinden bırakamıyordu Funda'nın yemeklerini yiyen kişi, ağzına sokup çakırdktan sonra boş kalan çatala üzüntüyle bakıyor, biçim o sanat eser bökerele acımasızca kesebilmesine şaşıyordu. Funda o kadar güzel yemek yapınca, domaları art arda yutan Tahir'in güzel tüylü ağızları suratı bir tür apak düğün davuluna benzemeye başlamıştı ebet. Taksidi gececi şoförüne bağlayan Tahir, mesai bitiş de evegidemiyi diye dakikaları sayıyordu. Bayılıyordu Tahir sabaha karşıtaksinin anahtarını devredip eve yollanmaya. Çünkü evde onu hem Funda'nın pamuk memeleri hem Funda'nın sokmak domaları bekliyordu. Lakin daha iki-üç domayı gövdeye indirilmiş gözlerine sanki kepenk iniyordu Tahir'in. Funda'nın pamuk memeleri sinirle inip kalkarken, Tahir çoktan yellene yellene rüya görmeye başlamış oluyordu. Derken günün birinde Funda, dolma tenceresini Tahir'in kafasına geçirin. ne zamandır dokunulamamış örümcek ağı bağlanmış tüneğini gösterirdi...

Taksim'de bir taksici el ettim.

Durdu.

Baktım, temiz yüzlü, tknaz bir adam oturuyor şoför koltuğunda.

Bindim, "Şişli," dedim.

Atatürk Kültür Merkezi'nin önünden geçerken, "Sigara içebilir miyim?" diye sordum.

Şoför, "Tabii abicim, daha varsa bana da ver," dedi, kabinla hiç uymayan yeni bir sesle.

Severim böylelerini, paketi çıkıp ikram ettim, ald, yaktı, ben de yakıtım bir tane.

Tam Harbiye'ye dönerken, sigarasından derin bir nefes alı. "Abicim, sen anlayışlı birine benziyorsun, senden bir ricam olsa..." dedi.

Şaşırdım.

Ne gereği varsa anlayışlı mızamı başkalarının da malumu olduğundan, gayri ihtiyari başım salladım.

On beş dakika sonra, Taksim Meydanı'nın bakan Devlet Tiyatroları binasının üstündeki Seks Shop'tan çıktım.

Kırmızı ambalaj kâğıdına sarılı belden bağlamalı plastik kasketin taksinin penceresinden Tahir'e uzatıp arka koltuğa attım kendimi.

Yolda hiç konuşmadık.

Şişli'ye vardık.

Para çektim, almadı.

Aldırmadı.

Yüzünde tuhaf bir gülümseme hasil oldu.

"Senin gibi anlayışlı insanlara söylüyorum, söyleyince rahatlatıyorum abi," dedi.

"Ne?" diye sordum.

"Ben kadının abı," diye yanıtladı.

Bir ağzına bakıp salak salak gülümsedi. Ben apartmanın kapısına yöneldim, o yola düzeldi.

Ben ona Tahir ismini verdim, o bana bu hikâyeyi...

BAŞ BELASI İKİZİM ŞAMATACI VEKİLİM

"Alo, iyi günler, Murat Menteş'le mi konuşuyorsunuz?"

"Buyurun, benim?"

"Murat Bey, ben bir okurunuzum, adım Cenk Alpago,"

"Hatırladınız mı acaba?"

"Hatırlamak üzereyim."

"Uzun zaman oldu, hatırlamamız normal."

"Uzunum... Hafızam eskisi kadar iyi değil."

"İpucu verebilirseniz..."

"1993'te, Acıbadem'de size bir kamyonet

çarpmıştı hanı..."

ŞAKA CIKTAN TRAFİK KAZASI, GÜM!

Kamyonet sol baldırına bindirdi. Yere kapaklandım. Doğrulukten sırtım tampiona çarptı ve göğümleği yırtıldı. Vücuduma adrenalini tısnamışlaşa göstermişti.

Trak! İkiyım şoför indi ve kararkı adamlarla, sert bir gülüşle bana yöneldi. "Cenk! Naberlan piç?"

"Ho?"

"Kaçtin dimi, çakal! Nasıl yakoladın seni ama!"

Şaşkınlığım kovasına gürlü gürlü edese şerbeti doluyordu.

Nefes nefese konuştum: "Hey, n'apiyorsunuz? Beni yaraladınız. Cenk de kim?"

Şoför eylemler gözlerini kısp yüzümü inceledi:

"Sen... Cenk değil misin?" Bir adım geri çekilken gözleri in içi ağıdı: "Yaaa, çok pardon biterden. Seni Cenk sandım ben öoo..."

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

Polis "İyi günler Cenk Bey, isterseniz gideceğiniz yereyirakalın sizi" dedi.

"Yooo, teşekkür ederim. Ben iyiyim memurbey" derken sesim gidip gelmişti.

"Pekiefendim, nasil isterseniz. Saygılar."

Hoppalaaa.

"SİGARAMIN DUMANI"

Bahçe duvarına yaslanmış sigara içiyordum.

Arkadaşlar gelip beni evin önünden

alacaklardı. Karşıdaki apartmanın giriş kat

balconosunda oturan üç kız (esmer, kumral,

sarınsı) kıldı bir bana bakarak bir şeyler

imirdiyorlardı.

Bu normal değildi. Tabii ya!

Besbelli onlar da beni Cenk

Alpago sanıyorlardı.

Yolu geçip selandım:

"Kızlar, merhaba."

"Merhaba Cenk." Tam

isabet. Kikirdıyorlardı.

"Müsadenizle bir şey

soracağım: Kim bu Cenk

Alpago?"

Önce duraksadılar.

Ardından, her nasılsa

benim Cenk olmadığımı

anladılar. Kumral kız "Sigara

içmişiz bile o kadar benziyorki!"

dedi.

Esmer kız "Cenk, makine mühendisliği

öğrencisi. Sakarya'da okuyor. Başu hafta sonları

gelir. Epeydir yok ortalarında" diye özet geçti.

"Pekala, ben şu binada oturuyorum. Her

Cumartesi, saat 3'te caddedeki Duple Çay

Ocağı'nda olacağım. Cenk'e bu mesajımı iletir

misiniz?"

"Tamam, olur."

"Söyleyin, bu işe polisi konuşturmasın" diye

şaka yaptım.

Sarınsı atıldı: "İyi de, onun babası komiser."

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

Kısa bir süre sonra Acıbadem'den Beyoğlu'na taşındım. Cenk Alpago'yla 20 yıl boyunca hiç görüşmedim.

KANSEROJEN DEĞİŞ TOKUŞ

"İmirdi hatırladım! Fakat siz edebiyattan ziyade paraşütle ilgileniyordunuz?" diye sordum.

"Murat Bey, hayatıma renk kattınız. Kimleri

beni say, sayıyor. Ben de bozuntuya vermiyorum.

Yân bir, burubuk aynı Bodrum'da geçiriyorum.

Tekneme luyukluyum. Bir keresinde, beni

sızsanon, yeni tanıştığım biriyle denize

ağıldımda, sizi layıkıyla temsil edebilmek

için müstesna kasıllar okuştuğu hissiyle doldum.

Gelgelelim iş büydü... Tüm kitaplarımsı,

yaşınlanan tüm yazılarınızı okudum. Doğrusu,

kitaplarımsı beni başka kitaplara yöneltti..."

Zihnim bulanmıştı.

Söyleyince söz bulamıyordum.

"Bakin, Cenk Bey, aklınızda estişince bana vekalet

etmeniz, hatta yerime geçmeniz, benim namımı

davranmamız sizce de biraz sorulmuş değil mi?"

"Haklı olabilirsiniz. Fakat böyle şeyleri

obartmamız lazım Murat Bey, erkek adamız

sanıca."

"Ne münasebet? Ben sizin kılığınız girip,

birilerini tekmele açık denizlere götürüp

emellerime alet etsen, hoş olur mu?"

"Çıkıcık çık" diye hafiften bir kinama efekti

yapıyor: "Sizi ben zannetkilerinde kıram ettim

mi? 20 yıl önce daha kalender biriyizdir Murat

Bey."

"Neyin peşindesiniz Cenk Alpago?"

"Pekala, itiraf ediyorum: Beni Murat Menteş

sanam tek kiş, tekne seyahatine çıktığımız kadin,

kanserli. Okumayı çok seviyor. Benin şahısmda

sizi epeylenemiyor. Bu ay OT dergisine

yazacağımı yazıyı, yayınlanmadan önce ona

okutmamı rica etti. Anlıyor musunuz? Bu ayki

yazınızı bana gönderilirmisiniz?"

Biraz düşündüm: "Hepsi bu mu?"

"Evet. Sonra siz sağ, ben selamet. Eğer birölüm

kalım meselesi olmasaydı, siz aramazdım. OT'a

çıkacak yazınızı bana önden gönderir misiniz?

Lütfen."

"Kadının durumu... ciddi mi gerçekten?"

"Maalesef, bir aydan az zamanı var."

"Tamam, fakat benim de bir isteğim var."

"Öyle mi, nedir?"

"Yazıyı siz yazın."

"Nasılyani?Sizin imzanızla çıkacak yazıyı

ben mi kaleme alayım?"

"Hayat memat meselesi olduğunu söylediniz.

Hikâyeyi kaleme alın, kağıda dökün. Bence

yaşayabilirsiniz."

"Eğer yardım etmeyecek misiniz?"

"Sizceyiverim?"

"Teşekkür ederim... Peki, yazdıktan sonra size

göndereyim mi?"

"İo, direkt dergiyi iletin. Ben OT'ın okurum."

"İyi de burharden tıhafmıs."

"Maksat da bu değil mi, Cenk Bey?"

"Hımm? Vay canına..."

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

benim aña baba aynı ikizim ve ortaklık

görmemeyi tercih ediyordu.

1993 yazı, Acıbadem'de, Cenk Alpago adına tozduk bir serserinin yediği herzelere

ceremesini çektim. Neler olup bittiğini, Cenk Alpago'nun kim olduğunu ve ne

halleri karıştırdı ça insanları kışkırttığım hiç bilmiyordum. Anladığıma göre, herif çoğulu,

Akraba olmakla bir dostunun olması arasındaki çizgi belirsizdir çünkü ikisine de yüz çeviremezsin. Cuma bir nevi akrabam oldu yıllar içinde.

ÇABALAYAN ADAM

"Aıcı geçiyordum. Diyafram boşluğumdaki azor hiç olmadı kadar geriliyordu. Fiziksel bir acıdan bahsetmiyorum, ruhum daralıyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordum. Kadınların beni yüzüstü bıraktığı bir Eylül daha geride kalmıştı. Yaprakların sararması yüzünden mi hüznüleniyor, iç organlarım burkuluyordu yoksa mevsimi ne olursa olsun terk edilen birinin duyumsayacağı bir korku mu yaşıyordum? Neden hep Eylül? Bilmiyordum."

Saate baktım. Cuma'ya geç kalyordum. Yazdığım paragrafı kendime mail atıp hızla kotumu giydim, evden çıktım.

Cuma otuz beş yaşında olmasına rağmen yirmili yaşların başında gösterir. Halk arasında babyface olarak tabir edilen biri tiptir. Ruh, vücudu kadar traşlı biri değildir. Aklında hep bir yerleri havaya uçurma fikri var. Evde bomba yaptığını söylediği günden beri korkuyorum ondan. Görüştuğu tek canlı benim. Bitkilerle arası iyi değil, kedisi de geçen sene trafik kazasında öldü. Ne yapacağını kestiremiyor. Bankaların yerle bir etme fikrinden bahsetmişti birkaç defa ama kafası o kadar iyi çalışmadığından bunu tasarlayamayacağı biliyorum. Bir gün sınırlarının farkına varp daha küçük hedeflere yönelebilir.

Herhangi bir yer patlatabilir yanı. Bu yüzden onunla halka açık kalabalık yerlerde buluşuyorum. Denk gelirse elinde balon tutan bir çocuğun, hamile ya da bebekli annelerin yakınına dikkat ediyorum. Cuma'yla sohbet ederken alakasız bir yerde yan masaya dönüp "ne güzel balon/kadın kesin altı ayıklı/şu çocukları görünce geleceği inanım artıyor" gibi laflar ediyorum. Türkiye'nin hâlâ yaşanabilir bir yer olduğuna ikna etmeye çalışıyorum onu alttan alta. Bu dedime inanamasa da olmak istemiyordum. Bu sefer buluşma yerini kendi seçmişti. Tırsıyordum.

Bara girdiğimde en kuytu masada oturduğumu fark ettim. Elini kaldırıp işaret verdi, yanına gittim. Bir haftadır görmemiştim onu. Gözlerine baktım, her zamanki gibi sarhoştu.

"Bir daha geç kalma, mal mal etrafa bakınıyorum yirmi dakikadır."
"Mesaj attım, almadın mı?"
"Telefon kullanmıyorum, bıraktım o işleri."
"Sabah nereden aradın beni?"
"Sen sandın, konuştuktan sonra kırdım telefonu."

Gerildim. Bu sefer bir şeyler yapacak herhalde. Kafasız biri olduğunu fark etmiş olmalı. Yerinin tespit edilmesini istemiyor olabilir. En son aradığı kişi bensem, ilk suçlanacak kişi de benim demektir. Bir an önce uzaklaşmam gerekiyor buradan. Etrafıma baktım. En yakın masada sarışın bir kadın oturuyor. Kadın, garsona el etmek için oturduğu yerde doğruldu. İncecik beli

tişörtünün izin verdiği ölçüde ortaya çıktı. İki elini birbirine paralel bir şekilde bira bardağı yüksekliğinde açtı, gerç yemişlik rakı şişesini de yakındı eller arasındaki masafe ama garson uzakta olduğundan büyük hareket yapmak zorunda hissetmiş de olabilir kendini. Garsonla anlaşma sağladıktan sonra yerine oturdu, beli örtüldü, Cuma'ya döndüm.

"Yan masada oturan kız güdüün

mü?"
"Yoo"
"Yirmi dakika tek başına oturdun ama görmedin?"
"Kafam başka bir yerde."
"Yan böyle kadınları görünce her şeye rağmen insanota boğlanıyor."

Cuma kadına baktı. Garson o sırada sarışın ince belli kadına birasını getirdi, masaya bıraktı. Kadın yemişlik bira istemişti. Cuma sigarasını yaktı.

"Arjantin için kadınlar seks gelmez bana," dedi.

Garson sarışın kadının masasından bizim masaya yöneldi, yürürken Cuma'ya doğru konuşmaya başladı.

"Çok iyi oturma, dinlen, sıkı tut."

kontrol var."

Cuma sigarasını bitmek üzere olan otuz üçlük bira şişesinin içine attı. "İki bira versene," dedi. Garson dibinde izmarit yüzen şeyey aldı, uzaklaştı.

"Baştan söyleyeyim, fazla kalamayacağım. Birazdan gitmem gerek, bitirmem gereken bir öykü var," dedim.

"Ne öyküsü?"

"Bir dergiyi yazıyorum. Yanına yetiştirmem gerekiyor."

"Niye geldin o zaman?"

"Seni merak ettim, iyi olup olmadığımı görmek istedim."

"İyi miyim?"

"İyisin bence."

"Kötüyüm. Sen de bu yüzden gitmek istiyorsun. İyi olsaydın sabaha kadar otururdun benimle."

"Neyin var?"

"Şiktir git."

Garson geldi, iki otuz üçlüğü masaya bırakıp adisyona çarpi attı, uzaklaştı.

Cuma'ya üniversitede sınıf arkadaşsıydık. Şimdi tam olarak neyi protesto ettiğimizi hatırlamadığım bir eylemde polisle çatışırken ellerinden kurtarmıştı beni. Ben tesaduf eseri eylemdeydim ama bunu ona hiçbir zaman söylemedim. "Hayatımı kurtardın," demiştim Cuma'ya. Cevap vermemişti, mütevazı davranışım derken sessizlikle onaylamıştı lafımı. Oysa en fazla sırtımda morluklar oluşuracak, ne bileyim belki burnumu kıracak cop darbelerinden yırtmamı sağlamıştı. Bazen keşke "sağ ol birader," deyip gitsaydım, diyorum. O olaydan sonra ev arkadaşları olduk. Kırımı ödemediyordum, yanıma taşındı. Yıllarca beraber yaşadık. Eskiden bu kadar içmezdi, muhabbetinden de keyif alırdım. Akraba olmakla bir dostunun olması arasındaki çizgi belirsizdir çünkü ikisine de yüz çeviremezsin. Cuma bir nevi akrabam oldu yıllar içinde.

"Neden kötüsün," diye sordum.

"Zekamda problem var galiba. Komplikasyonlar düşünmüyorum. Matematikim hep zayıftı, ondan kaynaklı olabilir," dedi.

"Çilgin misin oğlum sen? Sürekli içiyorsun, ayık geçtiğin mi var? Kaç aydır bomba yapıyorsun, bu kadar içtiğin yok. Yap demiyorum,

yapma zaten ama önce toparla bir kendini.
Korkuyorum lan senden, ne zaman buluşsak
havaya uçuracaksın sanıyorum her şeyi. Kafayı
mı yedin amina kayım?"

"Bombalarımı patlatıyorm."

"Denedin mi?"

"Hii. Bir şeyleri eksik koyuyorum galiba,"

"Nedeni denedin?"

"Ananemin evinin arkasında boş

bir arazi vardı ya, orada

iste... Hadi git sen."

"Nereye?"

"Dergiye bir şeyler

yazıyorum demedin

mı, sıkırtırlı yaz."

"Sonra yazarmı."

"Ne yazıyorsun?"

"Öykü."

"Okutur musun

bana?"

"Daha yeni başladım."

"Yazdığın kadarnı

okumak istiyorum."

"Evede, belgisayarda."

"Sana gelelim mi bu gece. Okumak

istiyorum."

Derd yazdıklarımı okumak değil, yalnız
kalmak istemediğini düşündüm. İçim acısa da
bana gelmesini istemiyordum. Telefonumu
çıkardım, mail adresine girdim, yazıyı açtım.
Zaten yazdığım bir paragraf bir şeydi.
"Buradan oku, eve gitmeyelim şimdi," deyip
uzattım.

Telefonu aldı, okumaya başladı. İlk cümlede
terludu, bana baktı.

"Ruhun daralanınca dışıframın mı kasılıyor?"

"Nasıl?"

"Öyle yazmışsın. Sen dışıframını kullanmayı

biliyor musun? Şandan mandan alıyor musun

sen?"

"Şan? Yoo. Ne alakası var?"

"Dışıframdan konuşsana bi, merak ettim. Şu

cümleli bir oku lan dışıframdan."

Telefonu aldım, okumaya başladım.

"Dışıfram boşluğumdaki zar hiç olmadığı

kadar geriliyordu."

"Gerildi mi?"

"Neyi soruyorsun? Kendimi yazmadım oğlum,

başka birinden bahsediyorum. Adamın ruhu

daralmış işte, orada hissetmiş acıyı."

"Götünden hüznü yaratma lan bana. Ver

bakayım telefonu."

Telefonu uzattı. Cuma okumaya devam

ederken durdu, gülümsedi, bana baktı.

Kurduğum bir cümle hoşuna gitti sandım.

"İç organların mı burkuluyor? Siktir lan," dedi

ve devam etti."Duyumsamak ne lan?"

"Hissetmek işte."

"Tazdiklarına inanıyor musun harbiden?"

Sinirlendim, Cuma'ya sert bir şekilde baktım,

sallamadı, devam etti.

"Sen bu musun oğlum? Sırf yan masadaki

gibi bir kıza tanışabileceğine inandığın için

yazıyorsun bu öyküyü. Kızın biri senin bu

dandik öykünü okuyacak, dandik öykünden

etkilenecek, bu mu lan derdin? Öyle yazıyorsun

umurunda değil mi lan hiçbir şey?"

"Daha bir paragraf yazdım lan, ne bağırsınlan!

Belki devamında politik bir şeyler yazacağım,

ne biliyorsun?"

"Yazmazsın lan sen. Anca kan kız mevzulan.

Universteden de böyleydin."

"Ayp edyorsun," dedim.

"Sen ayp edyorsun! Dünya umurunda

olmayan bir yazar, ne yazar lan?" dedi

sert bir tonda.

Cuma telefonumu uzatırken

diğer eliyle de birasını daktı.

Telefonu cebime koydum.

"Gidelim mi," diye sordu.

"Nereye," dedim.

"Sakağa," dedi.

"Olur," dedim. O sırada

barın kapısı açıldı. Otuzlu

yaşlarında bir adam girdi

içeri. Sarışın kadın ayağa

kalktı, beli açıldı, çok güzeldi.

Sarıldılar. Cuma'ya baktım.

Dalındı. Bir süre sonra lafa girdi,

sakındı.

"Eskiden rüya görmezdim. Bir süredir

görüyorum, saçma sapan şeyler. En son

gördüğüm rüyada kolum kopmuştu. Morga

gidip soğuk hava deposundan kolum aldım,

koltuğumun altına koydum. Hastanenin

önünde cenaze aracı bekliyordu. Ufak bir

tabut yaptırışım önceden, kolumu içine

koyup aracın arkasına yerleştirdim.

Cenaze aracını kullanan

sofürün yanına oturdum:

Adam "yakının mıydı,"

diye sordu. "Evet,

çok yakındık," dedim.

"Akrahan mıydı," dedi.

"Hayır, bendim. Beyni

yok sadece. Beyni benim

bölümümde kaldı. Beyni yok diye

çöpe atılmasını istemedim. Onun

da bir mezar taşına ihtiyacı var," dedim.

Sonra gömdüm kolumu, bir hoca dualar

okudu başında. Elli lira verdim adama. O gitti.

Mezar başında mantarını önceden açtığım

şarabı yudumladım. Önceden açtığım

olmayabilirim ama tek kolla açılmamış şarabı

nasıl açayım? Gerçi rüyada olur öyle tuhaflıklar,

detaylara takılmamak lazım."

"Bomba muhabbeti psikolojiyi etkilemiş

olabilir."

"Olabilir," dedi. "Bunu bir şekilde

açıklayabilirsin. Önceki gece gördüğüm rüya

o zaman? Heriflerin çuklerini kesen

bir katil var. Polis değilim ama katili

ben arıyorum. Tecavize uğramış biri

intikam alıyor diye düşündüm önce.

Sonra katili yakaladım, neden

kestin çukleri, diye sordum.

Götürme sokmak için deddi. Şaka

yapmıyordu. Harbiden sokmuş.

Adamın dilde diye bir şeyden

haberi yok. Dildosu olsa

birçokları havattaydı şimdi,

bu mu lan derdin? Öyle yazıyorsun

Ne diyeceğimi bilemedim. Cuma ellerini
başının arasına alıp dirseklerini masaya
dayadı, devam etti. "Çok çabaladım,
hiç bir bok anlamadım şu amina kodumun
hayatından. Kimseyi öldüremem ben, biliyorsun
ama yine de korkuyorsun benden. En yakın
arkadaşım benden korkuyor. Paranı mı istedim
bugüne kadar, dövdüm mü seni, insan içinde
rezil mi ettim, yoo. Sana zarar verecek hiçbir
şey yapmadım. Sen yine de tiksiniyorsun
benden."

O gece bar kapanana kadar içtik. Eve
döndüğümde bilgisayarın başına geçtim.
Dediklerinde haklıydı. Kadınların melankolik
şeyler okumayı sevdiğini sandığımdan saçma
sapan şeyler yazıyordum. Evet, Cuma
alkolikti, kafası gidip gelyordu ama o bu
ülkede yaşanan baskıyı, öldürülen insanları,
acıyı umursuyordu. Onu bu delirtmişti.
Sürekli uyarıların koştığı rüyalar görüyordu.
Bombalar yapıp bankaları yıkmak istiyordu.
Yapamamak öldürüyordu onu. Bunun
yanında benim derdim neydi, sarışın bir
kadından aferin almak! Aşkar olan şey
iklimizin de beceriksiz oluşuydu ama bu gece
anladım ki, ben Cuma'dan değil, kendimden
tiksiniyorum. Bilgisayarı kapatıp yattım,
uzunca bir süre hiçbir şey yazmayacağıma
anladım uykuya dalarken.

**Roman ve hikayeleriyle de tanıdığımız, senarist - yönetmen
ÜMİT ÜNAL ile kitaplar hakkında konuştuk...**

KİTAPLAR KALACAK VE AYNI SÖZLERİ TEKRAR TEKRAR FİSİLDAYACAKLAR

Çocukluk ve ilk gençlik yıllarınızdan neleri okumaktan keyif alırdınız?

- Birçok öğretmen çocuğu gibi, ansiklopedi dolu bir evde büyüdüm. Hayatı ilkönce ansiklopedi sayfalarından öğrendim. Hayat, Resimli Bilgiler vb. ciltleri ezberledim denebilir. Onlara orason civarında "Kadın ve Erkek - Ruhsal ve Cinsel İlişkiler Ansiklopedisi" eklendi. Bu 1970'lerde çok iyi yazılmış çevrilmiş, mükemmel bir ansiklopediydi. Sadece seksten değil, edebiyattan sanattan, psikolojiden bahsedirdi. Lewis Carroll'dan Shakespeare'e ve Beatles'a uzanan göndermeler, harika klasik ve modern resim reproduksiyonları vardı. İlkokuldan itibaren Aziz Nesin'in hayranıyım. Her kitabını okudum. Lise sırasinda Satı Falkı hayranlığımı başladi. On'da hemen hemen her hikayesini tekrar tekrar okudum (hâllâ da okuyorum). Onun dışında evdeki ufak kitaplıkta ne varsa okumaya çalıştım. Tanpınar o yaşta ağır geldi mesela ama Ahmet Rasim'i çok severdim. Bir de kitapta kaldığı "Alahin Gazaları" adında beş ciltlik dini bir roman dizisini defalarca okudum. Üç büyük dinin konus ettiğini olaylan Tevrat ya da Kur'an okumadan önce o romanları öğrendim. Küçükken kendime çok dindarım denebilir.

'Okumasaydım, bana hiç benzemezdim' dediğiniz yazarlar veya kitaplar var mı?

- Küçükken okuduğum bir şekilde temel oluşturmuştur mutlaka. Ama gözümlü başka bir dünyaya açan kitaplarla üniversitede tanıştım. Mesela Biğce Karasu'nun "Göçmüş Kediler Bahçesi" böyle bir kitap. Sonra Nabokov'un "Lolita'sı. Ece Ayhan'ın "Yort Sözü"nü, Kafka'nın hikayeleri ve Amerika'nın Sevim Burak'ın hikayeleri ve yuvarlan. Borges. Bunları okumak beni sarstı, "kendime" getirdi diyeyim. Ama yıllar içinde okuduğunuz her şey sizin karakterinizi parçası olur zaten. Mesela çocuk yaşta okuduğum Çetin Altan'ın "Bir Yumuk İnsan" kitabı insanlara büyük bir hüznü, merhametle bakmamı sağladı sanırım. Leyla Erbil'in "Gecede", Orhan Pamuk'un "Kara Kitap", Latife Tekin'in "Buzdan Kılıçlar" olmasa da eksik kalırdım eminim. Bunun gibi edebiyatçı sayısı çoktandır, makalenin, çizgi romanın üzerinde kim bilir ne etkileri vardır...

Özellikle düşkün ya da mesafeli olduğunuz türler var mı?

- Kumarcada tür ayırmıyorum, ya yazıyorum denebilir.

Korku ya da polisiye düşkünlüğüme mesela amasevdim bir yazar yazmış okurum. Sanat tarihi üzerine okumay çok seviyorum. Uluslararası bir müzede kimin kim neyin ne olduğunu anlayıp anlatacak kadar sanat tarihi bilmeyi endişim sanırım. Eski-yeni oyun metinleri okumakda vazgeçilmez bir şey.

Klasiklerden sizde en çok iz birakanlar hangileri?

- Shakespeare'in dünyasıyla üniversitede tanıştım ve hayat boyu, hem bu dünyanın büyüklüğünden ürktüm hem de her sayfada mucizeler bularak içinde kayboldum. Oyun ve şiirlerinin çoğunu tabii ki önce Türkçe çevirilerinden, İngilizceye geliştikten de özgün hallerinden okudum. Bir dönem Londra'da yaşamaya çalışırken, İngiliz tıdıkları ezberle bir iki sonnet okuyarak şairiyim sevdim. (Son yıllarda hafızama o kadar güveniyordum) Shakespeare hakkındayazılmış kitapları okumayı da severim, sadece bir yazar ya da şair değil, edebiyatın içinde başlı başına bir dünya.

Sizi okurken en çok zorlayan kitaplar veya yazarlar nelerdi?

- Çok disiplinli ve fedakar bir okur değilim. Hatta tembelim. 20-30 sayfadan sonrası okuyamadığım yüzlerce kitap vardır eminim. Okuyamadığım kitapların çoğu için suçluluk duymam; çoğünü zevk farklılığı ile açıklarım. Bazısına da elbet aklım, algım, birikimim yetmiyordu. Ama mesela bazısını söylerken utanıyorum. Maalesef pek çok okurun tutkuyla bağlandığı Kemal Tahir romanlarına yıllardır giremedim, okunmadım. Ya

da mesela Nabokov hayatına sevdiğim yazar olmasına rağmen "The Gift" romanında defalarca başladım ve ilerleyemedim. Neden bilmiyorum. Belki de bazı kitaplar zamanını bekliyor.

En başarılı bulduğunuz edebiyat uyarlamaları neler?

- Edebiyattan sinemaya başarılı uyarlama, özgün kitabı ya da hikayeyi unutturabilen uyarlamadır. Büyük edebiyat yapıtlarından benceyi uyarlama olamıyor. Çünkü seyirci kitabın yazılı halini, kaynak metni unutmuyor. Kafka'dan bugüne kadar bir tek iyi uyarlama görmedim. Ya da gördüğümü il Lolita uyarlaması feci buldum. Marquez ya da Yazar Kemal uyarlamaları da bence sinemada, kaynak kitaplardakı büyük filmler olmadı. Kendi tecrübemde, Hasan Ali Toptaş'ın "Göçmenler"inden serbest bir uyarlamayıp ve romanın sadık okurları tarafından beğenildim. Çünkü iyi yazarların dilde yarattıkları büyüyü sinemada yaratmak çok zor, hatta imkânsız. Oysa mesela Hitchcock'un birçok filmi popüler romanların uyarlaması ve çok iyi filmler, ama kimse kaynak romanları hatırlamıyor. Filmler, romanların çoktan önüne geçmiş, romanları unutturmuş. Bunun tam tersi örnekler de var. Mesela Mamet'in çok iyi oyunundan uyarlama olan "Glenngory Glen Ross" filmi olarak da harika. "Brokeback Mountain" da çok iyi bir kısa hikayeden, iyi bir uyarlama. Bunlar şu an aklıma geliyorlar. Ama iyi uyarlama, "iyi film" den de zor bulunur bir şey.

Bir hayal veya hedef olarak, sinemaya uyarlamayı istediğiniz bir roman var mı?

- İlk okuduğumdan beri Shakespeare'in "Bir Yazdönümü Gecesi Rüyası"nı Türkiye'ye uyarlayarak bir versiyon yapmayı hayal etmişimdir. Bir de Gombrowicz'in "Pornografi" romanı, yine Türkiye'ye uyarlama hayalim var.

Hayatınız boyunca aynı kitapla okuyacak olsaydınız bu kitap ne olurdu?

- Yıllar önce bir gazete için şöyle bir "Başucu Kitaplarını" listesi yapmıştım, pek de değişmedi. Bu isteden tek bir kitapla yaşamam gerekse hangisi olurdu bilmiyorum. Belki, Lolita.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey?

- Biz ve biz tanyan herkes istediğin sonra da bazı kitaplar kalacak ve aynı sözleri tekrar tekrar fısıldayacaklar. Diyelim Sat. Fak ve Nabokov'un 60-70'lerde, Shakespeare'in 1400' yıldır okunup bambaşka insanlara bambaşka manalar sunması bana müzviye geliyor. Biğce Karasu'yı bundan 100 yıl sonra okuyacak olanları kışkırtıyorum.

YAKAMOZ

Domestos, babasıyla her kavga ettiğinde yumruklarını sıkıyor ve aklına evden kaçmak dışında daha parlak bir fikir gelmiyordu. Hatta bazen bunun için kavgaya bile gerek kalmıyordu. Kavganın ihtimali bile kaçması için yeterliydi. Anne babasının yeterince kaygılandıklarını ve bu kaygıdan ders çıkardıklarını düşündüğünde gece yarısına doğru kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp eve geri dönüyordu.

"Bir daha yapma oğlum," diye saçının okşandığı da oluyordu, eşek sudan gelinceye kadar dayak yediydi de. Her koşulda evdeki her gün bir süre duruluyor, bir daha evden kaçmasını diye Domestos'un bir dediyi iki ediliyordu. O da bir zaman uslanmış gibi yapıyor, güneş batmadan eve dönüyor, onunla bununla dalaşmıyor, kapılarını aşındırarak şakayetçilerin sayısında gözle görülür bir düşüş oluncaya kadar sokakların peynirciler çarşısındaki dükkânında vakit geçiriyordu. Ama Domestos'tu. Bir zaman sonra adı yine temizlemediği bir olaya karışıyor ve daha babasıyla karşı karşıya gelmeden ona tabanları yağlamak düşüyordu.

Domestos, evden aniden kaçıyor ama plan programını adının karıştığı suça göre çok önceden yapıyor. Küçük bir suç işlemişse konu komşuya, başı tam anlamıyla beladaya genelde köydeki amcasına kaçıyor. Her kime sığınmışsa nihayetinde muhakkak onun kanatları altında eve geri getirileceğini, babasının kızgınlığının dizginleneceğini biliyordu. Süt dokmuş kedi gibi bir köşede başını öne eğiyor, onu eve geri getiren komşu veya amcası, babasına Domestos'un hâlâ bir çocuk olduğunu hatırlatıp oğlunu dövmemesi için diller döküyor. Böylece adının karıştığı her pişliği bu sayede temizliyor ve fiske yemeden hayatına devam ediyor.

Bir seferinde bütün bir gece aramasına rağmen hiçbir yerde bulunamamış, sonunda geceyi bir dut ağacının dalında geçirdiği anlaşılmıştı. Bulundukları bir baron gibi ayaklarını dallara uzatmış, ağzından kurdanla aşağıya bakıyordu. Annesi, ağaçtan inmesi

icin yalvardıkça o daha da nazlanmış ve en sonunda ağaca fırlatılan, birkaç kafasını nişan alantalarla yüzünden aşağı inmisti.

Herkes onun bu kaçıp-kaçıp gitmelerine alışkındı ama bu alışkanlıkta nabız gibi atıp duran bir korku payı da vardı. Sadece anne babası korksa bir sorun yoktu. Bütün mahallelinin sığı sınılmıştı Domestos'tan. Onu görenler, arkasından, gömleklerinin yakasını tutup "İllallah" dercesine iki yana sallıyordu. Örnek alırdı diye büyüklerimizin ödü patlıyordu. Haklılardı da. Evden kaçmanın çözümeceği sorun yoktu. Evden kaçınca ergenlik sivilcelerimiz pıt diye patlıyor ve üstelik esmer cildimizde en ufak bir iz bile kalıyordu. Tek sorun suydı: Dünya evden kaçanlar ve buna cesaret edemeyenler diye ikiye ayrılıştı.

Ama bu sefer farklıydı. Domestos eve geçmeyi ki gece olmuştu. Komşulara gidilmiş, köydeki amcasına haber edilmiş, yetmemiş polise başvurulmuş ama bir sonuç elde edilememişti. Yoktu. Sanki yer yanlışmış içine girmişti. O zamana kadar sadece bir geceliğine evden kaçan Domestos, rekorunu egale edip durmak yerine, bu kez yeni bir rekor denemesine girişmişti galiba.

Anne babası o kadar kaçgılıydı ki eve sığıyorlardı. Kapının önüne bir yoluk atmış, durmadan yola bakıyorlardı. Annesi, kötü günler için bir kenarda tuttuğu kara yazmasını başna bağlamış, kardeşleri Domestos'un ne zaman döneceğini ikide bir sordukça babasının tütünden sararmış yıklarını her telinden birer küfür kökümüşü. Dükkândaki meşhur Arkanya peynirleri bu merakla kulfenmeye başlamıştı. Bahri Ama, Domestos'u bu kez kesinlikle affetmeyecekti. Çünkü evden kaçarken daha büyük bir suç işlemiş ve annesinin zor zamanları için yorgan döşek yığınına sakladığı üç burma bileziğini de çalmıştı.

Mahalleli çocuklarla konuşurken Domestos hiç aklımızdan çıkmadı. Sıcaklardan söz ederken, konuşmanın sonu Domestos'a bağlandı. Aşk dedik, ergenlik dedik, anne babalarımız dedik ama Domestos her seferinde bir yerlerden çıkıp cümlelerimizin saçını başını okşadı. Baktık olacağı yok, onu bunu bıraktık ve sanki olmuş gibi Domestos hakkında konuşmaya başladık mecburen. Neredeydi, ne yer ne ne yapıyordu diye düşünürken baharın ilk gününde bir komşu, Domestos'un evden kaçtığına dair bir şeyler söylemişti.

Köpekleriyle sabah yürüyüşüne çıkan emeklilerden, habire fotoğraf çeken turistlerden, Kordon boyunca içki içen kızılı erkekli gruplardan, sokaklarda herkesin gözü önünde öpüşen sevgililerden söz etti.

aramıza. Dirseğiyle bizi dürtüp kendisine yer açtı ve üzgün dudaklarımızın kenarına kuruldu. Onun başına geleceklerin ihtimaliyle halis mahlus çocuklar olduk bir süre. Olmaz olmaz yere evdekilerle takışmamaya, polis arabalarına taş atmamaya, onu bunu dert etmemeye, orada burada sürtmek yerine aşkım olmadan eve dönmeye başladık. Domestos'un başına gelen müsibet bize bir nasihat oldu.

Ancak dünya kısa sürede eski hayyuna döndü. Domestos yüzünden ki yana silkelenen gömlek yakaları sıcağtan sallandı bu kez. Kurbabağlar başlarından büyük bir belayı def etmiş olmanın sevinciyle sabahlara kadar neşeli şarkılar söylediler. Kimse dövülmüş çocukların elinden tutup Bahri Amcaların kaptırıncı çıkmadı. Böylece, herkesin çektiği acı koca bir yalana dönüştü ve Domestos'un yası bir tek ailesine kaldı.

Bahri Ama bir tenekeli küflü Bingöl peynirine dönmüştü o günlerde. Domestos'un kardeşleri sabah aşkım ağabeylerinin eskilerin koldaki. Annesi ise yemeden içmeden kesildi ve çocuğu kayıp her anne gibi dünyaya her dalın baktı.

Mahallenin havası bile bir anda başka bir iklime dönmüştü.

Bahri Ama, aylar sonra aldığı bir haberle ayaklanıp yeniden yollara düştüğünde hepimiz sevinдик. Domestos umrumuzda bile değildi. Ondan ziyade hikâyesini merak ediyorduk. Domestos'un annesi pencerelerinde bekledi.

Kardeşleri ağabeylerinin eskilerin yerlerine koydu. Köydeki amcası bile gelip kupa dikildi. Nihayet, gece yarısına doğru mahalleye giren sanı bir Torosla Bahri Ama'nın Domestos'u bulup eve geri getirdiği anlaşıldı. Damlara serili yataklardaki başlar eğilip aşağıya baktı. Kurbabağlar birdenbire şarkılarına verdi. Kolu alçık, yüzü gözü yara bere içindeki Domestos, yorgun bir matador gibi taksiden indirilip amcasının kollarında evine götürüldü.

Günlerce evden kaçmıyordu Domestos. Yüzü gelen gidene dek gösterilmedi. Bir tek, İzmir'e kaçtı, bozdurduğu bleziklerin parası bitince bile isteye yerini belli etti, öyle bulabildik, dediler soranlara. Kolu kırık ve olmayan kafasını bir süre toplamaya gerekiyordu. Ama herkes biliyordu ki, aklınana kadar Bahri Amcaların odunluğunda bir süre zincire bağlı olarak kalacağı zımiki.

Domestos'un yeniden ortaya çıktığında

yüzu gözü düzelmişti. Annesi, oğlunu odunluktan çıkarp bir güzel yıkamış ve akılanıp da bir daha böyle bir şey yapmasını diye üç perşembe Şeyh Güzel'e götürmüştü. Babasının kırdığı kolu da iyileşmek üzereydi. Sabahları yüzümüze bile bakmadan babasının birkaç adım gerisinden yürüyüp dükkâna gidiyordu. Dükkânda tek koluyla küflenmiş peynirleri aykılıyor, gelen gidenin siparişlerin not alıyor, hikâyesini sorup nasihat edenlerin karşısında sessizce boynunu büküyordu. Eski gibi değildi artık. Eski Domestos bir kalıp kaşar peyniri gibi dümdüz bakıyordu dünyaya. Şimdiyse bir delikli peynirden farkıydı. Bizimle konuştuğu da yoktu. Ne zaman onu görmek için dükkânın önünden geçsek başını diğer yana çeviriyor ve peynir mayası gibi ekşi ekşi bakıyordu geriye. İzmir'de başına gelenler yüzünden aklandı, kaçtı diye büyüdü, dayak yedi diye yola geldi sandık.

Yanıldığımızı, yaz boyu buzhane de sakladığı peynirleri bir kamyonu yükleyip İstanbul'a götürün Bahri Amca'nın gidişinden sonra anladık. Elinde, otlu peynirden kaşara kadar bir poşet peynir kırıntısı ve fırından aldığı üç beş sıcak ekmek, hepimizi mahalledeki buluşma noktamıza çağırır. Mahalle ile mezarlığı tam ortadan bölen kanalizasyon sularının yanı başındaki ağaçların birinin altını oturup hikâyesini beklemeye başladık.

Detaylara girmedim. Annesinin bir bileziğini bozdurup trenle önce Konya'ya kadar gitmiş, oradan da otobüse İzmir'e. Birkaç zaman parklarda yatıp kalkmış. Donuna sakladığı annesinin bilezikleri yüzünden huzursuzmuş geceleri. Ama gündüzleri boyunca gezip dümüş İzmir'de. Daha çok Kordon taraflarınıymış mekânı. Yeni üst baş almış kendine. Canı sıkıldığında kıyıda halat demirlerine oturup denizi seyretmiş günlerce. Çok pis kokuyormuş deniz ama geceleri yakamaz diye bir şey oluyormuş. Bu yakamoz, denizin yüzeyindeki ay ışıklaıymış. Ona da bir zaman sonra tanıştığını bizim buralı midyeciler söylemiş.

Hiçbir şey anlamadan Domestos'a bakıyorduk. Aramızdan biri boklu derenin üzerinde ki güneş ışıklarını gösterdi. "Yakamoz bunun gibi bir şey mi?" diye sordu. Güldü Domestos. Cevap vermedi. Kumru'dan, saat kulesinden, Kordon'dan, Basmane'den söz etti. Arından Tepecik'teki geneleve geldi sıra. İçeri bırakmamışlardı. Uzakları uzağa gömüştü kadınları. Gözlerimizi kapayıp anlatıldığı yerleri düşünmeye çalıştık ama görüntüler bir türlü canlanıyordu. Bir an gözleri kırıştırdık ve bana baktı. "Merhaba, ben Ali'den geldim."

"Bilyon mu, orada OHAL yok mu?" diye sordu.

asker bırak dayak atmayı kimlik bile sormuyodu insanlara! İki ay kaldım orada ama bir tek gece bile silah sesi duymadım."

Konuşması da değişmişti. İzmir'de geçirdiği iki ayın sonunda "geliyodu, gidiyodu," diye konuşuyordu artık. Sigilli elleriyle sardığı ekmek arası peynirleri bize uzatırken midemizi kalttı. Herkes tok olduğunu söyledi. Aldırmadı. Getirdiği nevaleyi kendi yemeye başladı. Durum haline getirdiği ekmekten koca bir ısırık aldı. Şişkin yanağındaki ekmek peyniri karnına indirince, "Ama kızlar," dedi bu kez, "kızlar çok güzeldi!"

Sanki o değil de biz bir şey yemiş gibi yutkunduk. Hatta deredeki kurbacılar bile duydu yutkunmamızı.

"Şortla geziyodu kızları! Hepsi askılı!"

Aramızdan birkaç kişi yere uzanıp kafasını ellerinin arasına aldı. Derin derin nefes alırken Domestos anlatmaya devam etti. Köpekleriyle sabah yürüyüşüne çıkan emeklilerden, habire fotoğraf çeken turistlerden, Kordon boyunca içki içen kıvılcıklı gruplardan, sokaklarda herkesin gözü önünde öpüşen sevgililerden söz etti. Sonra yeniden, "İzmir'in kızları çok ama çok güzeldi," dedi. "Sapsarı saçları, mavi gözleri, bembebay tenleri..."

Başını çevirip sanki hâlâ İzmir'de yaşayan Domestos'un kara yüzüne baktım. Anlatırken gözleri parlıyordu. Yakamoz dediği her ne ise Domestos'un gözlerindeydi sanki. O an aklımdan bile geçmeyen söz beni dinlemeden aniden dudaklarımdan döküldü:

"Zehra'dan daha mı güzeldiler?" diye sordum.

Çocuklar güldü bana. Domestos da ekleneli ma. "Zehra'dan daha mı güzeldiler?" diye sordum.

çok utandım. Domestos sırtarak çorabından çıkardığı kaçak Marlboro'yu keyifle dudaklarına götürdü. Avcunun içine sakladığı kibritle sigarasından derin bir nefes alıp dereye doğru üfledi.

"Zehra ne ki!" dedi, "İzmir'in en çirkin kıızı bile on tur bindirir Zehra'ya!"

Bozulmuştum. Zehra'dan daha güzeli nasıl olur anlayamıyordum. Yine de ağzımı açıp Domestos'a bir tek söz söyleyemedim. Evden kaçmaya cesaret edip uzakları gören tek kişi oydu aramızda. Bir kompozisyon sorusunun doğru cevabı gibi her daim bilir bilmez konuşma hakkı artık hep ondaydı. Ben de diğer çocuklar gibi sırtımı toprağa yasladım. Gözlerimizi kapayıp boklu derenin suları ile dut ağacının hisriatlarına kulakverdik.

"Geceleri ihlamur ağaçlarının altında uyuyodum," dedi.

"İhlamur ağacı mı?" diye sordu Azat. "İhlamur, çay gibi bir şey değil miydi?"

Güldü Domestos. Bir sürü ağaç adı saymaya başladı. Çam, çınar, salımsöğüt, ılgın, turunc, gürgen... Gergü gürgeni okuldaki bir şarkıdan biliyorduk ama onu da görmüşlüğümüz yoktu. Dut ve akasya dışında ağaç bilmiyorduk. Bir de karakolla hastane bahçesindeki çam ağaçları vardı. Çam, devletin ağacıydı. Saydığını adları çabucak unuttuk ama Domestos bir türlü durmuyordu.

Ne onu bulduğunda kolunu kıran Bahri Amca umrundaydı ne de iki ayda çöp gibi zayıflayan annesi. Kapalı gözlerimizin önünden kısacık şortluyla bisiklet süren sapsarı saçlı bir kız geçerken "Yine kaçacağımı!" dedi ve elindeki sigarete fırlattı. ■

**PİŞUUUUUUUUU DİYE Mİ İSTERSİN,
YOKSA BAM?**

Beni terk etti. Tam beş kez oldu. Yine dedi ki, bu altı kez kavuştuğumuz anladım gelirdi. O yüzden ayrılığı düşünememiştik. Ama sonuncusu hiçbir şeye benzemiyordu. Banyodaydım. Sifon bozuk olduğu için kuvetin içindeki kuyuyu salla doldurduy orna yere dökmeden tualete götürüyör, yavaş yavaş boşaltıyordum. Birdenbire kapayı yurumkulaşma başladı. Gıcıkları yüzünden ne demeye çalıştığını tam anlamıyordum ama küfrettiğini emindim. Tereddütte kaldıysam da kapıyı açtım. Omuzlarımda tıptan beni kenara doğru itti. Tualetin içine bakmasıyla yere eğilmesi bir oldu. İki eyleyle klozetin kenarını tutup saniyeler öncesinde tertemiz ettiğini tualetin içine ağlama başladı. Dalgalı ve uzun saçları tualetin içine giryordu ki çok uzun sürmeden başını bana doğru çevirdi. Gözlerini kısarak elimdeki kırmızı kuyuya baktı.

"*Katilsin*" diye bağırdı. Ellerinin üstünde sürünerek birkaç adım attıktan sonra ayaklarının dibine ulaşmıştı bile. Dizlerimi tuttu. "*Katilsin*" diye tekrar etti. Kırmızı kova elimden düştü. Katildim! Neden bilmiyorum ama ona güveniyordum.

"Scott'u öldürdün" dedi. "Siktir" dedim. Nasıl oldu anlatsana diye omuzlarını sarstım. Klozetin kapağını kapatıp üstüne oturdu. Ben de küvetin soğuktaşına dayadım kıcıımı. Saçını öpğüğünden hırçınlığını etkisiz hâle getirmiştım.

"Dün aldığın o kedi, fanusu kırdı" dedi, "ben de Scott'u daha güvenli olduğu için banyoya getirdim. Sense, benim şü hayata en bağlı olduğum canlıyı beraber kanalizasyon borularına gönderdin." "Scott" dedi, "yol bilmez iz bilmez, ömrü fanusta geçti onun, şimdi şehrin kanalizasyon borularında ne yapıyordur kim bilir."

Ona üzülmemesi gerektiğini, Scott'un şansı varsa belki de büyük lağım çukurlarına varacağını ve eğer şehirde yeterli filtre yoksa, denize döküleceğini söyledim. "O bir tatlı su balığı" diye karşılık verdi, aptal olduğumu kanıtlamak için. "Yanılırsın güzelim" dedim, "yanılıyorsun... Bütün balıklar tuzlu su balığıdır." "İrkçi fahiş" diye bağırdı. Elmdiki kurnazı kovayı alıp kapiya doğru fırlattı ve üç saniye sonrasında da o kapidan çıktı gitti. Onu bir daha hiç görmedim, Scott'u da.

Kediye gelince, Fitz ile geçirdiğimiz dördüncü yılımız doldu bugün! Her gün benim için bir gün. Bugün sefini mercimek yiyen kediye bu kükremesi

maması aldım. Kâseye döktüğüm mamayı, zengin bebesi miyiz biz lan der gibi itti patisiyle. Aslanım, diye sarıldım Fitz'e, eğer konuşabilseydin bana dünyadaki tüm kötülükleri anlatabılırdın, acımı dindirebilirdin Fitz!

Yanıma sokuldu. Artık epey yaşlanmıştı. Bir sigara yaktım. Küllüğü bulamadığımdan az önce Fitz'in fırlattığı mama kâsesini aldım. "Bu dünyada" dedim "Fitz, bu dünyada her şey yarım kalmakla ünlüdür." Kapı çaldı. Kapı yumruklandı. Kapı çaldı ve yumruklandı. Kapı kırıldı!

Beyaz tişörtlü, mavi pantolonlu zayıf bir genç çocuk az önce kıldığı kapıyı kapattı. Gürültüyü koparan benmişim gibi

**Edebiyat için,
eşitsizlik şarttır.**

niyle susu işareti yaparken sessize ötür diledi ve birkaç adım geri gitti. Neyse ki ayakbaıklarını çıkarp ayakkabılığa yerleştirdi. Kapının yanında dikiliyordu. Odaya girmek için hazırdı. "Buyurun" dedim. "Kusura bakmayın, dedi, "peşimeler." "He," dedim, "Ömrüm boyunca sizi bekledim ben. Birinin evime gelip ya da aniden, arabama binip peşimler demesini bekledim." "İyi ya işte," dedi, "geldim ve artık buradayım." Şarabını aldı. "Bir yere de gitmeye niyetim yok," dedi. Karşındaki koltağı oturdum. Yakalaşık üç senedir ilk kez evime biri geliyordu. Nasıl davranacağına bilmiyordum. Heyecanlanıyordm. Dünyanın tüm hayvanları içinde görüldükleri Nua'a doğru koşuyordu sanki. "Tam olarak nedir durum," dedim. "Uzun hikâye," dedi. "Biliyor musun dedim, uzun hikâyeleri hepstikc cümlede anlatılacak kadar basit, üstesinden gelinemecek kadar zor olur." [Doktrin.org](https://www.doktrin.org/)

İçtiği şarabımdan biraz da benim bardağıma döktü. Şişeyi bıraktı. Tişörtünün içinden birkaç sayfa kâğıt çıkardı.

"Bak" dedi, "bunlara iyi bak, bunların peşimdedir." Burnunu kağıtların dibine kadar soktuktan sonra gerekten şir olduklarından emin oldum. "Yani?" dedim. "Yani," dedi "ben şairim." "Çok mu iyi yazıyorsun?" dedim, "yayınlemleri mi rahat bırakıyor seni?" Güldü. "Ben şu işleri hiç bilmiyorsun değil mi," dedi. "Pek sayılmaz," dedim. "Sana okuyayım istermisin," dedi. "Olur," dedim.

Apartmanasının kırılacakmış gibi açılması ikimiz de aldırış etmedik. Fitze, evegelem bizaşırın kucağına atmıştı kendisini. Mısır tırtılı genç şair, ki tanıdığım çok şairdir kendisi, sigaramı aldı mana kâsesinden. Şağrının bir tarafı kazılmış olan öteki yanına göre biraz daha uzundu. Şağrını geriye doğru attı. İçecek bacaklarını masamın üstüne uzattı. "Bunu" dedi, "büyük bir aşkın içinden geçtikten hemen sonra yazmıştım". Bu sırada merdivenlerdeki ses daha da artıyordu. Kâpiya doğru baktı, gülmüsedı. Sanırım yayınevıdekiler merdivenleri tırmanıyordu. Yeniden kâğıda baktı ve kapının açıldığını, sonradan babası olduğunu öğrendiğın adamın çirı girdiğı anla birlikte kâğıdı elinden bırakıp ezbere bildiğı diyeceğı, "bu aşkın ağrısı da, istemedim ama geçiyor."

Bam! Sonu yeniden... Bam! Adam üçüncü kez tetiğe bastı. Tik... Tik... Kahramanlığın tam sırasıydı. Tutukluk yakın bir silâhi gördüğünüz an üstüne atamalıydınız. Savaş sırasında tokat atığı şeytânlere dolaşan Osmanlı askerleri kadar anlamsızdım. Yanaklarına vurmaya başladım. Silâhi bıraktı. Ne yaptığımı sandığını sordu. "Oturun," dedim, "bunu kibarcı konuştum." Bu sırada genç şair yaranamış ve zavallı kedi Fitz çoktan, hayatını yitirmişti. "Bu adama söyleyince bir şeyim yok benim" dedi, babası. Genç adamın iyi bir şair olduğundan artık hiç şüphem yoktu. Edebiyat için, eşitsizlik şarttı. Ve bazı insanların aileleri bu konuda önla destek olur.

Ama zavallı Fitz, şairin kucağında patlamış mısır gibi duruyordu. Onun ölümü ne lirik ne duygusal ne de acıklıydı. Kurban olan herkesin ölümü gibi.

"Bu dünyada her şey yarım kalmasıyla ünlüdür Fitz," dedim. Tuvalete gittim. Klozete başımı dayayıp ağladım. "Belki," dedim,

FACTOTUM

Charles Bukowskiye selamların...

Denize varana kadar gökyüzünü seyrettim. İhtiyarın kamyonetinin arkasında on altı saatlik bir yolculuk. Sarımsatın gökünü çürüdü. İkinci kere mola verdik. Bana kalırsa gerek yoktu ama İhtiyar "Ben senin gibi mola çıkıp yola salıyordum," dedi. Adamın işemesine de karşacak halim yok ya. İlk mola bir ağaç suladı. İkincisinde hem kamyoneti hem de kendimizi mazotladık. Babadan kalma mukavva bavulun bir yerlerinde yolculuk bulundururum mutlaka. En az bir şişe. Neşeli olduğum vakitlerde "her ihtimalde karşı şişesi" koymuştum adın, yaksır. İlk yudumda aklıdaydım, okursenek ana avrat küftü. Naparsın, benim mazotu kaldıramaz her bunye. Küfür, alttan iki dişi eksik ağzdan hoyrat bir tıslamayla çinca rahatladım. Neferini anında söyleyip tüketen insanları severim. Böyle sahici adamlar kalmadı artık.

Sabahın bir vakti geldik benzin istasyonuna. Ne umutlarla açılıp ne umutlarla viraneye dönen bir yer. Pompanın başındasivilce bir delikanlı. Kamyonetin az ilerisinde, ellerinde bir şişe, pilsenleri iki herif. Manzaranın bu tanıklıhalini ancak bir göz bozabilir, o da oldu. Benzincinin kız ağzında çukuk kadar bir sakozla yanıştı bize. "Babam zükümlanacaklara çekip gitsinler diyor," dediğini sakızın sinir bozucu kalamalları arasında zar zor andım. Kızın omuzunun üzerinden içeri baktım. Deyiş herif gözdüğü vermek için gıltıye fışık sürüyordu. Vidalı kapağı iki tur döndürüp şişeyi cebime attım. "Babana dikkat et ufaklık," dedim kızı, "fazla yosamaz bu kafayla." Lafma hazırlıklıymış kancık, hemen bir orta parmak çekti bana. İlk boğumdan kopmuştu parmağı, uzuldu.

Postanede çalışırken parmaksız bir herifle tanışmıştım. Çocukken matbaada çalışmış. Kağıt kesdiği fenadır ama kağıt keserken parmaksız kalmak daha fenadır.

Konuğu uzatmadık, hemen topukladık o zavallı benzin istasyonundan. Kamyonete atlarıken pompacıya baktım, kararmış elleriyle sivilesini patlatıyordu.

"İstersen yanıma otur," dedi İhtiyar, "laflarız biraz, sikilyorum tek başıma."

"İstemez," dedim, "arkada iyiyim ben."

Mide bulandırıcı dekorasyonu aklılara zarar bir bardatıştı İhtiyar'la. İyi içmiştik. Son iki şişeyi barmı sahibi şikho ismarlamıştı. Bir çapanoğlu var bu işte diye düşünmüştüm önce. Meğer bizimkinesin dostuymuş. Eski dostun içki ismarlayanı iyidir zaten.

Gecenin yansında geçkin bir orospu geldi masamıza. Bir bardak da ona doldurduk. Durup dururken eteğini kaldırıp çamaşırını gösterdi bize. Pembe donunun sağ tarafında kocaman bir delik vardı. Sıcaktan nefes alamıyorduk, yarım saat geçmeden kadının mayıyı akmaya başladı. İhtiyar bitmekbilmez anlarındın birini anlatırken, kadın hop "Meğeriz Ali'nin Akşamı Sövesi," soğan, ekşi sarap ve yüzlerce adamın spermi olduğunu düşündüğün bir tatlıya varmıştım. İğrendim. İttim. Vaziyeti çakozlayan İhtiyar kılaca

kovdu kadını, "Uza yavrum," dedi, "bu masadan iş çıkmaz sana!" Boyas akmış sarı saçlarını savurup, okkalı bir küfür salladı orospu. Yanladığımız şişeyi de alıp gitti. İkimiz de kızmamak nevaleyi götürmesine. Hakkydı.

O gecedin sonra iyi dost olduk. Öyledir zaten. Uzun konuşmalar, yalanlar, yağlamalar, yıkamalar zarar verin başlangıçlara. Birliyle dost olacaksın bir karar bakan yeter.

Bu yolculuk aklıma düştüğünde de, hemen İhtiyar'ın yanına gittim. Depoda mal yüklüyorduk. "Güneye gideceğiz," dedim, "depoyu dolduracak kadar para var bende..."

Bir sariye bile düşünmeden, üstünde çalıştığı şirketin aptal ambleminin bulunduğu şakaşka yere kaldı. "Ben de sikilmıştım zaten," dedi, "düşünsene işe gireli beş gün olmuş bile..."

Kamyonetin arkasında ne var ne yok indirip bırıktık bir köşeye. Ne iş yaradığını bilmediği malların yerini ben aldım. Kız cebimden çıldı parçalanmış defterimi çıkardım, günü saati yazdım, iki kelimelik bir not düştüm hayatıma, hedefimizin adını belirledim: "Özgürlüğe gidiyoruz!"

Oylece koyulduk yola işte. İstedikğim çok şey değildi. Ömrüm boyunca yapılabilecek bütün pis işlere girip çıkmış, en niteliksiz işlerin uzmanı olmuştum. Birilerinin kafama givi çakmasından uzlaşma hakkımı kullanmam istemişim sadece. Birilerinin zavallı hayatıma bakarak kendini tatmin etmesinden, bokaan hikayelerini parlak destanlar gibi görmek için karanlığımı bakmasından, beni ben yapan şeyleri pandiklemesinden uzlaşmak, ruhumu özgür bırakmak istemişim.

Sakızı kızın orta parmağını yedekten sonra hiç durmadan ilerledik. Beş saatlik bir yol kalmıştı zaten. Keçilerle dolu bir tepenin yanından geçtik. Çukurların su savas yaptığı bir köyde kamyoneti elektrik direğine bindirmekten son anda kurtulduk.

Gün batarken vardık deniz kıyısına. Taşlık sahilde üç delikanlıters dönmüş bir tekneye sırtlarını yaslamış içiyorlardı. Belli ki denizden az önce çıkmışlardı, ıslak donları uçurtmamıştı inceleğindeki bacaklarınıayapışmıştı. Bedenlerindeki kız, ellerindeki şişe, yüzlerindeki kahkaha, pırlı pırlı şıgarasını bir hikayeye havaya uçurup

"İnsan başka ne ister ki?" dedi İhtiyar. Pantolonunu tek hamlede sıyrıp dalışacak denize koştu. Gülererek baktım arkasında. Eti sarkmış götünü hoplatarak daldı suya.

Olduğum yere çıktım. Ayakkabılarımı çıkardım. Günün sıcaklığını kusan taşlara sürttüm çıplak ayaklarımı. Defterimi çıkıp sola yatık el yazıma baktım. İçimde bir şey koptu, koptuğunu hissedebiliyordum, bir şeyler çalkalanıpyıkseldi içimden. Deniz kenarında oradan oraya savrulan bir taş kadar özgür olamayan ruhlarımıza uzulduk. Doğanın muhterem dengesine çomak sokmaktan zevk alan birilerinin ayak işlerinde geçen ömrümüze uzulduk. Batmakta olan bir filika gibi yüzümeye çalışan İhtiyar'a bakıp uzulduk.

"Bu kadar zor olmamalı özgürlük!"

Vidalı kapağı iki tur çevirip mazotun kalanını kafama diktim. Ruhumun bedenimden ayrılıp gün batımına gitmesine izin verdim. Uzandım. Gözlerimi kapadım. Artık tanımadığım bir sesle mırıldandım: "Seni senden başka kim özgürleştirebilir ki?"

**Uzandım.
Gözlerimi kapadım.
Artık tanımadığım bir
sesle mırıldandım:
"Seni senden
başka kim
özgürleştirebilir ki?"**

"Denizin yüzeyinde hâlâ adaletsiz yasalar hüküm sürüyor olabilir, insanlar orada savaşıyor, birbirini yiyor ve toprağın tüm kötülüklerini taşıyor olabilir; fakat yüzeyden otuz adım aşağı indiginizde o zorbalardan hepsinin dermanı tükenir, hükümleri kalmaz ve tüm güçlerini kaybederler"

Jules Verne (Denizler Altında 20.000 Fersah'tan)

DENİZLER ALTINDA 200 KULAÇ

Baştan uymalıyım, az sonra okuyacaklarınıza Bınanmakta zorluk çekeceksiniz. Açıkçası başından geçen bu olaylara bazen ben bile inanamıyorum.

Denizdegeçen bir öykü bu ve ben oldum olası denizci sevmemişimdir. Yılda iki haftalık izni saatlerce güneşin altında kızarmakla geçiren insanların halini acıklı bulduğumu da eklemeliyim. Bu tespitleri hemen tanımsınızdır beni; dışarda sosyalleşmek yerine evde kitap okumayı tercih eden bir "nerd". Ama "nerd" deyip geçmeyin, sonuçta birçoğunuzun tersine bir işe yarıyorum. İzlediğiniz dizilerin, filmlerin alt yazılarının birçoğunda imzamlı karışmışsınızdır. Ben psikopat_piskopos66, divxplanet'tan.

Lara'yla işte bu çevirilerim sayesinde tanıştım. Film başlamadan önce okuduğum "İyi seyirler arkadaşlar!" notuma geri dönen ilk kişiydi o. Çevirilerimi çok sevdiği için e-mail attı. Zaten şu dünyada sanatsal emeği takdir eden sadece kadınlar kaldı. Saproseksüel diye yeni bir terim var, zekayı seks bulanlara deniyor, böyle çok kadın gördüm ama bir erkekke karşılaşmadım. Bu yüzden kadınların üstün erk olabileceğinden şüpheleniyorum. Lara da o üstün erka mensup insanlardan işte. Gerçek ismiydi Lara. Şu perisi anlamıydimş. Onun güzelliği aklıma geldikçe, belki de gerçekten öyleydi diyorum.

Adı Lara olan bir İzmirliyle flörtü iletirmek için tek şansımın içinde deniz, güneş ve kumun olduğu bir tatil olduğunu biliyordum. O yüzden tam teşekküllü bir Çeşme tatili planladım.

Plajlar halindeşilmiş gibi girişi ücretli olan bir beach club ile başladık tatilimize. İlk öğümüzde suyun altında gerçekleştirdi. İkinci ve üçüncüsü de. Bu kumru hallerimiz ve etrafımızdaki aşırı hedonizm kokan ortam bir noktada Lara'yı rahatsız etti. "Biz buradaböyleyken,sadece birkaç kilometre açta taşınanlar..." dedi. Gel de aşk olma!

İssiz bir kıyaya attık kendimizi. Güneşi orada batırdık ve geceye karıştı. Yıldızları izlerken,

"Denize girelim," dedi. Gece vakti deniz. En büyük korkum. Etrafa ışık namına dolunay dışında bir şey yok. Ama aşk filimi gibi geçen günü yitirdiğime gölge düşürcek sonlandıracak değildim. Yanımdaki Jägermeister şişesinden son bir yudum alıp adım attım karanlık suya. Kafamız güzel, yıldızlar güzel, Lara hepsinden güzeldi. Ambians daha romantik olamaz derken Lara "Baksana, yakamız," diyerek denizde ateş böcekleri gibi yanan ışıkları gösterdi.

Görüntü inanılmazdı. Gökyüzünde yıldızlar, denizde yakamız. Lara'nın gözlerinde ateş böcekleri yakıyordu.

E tabii erkek milleti olarak romantizmi bozup artistik yapacağımız an da gelmiş çatmıştı. "Yakamız" ün işiğin uyarımasıyla yanan tek hücreli deniz canlıları olduğunu açıkladım.

Ne gereği varsa. Yine de çabam hoşuna gitti mi? Gözlerini kısarak gülümsedi ve "Sevişmiyoruz," dedi. Panikledim önce, ya bir görse, ya... Demeye kalmadan sevmeye başladık.

Söylemeye bile gerek yok, dahaişisini yaşamadım. Spermlerim denize karışkın hayatımın en büyüleyici orgazmı zihnimi kuşatmıştı. Sirt üstü yatmış suya. Kulaklarım denizin altında dünyayı "sessiz" e almıştım.

Sudan yatağma uzanmış yıldızları seyrediyordum. Masumiyet Müzesi'nin başlangıcı geldi aklıma. Hayatımın en mutlu anıydı ve Orhan Pamuk'un tersine ben bunu o anda, bizzat o anın içindeyken biliyordum. Fakat bunu bilsem de o mutluluğu koruyamadım. Çünkü engellemeye hiçbir insanın gücünün yetmeyeceği, dehşetengiz gelişmeler beni bekliyordu.

Birden dibe doğru çekildiğimi fark ettim. Önce Lara'nın şaka yaptığını sandım, klasik aşağıdan çekip batırma şakası. Fakat bunda fazla iyiydi! Dibe doğru hızla çekiliyordum. Basınç kafamı zorladığı anda kulağımı, ağzımı ve burnumu yumuşak bir doku kavradı. Kuyruğundan tanıdım onu, bir vatoz balığı vantuz gibi yapışmıştı. Ama ne beni zehirliyor ne de elektrikle çarpıyordu, tam tersine bana yardımcı oluyor, nasıl başıyorsaydı basınçtan kafamın patlamasını engelliyor, ayrıca nefes almama sağlıyordu.

Sonra ortamın yavaş yavaş aydınlandığını fark

ettim. Beni dibe çeken ahtapot ayağı bir yosuna bağladı, Fosforlu deniz anıların aydınlatığı bu yerde ahtapotlar, baklar ve çeşit çeşit sualtı yaratığı bana bakıyordu şimdiki. Aniden alg çalkıllarının ortasında dev deniz kabuğu açıldı. İçinden köpek balığı gibi bir şey fırladı! Dişlerini göstere göstere hızla bana doğru geldi, tam kafam yutacakken feryat atıp kabuğuna geri döndüm. Altıma kaçardım tabii bu sırada. Neyse ki, denizde işlediğimi saklamak konusunda uzmanımdır, deniz canlılarına da bunu yaptırmadım. Üstüme saldıran mahlukata baktım. Karmakarışık bir canlıydı bu. Ağzı köpek balığı gibiyken kafası ve kollarıyla ahtapotu anımsatıyordu. Gövdesi ise yengeç gibi kabukluydu. Lovecraft'ın Cthulhu mitosuna aklıma geldi.

Mahlukatın yüzü bir anda değişti. Ağzı aıp kapandı, kolları fr fr dönüyordu. Sanki alay edermiş güliyordu. Altıma ettiğini mi fark etmiş? Derken zihnimde bir ses duyduym. Var olmayan bir dilden sözcüklerdi bunlar. "Nayalar habataba hosapayen." Sonra bu dili alt yazıları çevirdim gibi çevirmem gerektiğini düşündüm ve nasıl olduysa başardım.

"Karaların efendisi insanoglu!" demişti mahlukat.

Onu nasıl anlamıştım?

Yanıt gecikmedi: "Ses, katı cisimlerden sonra en hızlı suda ilerler. Siz insanogluğunun bilmediği, düşüncesini de öyle olduğunuz..."

Yüksek ses bir düşünce yeniden kafatasımda yankılandı:

"Ne yaptığını sanıyorsun?!"

Kahretsin, altıma kaçırıldığını anlamıştı.

"Korkudan kaza oldu. Afedim," diyebilirdim.

Ahtapotumsu varlık kabarcıklar çıkarttı, Öfkelenmişti.

"Onu demiyorum Âdemoğlu, beyaz tohumlarından bahsediyorum."

Çok ilginç. Lara'yla sevişip "milyonlarca doğmayacak çocuklarını" denize bırakmamı kastıydıydı! Sanırım denizde sevişerek ulu bir kaideyi bozmuştuk. Utanmıştım.

"Utancaksın tabii," dedi.

"Bir avuç spermin ne zarar olacak?" diye soraçak oldum.

Ofkesinden kabarcıklara boğdu beni. Korkmuştum.

"Akılsız Âdemoğlu. Öyle bir kirlenmeden mi söz ediyorsun? Senin habis tohumlarının bir yunus hamile kalsa, iğrenç huyların deniz altı canlılarına yavaş yavaş yayılsa ne olur biliyor musun?"

"Yok ben nereden bileceğim, böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bile tahmin edemedim."

"Ah Âdemoğlu ah, yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmemek konusunda ne kadar tutarlısın."

Lara'yı gördüm o sırada. Bir fucus serlinde düşümlenmişti ve baygındı. Onun için endişelendim.

"Merak etme, Havvakızın sıhhati yerinde. Onun bir suçu yok. Burada suçlu sensin; erkek, adam, Âdemoğlu."

Onu bu suçtan tamamen muaf kılınca biraz gıcık oldum açıkçası.

"Yani aslında teklik ilk Lara'dan gelmişti," deyiverdim.

Kabarıcılar duhdut. Ahtapotumsu varlık doğrudan gözlerime baktı. Hiçbir düşünce duymayordum, mutlak sessizlikle korkuttu beni. Bir yandan kendime küfrediyordum tabii. Resmen âşk olduğum kadını deniz canlılarına gammazlamıştım! Rezil bir muhibirden de berbat biriydim ben. Gerçekten mensubu olduğum Âdemoğlu aşâklık, şerefsiz, adı bir ırk olmalıydı...

Sonradenizlerin efendisi lafi âlâ

diplerindeki cehennem iblislerini üstünüze salmaktan çekinmeyiz."

Bu mesaj hatırimda tutmak için zihnimde döndürdüm. Gayretimi fark etti

"Aferin Çevirmen, aferin."

Ayağıma bağlı olan yosunun kendiliğinden çözöldüğünü fark ettim. Sonra yüzeye doğru usulca uçmaya başladık.

Suyun üstüne çıktığımızda ben şoktaydım. Lara ise bıraktığım gibi suyun üzerinde sırt üstü yatıyordu. Onu dürtünce "Dalmışım," dedi. "Ne oldu?"

Hiçbir şey hatırlamıyordum. Hemen espiyile karışık "Jagermeister" fazla kaçırdık sanırım," dedim. Sonra Jagermeister'le ilgili, geysik kanı ve halisunatîf maddeler içerdigine dair tirivri bilgiler sıralayarak konuyu değiştirdim.

Garıptır, Lara o günden sonra yüzüme bakmadı. Oysa son dakikada yaşanan deniz altı müdahalesi dışında masal gibi bir gün geçirmişti. Ondaki değişime önce hiç anlam veremedim. Kadınların dengesizliği üzerine klasik Âdemoğlu teorileriyle bu konuyu da geçiştirdim.

Sonra bana olan duygularının neden değiştiğini anlamadım. Denizin dibinde baygın da olsa benim onu deniz canlılarına ispiyonladığımı biliyordu. Aldatılan kadın bunu hisseder, kelimelere dokemese de, bazen kendisi bile bu gerçekliği kabul etmese de asla affetmez. Şimdi düşündüğümde, bunun suda yaşayanların bana bıraktığı bir kanıt olduğunu düşünüyorum. Fantastik bir film den sonundatım hikâyenin gerçek olduğunu belirten o ipucu gibi. Inception'daki dönen topağı Lara'nın beni affetmemesi. Gerçek, kurgudan her zaman daha yaratıcı ve kurnaz davranır.

Evet, biliyorum, öykümü romantik bir eksene çekip su yüzündasın gelen mesaj gölgede bıraktım. Sizi yine hayal kırıklığına uğrattım denizin efendileri! Ama bunun tek sebebi doğuştan bencil bir Âdemoğlu olmam değil. İnanılması güç olaylarla dolu öyküler çok seviyorum ve bu öykünün así inanılması güç kısmının tuhaf varlıklara konuşmam olduğunu düşünüyorum. Ne var ki bunda? Her gün doğa, insanogluına türlü türlü mesajlar, uyarılar gönderiyor, bu örnekte ben sadece onlara çevirmenlik yaptım.

O yüzden Lara'yı geçirdiğim günü düşününce sualtı krallığında geçen dakikalar sonük kalyor. Şuna inanıyorum ki tüm bu yaşananlar arasındakı así şaşkınlık verici olan deniz altında karşılaştıklarım değil, denizin üstünde gördüklerimizdi.

O gece gökyüzünde yıldızlar, denizde yakamoz, Lara'nın gözlerinde ateş böcekleri yüyuyordu. Benim inanılması çok da buydu. 🌟

"Ah zayıf Âdemoğlu!

Şimdi beni dinle. Evet, en başta tohumlarının denize yayılmasından korktuk ama burada bulunma sebebin pis bir Âdemoğlu olman değil, bir Çevirmen olman. Mesajımızı insanlara iletebileceğini düşünerek seni buraya getirdik. Bizim çevirmenimiz olacaksın. Anlaştıldı mı?"

"Evet," diyebildim.

"Denizleri kirlitemeyeceksiniz öncelikle. Sadece kimyasal artıklarınızdan falan bahsetmiyorum. Son birkaç güneş dönüşünde, diplere binlerce insan attınız, çoğu boğuldu. Yukanda ne haltlar karıştırıyorsunuzuz biliyoruz..." derken istemedem düşüncelerim araya girdi...

"Göçmenler..."

"Dediğim gibi şeytanlıklarınızı öğrenmek istemiyoruz. Sünger familyasını kullanıp imal ettiğiniz sahte can yeleklerini gördük. Jupiter'in en karanlık yeraltı sularında böylesine bir kötülük yüzümüştür! Bilin ve öğrenin ki uyarsak da baklar sizin kurban ettiğiniz insanları yiyorlar. Genlerimiz değişiyor."

"Haklısınız özür dileriz. Karalar karışık, evrimimiz de tamamlanmadık," dedim ama karamizmadım tabii.

"Bahane yazma Âdemoğlu! Mesajımızı yaz. Bunu yaparken hodbin olma! O Lovecraft gibi bençilik yapıp bizi uçarı korku öykülerine meze etme" Bir gün karalar ile geçirmek gibi bir hedefimiz yok. Sonsuza dek yaşamın doğduğu sulara

“Zaman unutturmaz dostlarım,
sadece uyuřturur.”
– Charles Bukowski

“İNSANLARDAN NEFRET
ETMİYORUM. SADECE
ONLAR ETRAFIMDA
OLMADIĞINDA DAHA İYİ
HİSSEDİYORUM.”

CHARLES
BUKOWSKI
PİS MORUK
DİRİLİYOR

BURAK
ALBAYRAK

Tüm
kitapçılarda!

HAKAN GÜNDAY
ETGAR KERET
ALİ ATAY
NERMİN YILDIRIM
BURAK AKSAK
MAHİR ÜNSAL ERİŞ
MURAT MENTEŞ
SERAY ŞAHİNER
NEJAT İŞLER
HAKAN BİÇAKCI
DOĞU YÜCEL
AHMET ÜMİT

HATİCE MERYEM
EMRAH SERBES
YEKTA KOPAN
MURAT UYURKULAK
TARİK TUFAN
ERCAN MEHMET ERDEM
KEMAL VAROL
SİNEM SAL
TURGUT YÜKSEL
KUTUB ŞİMŞEK
ÜMİT ÜNAL
M.K. PERKİR